

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

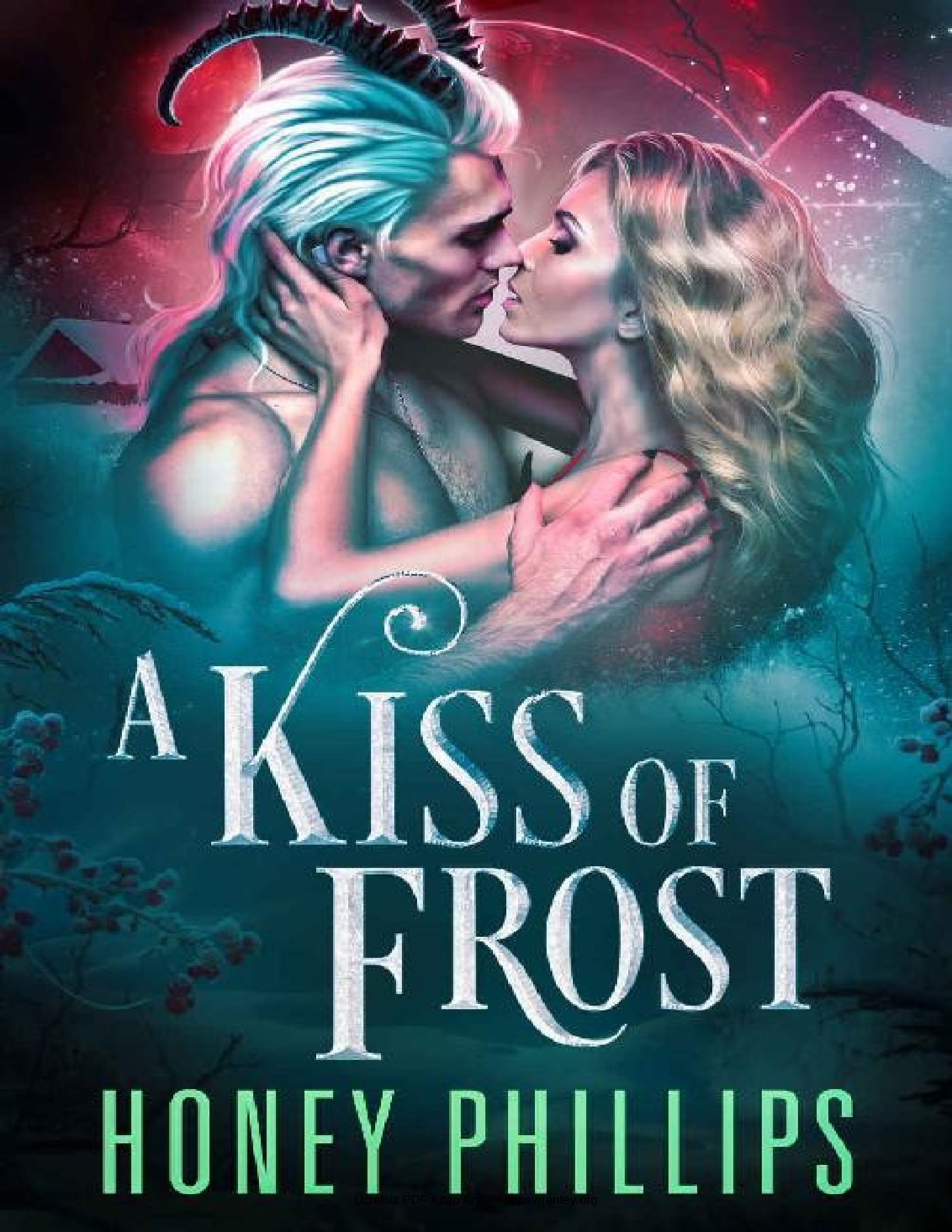
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A KISS OF FROST

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR DON ÖPÜCÜĞÜ

BİR SCFİ UZAYLI SAVAŞÇI TATİL ROMANTİZMİ

BOYNUZLU TATİLLER

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2022 yazan Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: The Book Brander

Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18 Sonsöz</u>
<u>YazarınYazar</u>
<u>Hakkında Notu</u>
<u>Diğer Başlıklar</u>

BÖLÜM 1

Subcommander Jackasarian D'Frostulen bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Gemi çalgınca sallanıyor, onu acı içinde bir taraftan diğerine savuruyordu.

Sonunda kendini bir köşeye sıkıştırmayı başarana kadar saklandığı yerden diğerine geçti. Ani bir yön değişikliği daha ve ardından yerçekimini anlık olarak kaybettiklerinde midesi çalkalandı. Yerçekimi geri döndüğünde, görünmez bir el gibi onu metal duvarlara çarptı.

Neler oluyordu? Büyükelçi Nicholsarian Jackasarian'ın tanıdığı en iyi pilottu. Sonra yine her şeyin en iyisiydi - en iyi subay, en iyi kılıç ustası ve bir Tandroki savaşçısının timsaliydi. Nicholsarian'ın da belirtmekten memnuniyet duyduğu gibi, Jackasarian'ın asla ulaşamayacağı bir mertebeydi bu.

Ancak büyükelçinin buz gibi mükemmelliğine rağmen, belli ki son birkaç aydır onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Nedenini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu - bir parça bilginin bile onu Tandroki kuvvetlerinden atılmak gibi kaçınılmaz görünen bir kaderden kurtarabileceğini umuyordu.

Büyükelçinin ataşeliğine ilk atandığında, bunun son olarak gerçekten kabul edildiğinin bir göstergesi olduğunu düşünerek çok sevinmişti. Nicholsarian onu hayal kırıklığına uğratmakta gecikmedi. Sadece soyu nedeniyle atanmıştı ve büyükelçinin onun kalmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Nicholsarian döndüğünde büyükelçinin gemisini araştırıyordu ve panik içinde kendini kullanılmayan bir bölme dolabına saklamıştı. Geminin havalanmasını beklemiyordu ama havalandıktan sonra yolculuk boyunca saklanmaktan, geceleri gizlice dışarı çıkıp erzak aramaktan başka bir seçenek göremedi. Her gün uçuşun sona ermesini umuyordu ama bu şekilde sona ermesini beklemiyordu. Anlayabildiği kadarıyla gemi kontrolden çıkmıştı ve düşmek üzereydiler. Rezil bir kariyer için rezil bir son.

Gemi tekrar yalpaladı, sonra vahşi bir spiral düşüşe başladı, onu o kadar şiddetli bir şekilde fırlattı ki köşede sabit kalamadı ve küçük kompartımanın etrafında çaresizce yuvarlandı. Kafası bir duvara, kalçası bir diğerine çarptı ve son darbe onu morartıcı bir güçle yere fırlattı.

Belirsiz bir süre baygın kaldı. Kendine geldiğinde midesi bulanmış ve başı dönmüştü, vücudundaki her kas ağrıyordu. Etrafındaki gemiden hiç ses gelmiyordu, sadece soğuyan metalin belli belirsiz tıkırtısı duyuluyordu. Daha fazla saklanamazdı. Deponun çarpık metaliyle kısa bir mücadeleden sonra kapıyı zorla açmayı başardı. Gemi hâlâ tamamen sessizdi. Büyükelçi Nicholsarian neredeydi?

İçgüdülerini onu kaçmaya, büyükelçinin bilinci yerine gelmeden önce mümkün olduğunca uzağa gitmeye zorluyordu ama beyni ne olduğunu öğrenmenin en iyisi olacağı konusunda ısrar ediyordu. Dikkatle geminin ön tarafına doğru ilerledi ve çarpışmaya rağmen geminin yapısal olarak hâlâ sağlam görüldüğünü fark etti.

Köprünün kapısı açıktı ve büyükelçinin pilot koltuğunun kemerine yaslanmış, yüzünden kan damlayan halini gördü. *Skef*. Bu onun hatası mıydı? Gemideki varlığı Nicholsarian'ın hesaplamalarını etkileyip kazaya neden olmuş muydu? Ya Nicholsarian... ölmüşse? Bir adım daha yaklaştı ve büyükelçinin hâlâ nefes aldığını görerek rahatladı. *Moroz'a şükürler olsun*.

Nicholsarian'ın standartlarına uymaya çalışırken ne kadar acı çekmiş olursa olsun, onun öldüğünü görmek istemiyordu. Ama ne kadar kötü yaralanmıştı?

Tıbbi birime geri döndü ve taşınabilir aldı. Büyükelçi Nicholsarian geri döndüğünde inledi, göz kapakları titriyordu ama Jackasarian tarayıcıyı üzerinde gezdirirken bilinci yerine gelmedi. Başında küçük bir yara vardı, boynuzlarının altından sızan kana rağmen yüzeyseldi.

Rahatlamasını umutsuzluk takip etti. Şimdi ne yapacaktı? Nicholsarian'ın bilinci yerine geldiğinde kaza için bir neden arayacağından hiç şüphesi yoktu. Büyükelçi onu fark ettiğinde, kendisinin suçlanacağından da aynı derecede emindi. Jackasarian şanslıysa, diğer erkeğin üstün yetenekleri karşısında hiç şansı olmasa da, büyükelçi ona kendini savunma fırsatı verecekti. Ayrıca büyükelçinin onu bu onura layık görmeyip ortadan kaldırma ihtimali de vardı.

Gemiden dışarı bakarken ilk içgüdüğü -kaçma içgüdüğü- yeniden ortaya çıktı. Bazı ağaçların arasına inmişlerdi, Tandrok'ta asla izin verilmeyecek rastgele bir düzende dikilmiş ağaçlar. Daha da kötüsü, gökyüzünden beyaz bir madde düşüyor ve yerde birikiyordu. Taşınabilir veri ünitesindeki dosyaları hızla taradı. *Kar*. Gökyüzünden düzensiz aralıklarla düşen donmuş bir madde. Ne kadar... ilginç. Tandrok'ta böyle bir olaya asla izin verilmezdi.

Tekrar duraksadı, kontrolsüz havaya ve ağaçların düzensiz yerleşimine baktı. Dehşete düşmesi gerekirdi ama o hiçbir zaman Tandrok'un kusursuzca düzenlenmiş dünyasına uyum sağlayamamıştı. O tamamen Tandroki değildi ve bunu unutmasına asla izin verilmemişti. Tıpkı annesinin karışık mirasını unutmasına asla izin verilmediği gibi.

Babasının neden onunla birleşmeyi seçtiğini sık sık merak etmişti. Annesi bir keresinde ona bunun aşk için olduğunu söylemişti ama bu Tandroki çiftleşmelerinin çoğu için geçerli bir kavram değildi. Bu evlilikler zenginlik, sosyal konum ya da karşılıklı çıkarlar için yapıldı. Eğer babası böyle bir duyguya kapılmışsa bile, bunu çoktan unutmuş olmalıydı. Jackasarian'ın annesine de Jackasarian'a davrandığı gibi buz gibi bir küçümsemeyle davranıyordu. Sürekli izleniyor ve karşılanması imkânsız bir standarda göre ölçülüyorlardı.

Çok küçükken annesinin güldüğüne, hatta şarkı söylediğine dair birkaç uzak anısı vardı ama askeri eğitim için gönderildiğinde bunların hepsi sona . Annesi uygun bir Tandroki eşinin rolünü buz gibi bir mükemmellikle oynuyordu. Ona resmî bir şekilde hitap etmiş ve buz gibi soğuk bir sesle veda etmişti, ama nakil aracına girmek için döndüğünde yumruklarını sıktığını gördü ve ellerinin titrediğini fark etti. Yanına gitmek istemişti ama babası da fark etmiş, ona yaklaşmış ve kaşlarını çatmıştı. Bunun yerine, kendini araca girmeye zorlamıştı. Bu onu son görüşüydü.

Ertesi yıl anne ve babası bir kazada ölmüş ve on yaşındayken kendini yetim ve evinin lideri olarak bulmuştu. Bu pek bir şey değıştirmemi - Tandroki kanı taşımamasının damgasını hâlâ taşıyordu. Kimse bundan bahsetmiyordu ama ona baktıklarında gözlerinde hep bu bilgi vardı. Ne zaman tam olarak doğru olmayan bir şey yapsa, Tandroki mükemmelliğinin timsali olmasa, onların onaylamamasının ağırlığını hissedebiliyordu.

Büyükelçi bilincinin yerine geldiğine dair hiçbir belirti göstermediğinden, durumları hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını değerlendirmeye karar verdi. Konsolun üzerine eğilerek bulundukları yer hakkında bilgi aramaya başladı. K.R.S. Üç, geçmişte bir noktada haritası çıkarılmış ve sonra göz ardı edilmiş ıssız bir gezegendi. Kayıtlar hiçbir canlı yaşam formu içermediğini gösteriyordu. Bulguları doğrulamak için hızlı bir araştırmaya başladı ve hemen ardından bir sinyal daha aldı.

Gezegende teknoloji kullanılıyordu, elbette ilkeldi ama yine de teknolojiydi. Akıllı yaşam bu kadar çabuk gelişmiş olabilir miydi? Daha önce gözden kaçmış olma ihtimali her zaman vardı ama Tandroki potansiyel düşmanları kontrol ederken genellikle oldukça titiz davranırdı. Çıktıyı tekrar inceledi. Teknoloji öncelikle kıyı boyunca küçük kümeler halindeydi, iç kesimlerde ise birkaç tane daha büyük küme vardı. Kıtanın iç kısımları -bir yer hariç- esasen boştu.

Kıtanın doğu tarafına hakim olan dağların kenarına yakın parlak bir nokta. Sinyalin gücüne bakılırsa, çok gelişmiş bir güç kaynağına işaret ediyordu, hatta belki de bir uzay gemisine güç sağlayacak kadar.

Büyükelçi bu yüzden mi gelmişti? Meraklı gözlerden biriyle görüşmek için mi? Ve eğer öyleyse, cevabı bu muydu?

Büyükelçi inledi ve diğer erkeğin gözlerinin açılmasını bekleyerek dondu kaldı. Açılmadılar ama zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Haritadaki yanıp sönen noktaya tekrar baktı, sonra tarih birimini ona doğrulttu ve konumu kaydetti. Bu bir gemi olmayabilirdi, hatta bir Tandroki savaşçısı için uygun konfor seviyesini güvence altına almak için yeterli teknoloji bile olmayabilirdi, ama en azından bu bir şanstı. Almaya hazır olduğu bir şans.

Büyükelçi Nicholsarian tekrar inledi ve Jackasarian ürperdi, kendisini inceleyen o gözlerin buz gibi küçümsemesini hayal etmeye başlamıştı bile. *Hayır*. Onunla bir daha asla yüzleşmek istemiyordu. Koridora geri döndü, bir seyahat çantası kaptı ve hayatta kalmasına yardımcı olacak aklına gelen her şeyi hızla içine doldurdu. Bir dron ve bir dizi seyahat kumanyasına ek olarak, birkaç nanit setini kristal matrislerinden çıkardı. Vücut ısınısını düzenlemek için tasarlanmış beyaz bir hayatta kalma giysisi giyerek, çalıntı eşyalarla dolu çantasını aldı ve gemiden ayrıldı.

Kar ayak bileklerine kadar zemini kaplamıştı - açıklıkta ilerlerken garip ama tamamen nahoş olmayan bir his. Ağaçların arasına girmeden önce durup arkasına baktı. Buradan bakıldığında gemideki hasar neredeyse hiç fark edilmiyordu. Kuşkusuz onarılması biraz zaman alacaktı ama Nicholsarian'ın bu onarımları her zamanki buz gibi ustalığıyla tamamlayacağından emindi - sonra da gidecekti.

Eğer gemide kalmazsa, Tandrok'a dönme ihtimalini tamamen kaybedebilirdi. Bu düşünce onu dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine, asla karşılayamayacağı beklentilerin ve kendisine hiç uymayan bir yaşam tarzının ağırlığı hafifledikçe kendini sırtırken buldu. Bu bilinmeyen gezegende ölürse - ki bu tamamen mümkün görünüyordu - en azından kendi şartlarıyla yüzleşecekti. Ağaçların arasına daldı.

BÖLÜM 2

"W Onun için bana ne vereceksin?" Katerina'nın babası sordu ve Katerina'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Lanet olsun. Onun bir şeylerin peşinde olduğundan şüphelenmişti. Onu sert bir emirle yatağına göndermişti ama o gözden kaybolur kaybolmaz Guyten'la buluşmasını gözetlemek için karavana gizlice geri dönmüştü. Adamın haince bir planı olduğunu tahmin etmişti ama kendisini satmaya çalışacağını tahmin etmemişti.

"Bilemiyorum. O oldukça... inatçı."

İkinci ses yumruklarını daha da sıkmasına neden oldu ama öfkeyle birlikte midesini bulandıran bir korku da vardı. Guyten diğer kervanın şefiydi. İkilinin yolları o günün erken saatlerinde kesişmiş ve kampı paylaşp biraz ticaret yapmaya karar vermişlerdi. *Ticaret mallarından biri olmayı beklemiyordum,* diye düşündü acı acı,

"Sadece onu nasıl hizada tutacağını bilmen gerekiyor," dedi babası küçümseyerek. "Bu zorluğun üstesinden gelebileceğini düşünmüştüm. Aklını başına getirdiğinde yeterince iyi çalışıyor."

Yeterince iyi çalışıyor mu? Yumruklarını o kadar sıkmişti ki tırnakları avuçlarına batıyordu. Günlerini yemek pişirerek, temizlik yaparak, mal taşıyarak ya da küçük kız kardeşi Merry'ye bakmak da dahil olmak üzere babasının istediği her şeyi yaparak geçiriyordu.

Merry. Kalbi bir kez daha çarptı. Kız kardeşini babasının zalimliğine terk etmesinin hiçbir yolu yoktu. yanında olduğı sürece babasının öfkesini başka yöne çekebilirdi, ama o yanında olmazsa öfkesini kız kardeşinden çıkarmaktan çekinmezdi.

"Bilemiyorum," dedi Guyten. "Küçük bir ruh yatak odasında eğlenceli olabilir ama günlük olarak yorucu olmaya başlar. Ve kız kardeşi daha güzel."

Adamın sesindeki bariz şehvet karşısında tüyleri diken diken oldu. Kız kardeşi sadece on yaşındaydı.

"Hayır," dedi babası. "Onun için planlarım var. Birkaç yıl içinde bana bir ton para kazandıracak. Şimdiden bazı adaylar sıraya girdi bile."

Kız kardeşinin hâlâ bir çocuk olması umurunda bile değildi. Tek umursadığı ondan ne koparabileceğiydi.

"Madenlerle çok fazla ticaret yapıyorsun. Başlık parasının bir parçası olarak ortaklık düşünmeye istekli olabilirim."

Babasının sesi müzakerelerde kullandığı neşeli zamanlara yerleşti. Muhatap oldukları insanların çoğunun onu büyük, neşeli, iyi huylu bir adam olarak gördüğünden emindi. Gülümsemenin ardındaki acımasızlığı görmüyorlardı ama o hayatı boyunca bununla yaşamıştı.

Saklandığı yerden geri çekildi, elleri titriyordu. *Ne yapacağım ben şimdi?*

Daha önce de onu evlendirmekle tehdit etmişti ama kız bunun hep boş bir tehdit olduğunu düşünmüştü. Görünüşe göre karlı maden ticaretinde pay sahibi olma ihtimali ona tüm hesapları da onun tuttuğunu unutturmuştu - en azından tüm yasal satışları ve alımları için. Ayrıca kızarmış tüyleri yatıştırmak için de çok zaman harcıyordu. Neşeli tavrı, kervandaki diğer tüccarlarla uğraşırken biraz zayıflama eğilimindeydi. Hatta son birkaç yıldır navigasyon işlerinin çoğunu da o yapıyordu.

Dağlardan soğuk bir rüzgâr esiyordu ve kız kardeşiyle paylaştığı küçük arabaya geri dönerken şalını omuzlarına daha sıkı sararak titredi.

Arabaya bindiğinde kız kardeşi uyuyordu ve Katerina onun güzel, masum yüzüne bakarken kalbi sızladı. Renkleri farklı değildi - ikisinin de altın sarısı saçları ve mavi gözleri vardı - ama benzerlikler burada sona eriyordu. Merry'nin saçları ince ve düzdü, manipüle edilmesi imkânsızdı, bu yüzden Merry saçlarını örerek yolundan çekmişti. Merry'nin saçları doğal bir şekilde melek gibi küçük yüzünü çevreleyen yumuşak bukleler halinde dökülüyordu. Kız kardeşinin gözleri derin bir safir mavisiyken, Katerina'nınkiler neredeyse gri denecek kadar solgundu. Ve Merry henüz bir çocuk olmasına rağmen, annesinin olduğu gibi küçük, kıvrımlı bir kadın olacağına dair ipuçları vardı, oysa Katerina uzun boylu ve neredeyse acı verecek kadar zayıftı. Bir erkeğin dikkatini çekecek kıvrımları yoktu, ama görünüşe göre sade yüzü ve kıvrımlarının olmaması bile Guyten'ı caydırmayacaktı.

Kervanda bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni kız kardeşıydı. Birkaç yıl önce bir çocuk vardı. Tatlı ve nazik biriydi ve hem ona hem de kız kardeşine bir ev teklif etmişti. Ama onun babasına asla karşı gelmeyeceğinden şüphelenmişti - ve babası da kız kardeşinin gitmesine asla izin vermeyecekti. Bu güzel çocuğun ileride çok daha güzel bir kadın olacağının farkındaydı ve onun bir değer olacağını biliyordu. Ama o umutluydu - ta ki talibiyle buluşmak için gizlice kaçtığı ve babasını yolda dikilirken bulduğu geceye kadar. Elinde kalın bir odun vardı ve onu etli yumruğuna yavaşça ve istikrarlı bir şekilde vuruyordu.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

"Kasabaya gidiyorum." Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki onun duyabileceğinden emindi.

Yavaşça başını salladı, odun hâlâ eline sürekli vuruyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yol biraz tehlikeli. Birileri yaralanabilir."

Açık bir yaz akşamıydı ve ay, kasabaya giden pürüzsüz, geniş patikanın üzerinde parlıyordu. Bir ona baktı, bir de ona. Öfke onu boğmakla tehdit ediyordu ama bunu göze alamazdı, kendi adına birinin incinmesine izin veremezdi. Başını salladı.

"Evet, bunun ne kadar tehlikeli görebiliyorum. Belki başka bir zaman."

Başını dik tutarak kervana geri döndü. Ertesi gün tatlı talibi onu aramaya geldi. Arabasının içinden, babasının bir kez daha neşeli bir şekilde kolunu ince omuzlarına dolamasını ve onu kamplarından dışarı çıkarmasını, tüm bu süre boyunca nazıkçe konuşmasını izledi. Ne söylediyse yeterli olmuştu. Talibi bir daha geri dönmedi ve ertesi yıl geri döndüklerinde onun evli olduğunu duymuştu.

Kendisi de dahil olmak üzere hiç kimse babasına karşı koyacak kadar güçlü değildi, diye düşündü acı acı. Ama bu onları nereye götürüyordu? Karavandaki hiç kimse ona yardım edecek kadar aptal olamazdı. Kervandaki hiç kimse...

İki hafta önce pazar için küçük bir köyde durmuşlardı. Her zamanki duraklarından biri değildi ve o zaman nedenini merak etmişti, ancak şimdi bunun Guyten ile buluşmak için ilerlemelerini geciktirmek olduğunu fark etti. Belki de normalden daha gergin olmasının nedeni de buydu. Kızın kolunu tutup köy kadınlarından birinin önünde ona küfretmek gibi alışılmadık bir hata yapmıştı. Farkına varır varmaz durmuş, sonra da kadına cazibesini göstererek olayı unutturmak için elinden geleni yapmıştı. Kadın yeterince dostça gülümsemiş ve yoluna etmişti ama kısa bir süre sonra Katerina'nın tezgahına geri döndü.

"İyi misin?" diye sordu kadın usulca, bir kumaş parçasını inceliyormuş gibi yaparken.

Başını salladığında utançtan yanakları kızarmış, tenini karartmaya başlayan morlukları gizlemek için aceleyle kolunu aşağı çekmişti.

"Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Delici mavi gözler onun yüzüne odaklandı. "Yardıma ihtiyacın olursa bana gel. Benim adım Jelle. Köydeki herkes beni nerede bulacağını bilir. Seni ondan uzaklaştırabilirim."

"Ben... Kız kardeşim..."

"Ona da kapımız açık. Sadece unutma. Jelle. Evet, bundan üç metre alacağım," diye ekledi daha yüksek bir sesle, Katerina'nın babası yanından geçerken. "Yeni elbisem için mükemmel olacak."

Katerina'nın elleri öylesine titriyordu ki, kadının ona kumaş için doğru miktarda para verip vermediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu ? Sonunda bir

ondan kaçma şansı var mıydı? Kadının uzaklaşmasını izledi, babasına karşı koyamayacak kadar kırılgan görünen ince bir figürdü bu. Ve köyün kendisi - küçük ve huzurlu. Babası ve birkaç adamı içeri dalıp geri dönmesini isterse nasıl tepki verirlerdi? Hiç şansları olmazdı. Ama bu düşünce gecenin geri kalanında aklından çıkmadı.

Kadınla tekrar buluşmak, daha fazla soru sormak için bir yol bulmaya çalışırken zar zor uyudu ama son huzursuz uykusundan uyandığında babası çoktan herkese arabalarını bağlamalarını emretmişti.

Şüphelenmiş miydi? Yoksa sadece bu toplantıya yetişmek için acele mi ediyordu? Emin olamıyordu ve artık çok geçti.

Yoksa miydi? Eğer o ve Merry Jaelle'e geri , belki onlara gerçekten yardım edebilirdi. Ve belki de babasının nereye gittiklerini hemen öğrenemeyeceği kadar uzun zaman geçmişti. Bu kampa varmaları iki hafta ve bir durak daha sürmüştü. Arabalar yürüyen bir insandan çok daha hızlı hareket etmiyordu ama yine de geri dönmeleri iki hafta sürerdi - çok kolay fark edilebilecekleri açık arazide iki hafta. En azından kervan rotasını takip ederlerse...

Hemen değerli haritalarından birini çıkardı. Evet, tıpkı hatırladığı gibi. Dağ eteklerindeki bir geçitten geri dönen daha kısa bir yol vardı - hiç kimsenin kullanmadığı bir yol. Birkaç yıl olmuştu ama daha önce bu yoldan geçtiklerinde babasına bunu sormamış mıydı? O da bunu düşünmeyi kesinlikle reddetmişti.

"Çok tehlikeli," dedi, alışılmadık derecede suratsız görünüyordu.

"Anlamıyorum. Nehir biraz kıvrılıyor, ama nehrin yanında arabaların geçmesi için alan olmalı -"

Ona elinin tersiyle vurdu.

"Çok tehlikeli olduğunu söyledim."

Daha fazla açıklama yapmadan çekip gitmişti ama uzun süredir kervanda olan yaşlı bir kadın olan Reggi daha açık sözlü davranmıştı.

"Buraya Hayalet Vadi diyorlar. İçeri girip bir daha çıkamayan insanlar yüzünden."

"Hayaletler mi? Ciddi olamazsın."

Yaşlı kadın omuz silkti.

"Benim yaşıma geldiğinizde pek çok şey görüyorsunuz. Burası bana doğru gelmiyor."

Reggi ertesı yıl onlarla seyahat etmeyi bırakıp sahile yerleştı ama Katerina, "Beladan kaçınmak en iyisi," diye eklerken yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlayabiliyordu.

Reggi'nin haklı olduğuna şüphe yoktu ama zaten başı dertteydi. Vadiden geçen yol daha kısa olacak, daha fazla barınak sağlayacak ve şanslıysa babasının aklına bu yoldan gidebilecekleri gelmeyecekti.

Kararını verdi, feneri söndürdü, sonra ranzasına tırmandı ve bekledi. Zaman yavaş ilerliyordu ama sonunda kapak kenara itildi ve viski kokusu vagonun içine yayıldı. Babası kıkırdadı ve tökezleyerek uzaklaştı. Her şeyin sessiz olduğundan emin olana kadar elinden geldiğince sabırla bekledi, sonra yorganı geriye attı ve kız kardeşinin yanına giderek omzuna nazik bir el koydu.

Merry'nin gözleri faltaşı gibi açıldı ve loşlukta irkildi.

"Gitme zamanı," diye fısıldadı.

BÖLÜM 3

B üneş doğduğunda Katerina ve Merry çoktan geçide varmışlardı. Karavandan çıkmak yeterince kolay olmuştu. O muhafızların rutinlerini avucunun içi gibi biliyordu. Katerina ranzasının altındaki depoya gizlediği seyahat çantalarını alırken Merry onu sorgulamamış, en ağır kıyafetlerini giymişti. Jaelle'e dönmek için çok geç olduğunu düşünmüş olsa , şimdi bir kaçış şansı doğduğu için hazır olmaya kararlıydı. Yavaş yavaş gizli erzak stoğuna eklemeler yapıyordu ve hatta birkaç bozuk para bile saklamayı başarmıştı. Babası kasayı kendi arabasında saklıyordu ama o kitaplarla uğraşırken birkaç bozuk para aşırırmıştı. Çok fazla değildi ama en azından bir şeydi.

İşe yarayabilecek ama onlara ağırlık yapmayacak aklına gelen her şeyi toplamıştı. En uzun süre küçük kitap koleksiyonu konusunda tereddüt etmişti. Yıllar boyunca gizlice elde edilmişlerdi ama ağırdılar ve yine de neredeyse her kelimesini ezberlemişti. Sonunda sadece en sevdiği kitabı çantasına koymuş ve elini diğerlerinin üzerinde hafifçe gezdirerek ağırlama isteğine karşı koymuştu. Sonunda her yatağından battaniye çekmiş ve her biri için bir battaniye rulosu yapmıştı. Fazla bir şey değildi ama idare ederdi.

Merry geçidin girişine varıncaya kadar sessizce onu takip etmişti, kervanın ışıkları arkalarında uzun bir mesafe bırakmıştı.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordu sonunda kız kardeşi.

"Babam beni evlendirmeye karar verdi."

Merry'nin gözleri büyüdü. "Bu iyi bir şey değil mi? Sonunda ondan uzaklaşmak?"

"Hayır. O iyi bir adam değildi."

"Yine de babamdan daha iyi olabilir. Ve belki ben de seninle gelebilirim -"

"Hayır, tatlım. Kız kardeşinin Guyten'ın pençesinde olduğunu düşününce ürperdi. "Babam gitmene asla izin vermezdi ve seni onun etrafında istemiyorum."

"Kimdi o?"

"Guyten."

Bu kez kız kardeşi ürperdi. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Çok yaşlı ve ürkütücü biri. Dün gece bana şeker vermeye bile çalıştı, biliyor musun?"

Piç kurusu. Kız kardeşine çabucak sarıldı.

"Onu almadığına çok sevindim."

Merry gözlerini devirdi. "Genç ama aptal değilim." Katerina

güldü. "Olmadığını biliyorum."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"İki hafta önce durduğumuz köyde bir kadın vardı. Bizi götürebileceğini ve güvende tutabileceğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama deneyeceğine inanıyorum ve belki de şu anda elimizdeki en iyi şey bu."

Merry dudağını ısırды, sonra onun elini sıktı.

"Tamam o zaman. Hadi . Burası tüylerimi ürpertiyor."

Kız kardeşinin sözleri onu duraksatmıştı. Merry'nin Hayalet Vadi'nin hikayesini bilmesine imkan yoktu ama yine de bir şeyler olduğunu hissetmişti.

bu yer hakkında farklı. Yolculuklarına devam ederlerken, geçitte onu rahatsız eden şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışarak etrafına bakındı. Arazi, kasvetli bir kış gününde bile yeterince güzeldi. Nehir, geçidin uzak tarafındaki dağların eteklerine yakın akıyordu ama bu tarafta nehir ile dağlara doğru uzanan ormanlık etekler arasında geniş bir otlak şeridi vardı.

Kendilerini takip edenlere hemen görünmemek için ağaç hattına yakın durmayı seçmişti ama geçit nehrin biraz düzensiz yolunu takip ediyordu ve arkalarındaki açık düzlükler hızla görüş alanından çıkıyordu. Ağır gri gökyüzünün altında kayaların soluk grisi ve akan suyun koyu yeşili, biraz uğursuz olsa da dingin bir görüntü oluşturunuyordu ve yine de ensesindeki karıncalanma hissinden hoşlanmamıştı.

Neredeyse fazla huzurluydu, sadece rüzgârın uğultusu ve ayak seslerinin yumuşak hışırtısı sessizliği bozuyordu.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye mırıldandı, yarı kendi kendine, ama Merry bunu hemen anladı.

"Olan bu. Hiçbir hayvan görmedim ya da duymadım, kuş bile. Nerede olduklarını düşünüyorsun?"

Merry'nin yüzü solmuştu ve Katerina ona güven verici bir gülümseme vermek için elinden geleni yaptı.

"Eminim hepsi yuvalarında saklanmışlardır. Böyle soğuk bir günde içeride kalacak akıllıdırlar."

Ve hava soğuktu. Anlayabildiği kadarıyla, kervandan ayrıldıklarından beri sıcaklık sürekli düşüyordu ve tepesinde beliren bulutlara şöyle bir göz attı. Kar yağacak mıydı? Elinden geldiğince iyi donatılmışlardı ama kar yağarsa sığınacak bir vagonları olmayacaktı. Şimdi kaçmaya çalışmakla aptallık mı etmişti? *Ama şimdi yola çıkmasaydık, çok geç olacaktı.* Yapabilecekleri en iyi şey hareket etmeye devam etmek ve mümkün olduğunca çabuk köyün güvenliğine ulaşmaya çalışmaktı.

Ancak artan soğuğa ve yoğun bulutlara rağmen kar yağışı durdu. Gün ilerledikçe Merry'nin enerjisi bile tükendi ve Katerina erken bir kamp yapmanın güvenli olacağına karar verecek kadar uzaklaştıklarına karar verdi. Uygun bir yer aramaya başladı ve en iyi seçeneğin topraktan kocaman bir ayak gibi yükselen dev bir kaya olduğuna karar verdi. Kayanın yüzü yarılmış ve dar bir damar oluşturmuştu. Üzeri örtülü olmasa da, kaya rüzgârdan ve hava karardıktan sonra dağlarda pusuya yatmış olabilecek her şeyden korunmasını sağlayacaktı.

Yakacak odun topladılar ve kadın ateşleyicisini kullanarak damarın ağzında küçük bir ateş yaktı. Bir tencere suya toz haline getirilmiş erzak kattı ve ısıtmak için ateşin üzerine koydu, sonra da battaniyeleriyle ateşin arkasında toplandılar.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı Merry, başı Katerina'nın omzuna . "Ondan kurtulabileceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum. Seni daha önce uzaklaştıramadığım için özür dilerim." Merry başını kaldırdı ve ona geniş gözlerle baktı.

"Neden üzgünsün? Elinden geleni yaptığını biliyorum. Eğer bir yolu olsaydı bizi buradan çıkarırdın. O sana bana olduğundan çok daha kötü davrandı."

Bu doğrudu - Merry'ye karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı ama hiçbir zaman kız kardeşine ona davrandığı kadar kötü davranmamış ve ona elini bile sürmemişti.

"Güzel," dedi şiddetle. "Sana dokunmasını hiç istemedim."

"Biliyorum. Aramıza yeterince sık girdin." Merry eğildi ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Saçmalama," dedi sesi titreyerek. "Ablalar bunun içindir."

Yemekleri heyecan verici değildi, ama sıcaktı ve doyurucuydu ve sonra battaniyelerinin içinde birbirlerine kıvrılıp uyudular. Ya da en azından Merry uyudu. Katerina uyukluyor, ateşte her dal kırılışında irkiliyordu. Ateşin kor haline gelmesine izin vermek niyetindeydi ama ateşin ışığında o kadar güven verici bir şey vardı ki, her uyandığında daha fazla yakıt ekledi.

Şafaktan kısa bir süre önce uykuya daldı. Rüyasında tıpkı masal kitabındaki gibi yakışıklı bir prens gördü. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, teni kar gibi solgundu. Gümüşü beyaz saçları omuzlarına kadar kıvrılırken, koyu renkli, spiral boynuzları gökyüzüne kadar uzanıyordu. Gözleri onunkilerle buluştu, berrak, parlak bir maviydi ve sonra gülümsedi. Rüyasında, o da gülümsedi ve elini ona doğru uzattı...

Merry dirseğini Katerina'nın böğrüne saplayarak yuvarlandı ve Katerina uyandı. Gözleri hemen ateşin diğer tarafına gitti, orada kimse yoktu. *Elbette yoktu*, diye kendi kendini azarladı. Yakışıklı prensler rüyaların konusuydu, gerçeklerin değil. Ama tekrar uykuya daldığında, onun kendisini izlediğini neredeyse hissedebiliyordu.

BÖLÜM 4

Jackasarian, dışının gözleri açıldığı anda ormana doğru eğildi. O ne yapıyordu? Kendini ifşa etmek aptallık olurdu.

Bu gezegenin ilkel sakinleri için. Onlardan gizli kalmak için fazla çaba sarf etmek gerekmiyordu. Çevrelerine çok az dikkat ediyor gibi görünüyorlardı, sadece günlük faaliyetlerine odaklanmışlardı. İlkel faaliyetler, diye düşündü küçümseyerek ama yine de hayatlarını yaşama biçimlerinde büyüleyici bir şeyler vardı. Her şey çok... kontrolsüzdü.

İç kesimlere yaptığı yolculuk olaysız geçmemişti. Kendi boynuzlarından bile daha büyük boynuzları olan bir et hayvanıyla karşılaşmış ve derisi -ve gururu- bozulmadan kaçmayı zar zor başarmıştı. Başka bir seferinde de küçük bir korulukta çiftleşen iki ilkel sakinle karşılaşmıştı. Neyse ki, etkileşimlerine o kadar dalmışlardı ki onu fark etmemişlerdi.

Hemen geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, çiftin sergilediği çiğ, Tandroki'ye özgü tutkudan büyülenmiş bir şekilde oyalandı. Erkek ağzını kadının vücudunun her yerinde, hatta bacaklarının arasındaki pembe kıvrımlarda bile kullanmıştı. Ve kadın da - kadın da aynısını yapmıştı. İğrenmesi gerekirdi. Kadim peygamber Moroz uzun zaman önce Tandroki'ye böyle bir tutkunun sadece şiddetli ve öngörülemez duygulara yol açacağını öğretmişti ama yine de büyülenmişti.

Karşılaşmalarını tamamladıklarında birlikte yere yığılmışlardı, erkek dişiye sıkıca tutuyordu. Tandroki adetlerinin bir başka ihlali. İster erkek ve kadın, ister anne ve çocuk arasında olsun, bu tür kişisel temaslar hoş karşılanmazdı. Annesi de bu dersi öğrenmişti.

Sonunda geri çekildiğinde çift yumuşak seslerle mırıldanıyordu ama tabii ki onları anlayamadı. Kendini meraklı buldu. İyi hazırlanmış bir savaşçı, düşman bir bölgenin sakinleri hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeli, diye karar verdi, bunun daha önce aklına gelmemiş olduğu gerçeğini görmezden gelerek.

Çeviri protokolünü veri ünitesinde çalışacak şekilde ayarladı ama kendini ifşa etme riski olmadan yeterli girdi elde etmek zordu. Sonunda nanitlerin bir kısmını gemiden aldığı drona uygulayarak onu küçük bir yerel hayvan olan pıka şekline dönüştürdü. Küçük boyutu ve zararsız görünümü, veri toplamak için daha kalabalık bölgelere gönderilmesini kolaylaştırdı ve ikinci haftanın sonunda, dilleri hakkında sağlam bir çalışma bilgisine sahip oldu.

Kökenleri hakkındaki bilgisinin çoğunu bir kasaba meydanında alkollü içki ve birkaç kuruş karşılığında hikâyeler anlatan yaşlı bir adamdan edinmişti. Dronu yakındaki bir sokağın ağzına tünemiş, yaşlı adam biraz tutarsız bir masal anlatırken onu dinliyordu. Jackasarian masalı yeterince yorumlayabilmiş ve burada yaşayanlara insan dendiğini ve aslen Dünya adlı bir gezegenden geldiklerini anlamıştı. Nesiller önce koloni gemileri K.R.S. Üç'e çarptığında buraya gelmişlerdi.

Yaşlı adamın anlattıkları küçük kalabalığın yaşlı üyeleri tarafından şüpheyle ve hatta düpedüz inançsızlıkla karşılanırsa da çocuklar hevesle başlarını salladı. Çocuklar, yetişkinlerle özgürce kaynaşıyordu. Başını iki yana salladı. Aşına olmadığı bir başka kavram. Tandroki çocukları, özel olarak seçilmiş birkaç durum dışında odalarıyla ve dersleriyle sınırlıydı ve yeterince büyüdüklerinde kastlarına göre eğitime gönderilirdi. O da sekizinci yaşına basar basmaz askeri eğitime gönderilmişti.

Birbirinden çılgınca farklı çocuk yetiştirme uygulamalarını düşünmekle o kadar meşguldü ki, kalabalığın içinde dronuna yaklaşan erkeklerden birini gözden kaçırdı. İlk fark ettiği şey, büyük bir yumruk dronunun boynuna kapandığında oldu.

"Şuna bakın. Kasabaya kadar gelmek için ne kadar da cesurmuş." Erkek içtenlikle güldü. "Aptal küçük böcek. Güveç tenceresine güzel bir katkı olacak."

Hayır! Dronu böyle bir muameleyi hak etmiyordu. Kontrolleri manipüle edip erkeğin ellerine kısa bir elektrik dalgası gönderirken içini alışılmadık bir öfke doldurdu. Erkek küfrederek dronu yere düşürdü ve dron sokağın karanlığına doğru koşarak uzaklaştı. Erkek tekrar küfretti ama peşinden gidemeden kalabalıktan iki çocuk kolundan çekiştirerek küçük hayvanı almak için yalvardı. Erkek homurdandı ama dronun peşinden gitmedi, çünkü dron dikkatli bir şekilde kasabanın içinden Jackasarian'ın beklediği yere doğru ilerliyordu.

Dronun arka ayağı sürükleniyordu ve küçük bedeni kaldırırken hırladı, bir kez daha o alışılmadık öfkeyle doldu. Aynı yarayı kaba erkeğe de vermeyi düşünürken pençeleri ortaya çıktı ve bu görüntü onu öfkesinden şoka uğratmaya yetti. Pençeler Tandrok'un ilkel geçmişinden miras kalmıştı ve hiçbir Tandroki onların ortaya çıkmasına izin vermemişti. Yarayı onarmak için nanitleri çalıştırırken onları aceleyle geri çekti ve yumuşak kürkü düzeltti.

Büyük mor gözler ona göz kırparken, "Yaralandığın için üzgünüm," diye mırıldandı.

Boynuzlar adına! Şimdi cansız bir nesneyle konuşuyordu. Ama aynı zamanda dronunu geri almaya bu kadar niyetli olmasının sebebinin insan erkeğin onun mekanik bileşenlerini keşfedeceği korkusu değil, sadece dron için endişelenmesi olduğu da aklına geldi. Bu tür duygular herhangi bir Tandroki standardına göre kabul edilemezdi. Yine de artık Tandrok'ta, Perchten'de ya da Tandroki İmparatorluğu'ndaki herhangi bir gezegende değildi. Şimdi neden bu tür kısıtlamalara uysun ki?

"Sana Keffi diyeceğim," diye duyurdu.

Drone'un gözleri onaylar gibi kırpıştı ve o da kendini gülümserken buldu. Başka hiçbir şey olmasa bile, dronla sözlü iletişim kurmak yeni edindiği dil becerilerini pratik etmesini sağlayacaktı. Gerekçeyi kabul etti ve küçük bir kısmı yolculuğuna devam ederken bir yol arkadaşına sahip olmanın rahatlatıcı olduğunu kabul etse de konuyu daha fazla düşünmeyi reddetti.

Şimdi küçük yaratığa baktı ve "Devam etmeliyiz" diye mırıldandı.

Yine de çift kıpırdandığında kendini oyalanırken buldu. Genç kadın ayağa fırladı ama onu büyüleyen kadın battaniyesinin içinde oyalanıyor, gözlerini adamın kaybolduğu yere dikeyordu. Ne kadar çekici görüldüğünün farkında mıydı acaba? Yüzü kızarmış, görkemli saçları yüzünün etrafında dağılmış, gözleri hâlâ ağırlaşmıştı - sanki az önce ormandaki dişiyle aynı tür bir faaliyette bulunmuş gibiydi.

Ama o kadın meraktan başka bir şey uyandırmamıştı. Bu dişi, yüzüne o bakışı yerleştiren erkek olma isteği uyandırdı. Bu düşünceyle şaftı sertleşti, dar hayatta kalma giysisine acıyla bastırdı ve ne yaptığını anlayamadan ona doğru yarım bir adım attı.

Başını onu reddedercesine salladı, bu daha önce onu reddedenlerin acı verici bir hatırlatmasıydı ve göğsü sızladı. Ama sonra kollarını başının üzerine koyup gerindi, zarif hareketi vücudunun zarif hatlarını ortaya çıkardı ve adamın içinden ikinci bir uyarılma dalgası geçti.

Bu kesinlikle kabul edilemez, dedi kendi kendine. Ama bu bilgiye rağmen, onlar sabah hazırlıklarına başlarken kendini onlardan ayıramadı. Her birinin bir çalı kümesinin arkasında kayboluşunu dehşetle izledi ve bedensel işlevleriyle ilgilendiklerini fark etti. Hayatta kalma giysisi bu tür tatsız eylemleri gereksiz kılıyordu ama iki narin dişinin bu koşullara maruz kalmasını çok daha tatsız buluyordu. Kahvaltıları çok yetersizdi - ve dişisinin daha büyük porsiyonu genç dişinin yemesi için ısrar ettiğini fark etti. Bir kez daha, bu sefer yiyecek sunmak için öne çıkmaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Kamplarına dair herhangi bir iz bırakmamak için ellerinden geleni yaptıktan sonra ayağa kalkıp yürümeye devam ettiler. *İlginç.* Takip edildiklerinden mi korkuyorlardı? Pençeleri bir kez daha serbest kaldı ama bu sefer onları görmezden geldi.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz gidip kamp alanlarından geriye kalanları inceledi. Eğitimli bir iz sürücüyü aldatmayacak olsa da, şaşırtıcı derecede yeterli bir iş çıkarmışlardı. Bu gezegenin sınırlı teknolojisine sahip hiç kimsenin burada durduklarını bilmeyeceğinden emin olmak için işe koyuldu, sonra tereddüt etti. Onları takip etmeye devam etmeli miydi?

onların izlerini? Kendi görevi ne olacaktı? Veri ünitesindeki monitörü açtı ve tam olarak gitmesi gereken yöne doğru gittiklerini fark etti.

Keffi'yi omzuna alıp peşlerinden yola koyulurken yüzünü vahşi bir sırıtma kapladı.

BÖLÜM 5

T ikinci günkü yolculuk ilkinden daha da kötüydü. Katerina'nın kasları önceki günkü yürüyüşten dolayı sertleşmiş ve ağrımişti. Çıplak zeminde geçirdiği rahatsız edici gece gibi. Karavan hayatının zor ve yorucu olduğunu düşünmüştü ama bu sürekli yürümekten çok daha kolaydı.

Arazi zor değildi - arabalar için kolay bir sürüş olabilirdi - ama monotondur. Manzara hiç değişmiyordu - geçidin diğer tarafındaki dağların gri duvarı, soğuk, akan nehir, geçidin kendi taraflarındaki dağ eteklerine uzanan boş kuru otlar. Geçit boyunca ılık çalarak kar kokusu getiren buz gibi rüzgârdan bahsetmiyorum bile.

Nehrin kıvrımlarından dolayı bir sonraki virajdan ötesini görememeleri de pek yardımcı . Her virajı döndüklerinde farklı bir şey görmeyi umuyordu. Geçidin sonundan çok uzakta olduklarını biliyordu ama yine de her köşeyi döndüklerinde sonunu görmeyi umuyordu. Her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu.

Merry yardımcı olmuyordu. Yeterince neşeli bir şekilde uyanmıştı ama bu neşesi yolculuklarının ilk saatinden sonra sona ermişti ve sonra şikâyet etmeye başladı. Sadece şu anki yolculuk hakkında değil, hatırlayabildiği her tatsız olay hakkında. Katerina cevap vermemek için elinden geleni yaptı, kız kardeşi durumundan yakınıırken sadece başını salladı ama gün yavaş yavaş öğleden sonraya dönerken sonunda patladı. Ayakları acıyor, sırtı ağrıyor ve soğuk rüzgâr başını ağrıtıyordu.

Aniden durdu ve kız kardeşine ters ters bakarken ellerini kalçalarına götürdü.

"Üzgünüm, Merry. Burası soğuk ve zor bir yer olduğu ve nereye gittiğimizi bilmediğimiz için üzgünüm. Hayatında olmasını istediğin her şey olmadığı için üzgünüm ve babamızın sana altıncı doğum günün için yaptığım bebeği yok ettiği için üzgünüm. Ama ne yapmamı istiyorsun? Arkanı dönüp geri gitmek ister misin? Kervana, arabalara ve yürümek yerine ata binmeye geri dönmek mi?"

Merry'nin ağzı açık kaldı, iri mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Hayır, tabii ki hayır." Ağzı titredi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Özür dilerim Kat. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sadece konuşmak dikkatimi dağıtıyor."

Katerina içini çekti ve kollarını kardeşine doladı.

"Ben de özür dilerim. Sana bağırılmamalıydım. Beni üzmeye çalışmadığımı biliyorum. Sanırım sadece yorgunum."

Merry kollarını Katerina'nın beline doladı. "Geri dönmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ben de istemiyorum."

Merry başını arkaya yasladı ve ona gülümsedi. Katerina ağladığında gözleri ve burnu kızarır, yüzü lekelenirdi. Yanaklarındaki gözyaşı lekelerine ve uzun koyu kirpiklerine takılan gözyaşlarına rağmen kız kardeşi her zamanki gibi güzel görünüyordu. Sevecen bir parmakla Merry'nin burnuna dokundu.

", anlaştık. Geri dönmeyeceğiz." "Ben de o kadar şikayet etmemeye çalışacağım."

Güldü. "Ya da belki sadece nefesinin altında tut. Belki bir sonraki virajda farklı bir şey olur."

Kız kardeşi hevesle başını salladı.

"Ne güzel olurdu biliyor musun? Orada bir kulübe olsa nasıl olurdu? Geceyi geçirebileceğimiz, terk edilmiş küçük bir yer."

Kız kardeşi yine gitmiş, cennet gibi bir kulübeyle ilgili hayallere dalmıştı ama o aldırmadı. Hayal kurmayı şikâyet etmeye tercih ediyordu. Yürümeye devam ettiklerinde ensesi karıncalandı ve omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. Bütün gün birilerinin onları takip ettiğine dair huzursuz bir his vardı içinde ama bunu kararlılıkla bir kenara itmişti. Eğer babası onları fark etseydi, kedi fare oyunlarıyla vakit kaybetmezdi. Onlara doğru yürür, hoşnutsuzluğunu kükreyerek ve ellerini gerçeği vurgulamak için kullanırdı. Bu düşünceyle ürperdi, adımları hızlandı.

Hayır, o olamazdı. Herhangi biri olduğuna gerçekten inanmıyordu. Geçit, bırakın başka insanları, herhangi bir hayvan yaşamı için bile hâlâ çok sessiz ve terk edilmiş hissediyordu. *Belki de benim kar prensimdir*, diye düşündü gülümseyerek. Bu düşünce ne kadar saçma olsa da onu rahatlattı ve izleniyor olma hissi endişe verici olmaktan çıkıp tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olmaya başladı. Kız kardeşine yetiştiğinde hâlâ gülümsüyordu ve birlikte nehrin kıvrımını geçtiler. İkiisi de hemen durdu.

"Farklı bir şey istediğini söylemiştin," diye mırıldandı, sesi titriyordu.

Bu noktaya kadar ağaç çizgisi kabaca nehre paraleldi, ama şimdi geniş bir kavis çizerek açık bir vadi oluşturacak şekilde çok, çok geriye çekildi. Dağlar, tıpkı bir çanağın duvarları gibi vadinin kenarında bir duvar oluşturuyordu ve çanağın ortasında, dağların ucundan vadinin içine doğru uzanan, pürüzsüz ve bulutların altında bile mavi beyaz parıldayan geniş, pırıl pırıl bir buz tabakası vardı.

Bir buzul, diye karar verdi, dağların kenarlarını koparıp bu pürüzsüz buz tabakasını oluşturan güç karşısında dehşete kapıldı. Buzulun dibinde küçük bir taş bina topluluğu toplanmıştı, kısmen yıkılmışlardı ama bariz yaşları düşünöldöğünde şaşırtıcı derecede sağlamdılar. Onları görünce hafızası canlandı ama neden bu kadar tanıdık geldiklerini anlaması biraz zaman aldı. Ahşap, hatta alçı binalara daha alışıktı ve çok daha küçük ölçekliydi ama hiç şüphesi yoktu. Burası bir ticaret merkeziydi.

Buraya nasıl gelmişti? Peki neden terk edilmişti? Yalnız ve izole olduğu kadar ürkütücü de görünmüyordu.

Buzul.

"Görünüşe göre diğer dileğin de gerçekleşmiş. Tam olarak bir kulübe sayılmaz ama barınak sayılır."

"Emin misin?" Merry şüpheyle sordu. "Bu biraz ürkütücü."

"Reggi'nin dediği gibi, asla hediye edilen atın ağzına bakma." Bu sözler ona hiçbir zaman mantıklı gelmemişti ama anlamı yeterince açıktı. Gökyüzüne tedirgin bir bakış atarak, "Çatının bazı kısımları bile sağlam görünüyor," diye ekledi.

Vadi boyunca ilerlerken ağır bulutlar daha da alçaldı. Buzulun büyüklüğü mesafeyi aldatıcı kılıyordu - görüldüğünden çok daha uzaktaydı ve taş binaların ilkinde ulaştıklarında ışık azalıyordu. Dış duvarları ve bir zamanlar ahırların olduğu yerde ufalanmış birkaç kaya yığını dışında pek bir şey kalmamış uzun bir ahır binası.

"Bence daha iyisini yapabiliriz," dedi neşeyle, tam da ilk kar tanesi yanağına ıslak bir öpücük kondururken.

Bir sonraki bina, bir çeşit depoydu, dört duvarı vardı ama çatısı yoktu ve ısıtılamayacak kadar büyüktü. Onun hemen ötesinde, bir iç avluya açılan bir açıklığın iki yanındaki bir çift küçük binanın ilkinde buldu. Kapı evleri olduğuna karar verdi. Geçit evinin dört duvarı ve çatısının büyük bir kısmı vardı ve ısıtılması kolay olacaktı. Merry'yi içeri götürürken rahat bir nefes aldı. Bir ocağın kalıntıları bir duvarın içine, uzun bir ranza da diğer duvarın içine yerleştirilmişti. Kırık dökük mobilya parçaları küçük alanın etrafına dağılmıştı ama her şey sanki hâlâ eskiden olduğu yerde duruyormuş, sadece kullanılmadığı ve terk edildiği için ufalanmış gibi görünüyordu.

"Sanki az önce gitmişler gibi," diye fısıldadı Merry, onun düşüncelerini yankılayarak. "Ama neden?"

Reggi'nin hayalet hikâyesi aklından geçiyordu ama bunu kız kardeşiyle paylaşacak değildi.

"Bilmiyorum. Belki ticaret bitmiştir ya da basitçe taşınmaya karar vermişlerdir. Bilirsiniz, kervan ustalarının çoğu bir yerde uzun süre kalmayı sevmez."

Babası kesinlikle istemiyordu. Kış tatiline içerlemiş, ilkbaharın ilk çözülme işaretinde taşınmak için her zaman bastırmıştı.

"Sanırım."

Merry ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Katerina terk edilmiş ocakta hızla ateş yakarken itiraz etmedi. Eski olmasına rağmen baca hâlâ sağlamdı ve ateş kolayca tutuşarak mekâna hoş bir sıcaklık yaydı. Odanın etrafına dağılmış odunların geri kalanını topladı ve şöminenin yanına düzgünce istifledi. İyi bir miktardı ama eski ve kuru oldukları ve çabuk yanacakları için muhtemelen gece boyunca yetecek kadar değildi.

"Sanırım gidip diğer kapıda daha fazla odun olup olmadığına bakacağım." "Ben de seninle geleceğim."

Kız kardeşinin ne kadar solgun ve yorgun görüldüğünden endişelenerek başını salladı. "Saçmalama. Sen burada kal ve dinlen.

Bir dakika içinde döneceğim."

Neyse ki giriş kapısının yönü rüzgârdan uzaktaydı ama açıklık yine de ısıнын dışarı çıkmasına izin veriyordu. Döndüğünde üzerine bir battaniye örtmek için not alarak, taş döşemeyi geçip diğer taraftaki eş binaya geçti. Kar ciddi bir şekilde yağmaya başlamış, saçlarını ve pelerinin omuzlarını hızla beyazlatmıştı ama çok azı birikmişti, rüzgâr neredeyse yağar yağmaz karları alıp götürüyordu.

İkinci kapı evi ilkinin aynadaki görüntüsüydü ve daha da iyi durumdaydı. Yaşına rağmen hâlâ sağlam duran ahşap bir sandalye bile vardı. Biraz temkinli bir şekilde sandalyeyi test etti ama sandalyenin sağlam olduğunu görünce çok sevindi. Merry de aynı şekilde heyecanlanır mıydı, yoksa bir sandalyeyi takdir etmek yaşla birlikte ortaya çıkan bir şey miydi?

Bir an için bu binaya taşınmaları gerekip gerekmediğini düşündü ama ateşi boşa harcamak ya da kız kardeşini tekrar yerinden etmek istemedi. Bunun yerine, dikkatli bir şekilde kaldırmadan önce dağılmış odun parçalarından becerebildiği kadarını koltuğun üstüne yığıdı. Beklediğinden daha ağırdı ama gidecek çok yolu yoktu ve sonunda beyazlaşmaya başlayan kaldırım boyunca dikkatlice ilerledi.

"Ne bulduğuma inanamayacaksın," diye seslendi neşeyle, kapıdan içeri girip yükünü dikkatle yere bırakırken. "Bu gerçek bir sandalye."

Kız kardeşine gülümsemek için başını kaldırdı ama oda boştu. Merry ortadan kaybolmuştu.

"Hayır," fısıldadı, dehşet içinde boş odaya bakarken.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Onları takip eden biri olmalıydı ve bu kişi efsanevi bir kar prensi değil, bir insandı. Kız kardeşini çalan bir insan. Dışarıya koştu.

"Merry!" diye bağırdı ama rüzgâr kelimeyi ağzından uçurdu. Umutsuzca yere baktı, ayak izi aradı, kız kardeşini nereye götürmüş olabileceğini gösteren herhangi bir şey aradı, ama dönen rüzgar karı o kadar çok bozdu ki herhangi bir iz bulmak imkansızdı. Vadiye bakmak için avlunun girişine geri döndü. Hava henüz tam olarak kararmamıştı ama vadide herhangi bir hareket belirtisi göremiyordu.

Göğsünde küçük bir umut kıvılcımı yandı. Belki de Merry'yi kaçıran kişi kar fırtınasıyla yüzleşmek istememişti. Belki de bu binalar kompleksinin içinde bir yerde gizleniyordu. Kolayca arayamayacağı kadar çoktular ama bunun onu caydırmasına izin vermedi. Birinin kız kardeşini almasına izin vermeden önce her taşı yere vuracaktı.

Çantasını karıştırıp küçük bir el feneri çıkaracak kadar uzun süre içeri koştu. Düğmeye bastığında ve ince, parlak bir ışık akımı belirdiğinde şükran dolu bir dua etti. Böyle bir şeyi yaratacak teknoloji çoktan unutulmuştu ve ne kadar dayanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından karanlıkta aramak zorunda kalmayacaktı.

Diğer eliyle sağlam bir tahta parçası kaparak aceleyle dışarı çıktı. Avluda sıralanan binaların ilkine doğru ilerlerken ayağına bir şey sürtündü. Geri sıçradı, kalbi çılgınca çarpıyordu ama ışığı ayaklarına doğrulttuğunda, arka ayakları üzerinde oturmuş ve ona bakan bir pika buldu ve hızla atan nabızı yavaşladı. Bu küçük tüylü yaratıklar dağların alt yamaçlarında yaşırdı. Utangaçtılar ve insanlardan kaçma eğilimindeydiler, ama bu pika onu kendine çekmeye niyetli görünüyordu.

dikkatini çekti. Beyaz kürkü yağan karla karışıyordu ama lavanta rengi gözleri ona cıvıldarken parlıyordu.

"Ne istediğinizi bilmiyorum ama kız kardeşimi bulmalıyım."

Etrafindan dolaşmaya çalıştı ama yine önüne atladı, hâlâ cıvıldıyordu ve o küçük, ele benzeyen pençelerinden biri pelerinini çekiştirdi - sanki onu takip etmesini ister gibiydi. Bu çok saçmaydı, imkânsızdı ama karanlık, terk edilmiş binalar kompleksine bakarken kalbi sıkıştı. Pika aile grupları halinde seyahat ederdi. Onu kız kardeşine götürmeye çalışıyor olması mümkün müydü?

Kalbinde bir umut kıvılcımı daha çaktı ama heyecanını bastırmak için elinden geleni yaptı. Bu sadece bir şanstı, hem de çok küçük bir şans, ama yine de aramak zorunda kalacağına göre, belki de pika'nın nereye gitmesini istediğini öğrenerek işe başlayabilirdi.

"Pekala. Bana yolu göster."

Küçük hayvanla konuşurken hissettiği utanç duygusu, hayvanın hemen dört ayağının üzerine düşüp avluda koşarak uzaklaşmasıyla yok oldu. Haklı olduğuna dua ederek peşinden gitti. Bu kadar küçük bir yaratık için şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu ama ne zaman onu gözden kaybetmek üzere olduğunu düşünse, durup onu bekliyordu. Onu yıkık binaların derinliklerine götürürken umut ve korkunun birleşimi, sonunda daha küçük binalardan birinin önünde durana kadar kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Terk edilmiş gibi görünse de oldukça sağlamdı, ağır ahşap kapının menteşeleri hâlâ sapasağlamdı. Gözlerinin karanlığa alışması için feneri kapatarak tahta parçasını sıkıca kavradı. Gözleri alıştığında, kapalı panjurların arkasından gelen belli belirsiz bir parıltı yakaladı. Kapının kolunu kavrayarak olabildiğince sessiz bir şekilde aşağı çekti. Şaşırtıcı bir yumuşaklıkla karşılık verdi ve kapıyı yavaş yavaş açmaya başladı.

Ama sonra kız kardeşinin sesini duydu ve ihtiyatı kayboldu. Kapıyı çekip açtığında fenerlerle aydınlatılmış, içinde yaşanıldığı belli olan bir alanla karşılaştı. Kız kardeşi odanın ortasında duruyordu, bütün, güvende ve

Ayağını yere vurup karşısında duran adama, hayır, çocuğa ters ters bakarken açıkça sinirlenmişti.

"Ve size söylüyorum, ben tamamen güvendeydim. O benim kız kardeşim." Katerina gözyaşlarına boğuldu.

BÖLÜM 6

Jackasarian, dışı kız kardeşini keşfettiğinde rahat bir nefes aldı. Ona konsantre olmuştu ve şu gerçeği gözden kaçırmıştı
Erkekgenç dışıyı avlunun diğer tarafına kadar . O da hemen peşlerinden gitmiş, erkekle çatışmaya girmeye niyetlenmişti. Ama onlara yetiştiğinde erkeğin gençliğini, yarı aç bedenini, yamalı giysilerini ve silahsızlığını fark etti.

O tereddüt ederken, genç dışı bir tekme savurdu ve ayağı genç erkeğin bacağına sertçe çarptı. Erkek irkildi ama dışıyı yarı taşıyarak başka bir binanın içine götürürken karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Acil bir tehdit olmadığına karar verdikten sonra geri döndüğünde dışısının çoktan umutsuzca kız kardeşini aradığını gördü. Ona katılmak istemesine rağmen, onun yerine Keffi'yi göndermeye karar vermiş ve dışı, drone'unu saklandığı yere kadar takip ettiğinde çok sevinmişti.

Keffi'nin gözlerinden burayı incelerken, buranın bir saklanma yeri olduğu çok açık, diye düşündü. Pencereler kapatılmış ve battaniyelerle örtülmüştü. Taş kaplı büyük soba, duman çıkarmayan yapay bir enerji kaynağı kullanıyordu. Genç erkek sabırsızca küfretti ve kapıyı hızla kapatmadan önce Jackasarian'ın dışısını odanın içine çekti.

Keffi kapı kapanmadan içeri süzüldü ve görünmeden gözlem yapabileceği bir köşeye çekildi.

"Kapıyı açık bırakma. Kapıyı asla açık bırakma."

Jackasarian genç erkeğin ses tonundan ya da dişisine el kaldırmış olmasından hoşlanmamıştı ama saklandıkları yerdeki ışığın artmasıyla erkeğin gençliği daha da belirginleşmişti. Genç yüzündeki endişe de öyle.

"Anlamıyorum. Onu neden aldın?" diye sordu dişi, kız kardeşinin yanına koşarken erkeğin elini sıktı.

İki dişi birbirine sarıldı.

"Sana Katerina'nın kız kardeşim olduğunu söylemiştim," diye burnunu çekti genç olan.

Katerina.

Kadının adı kulaklarında müzik gibi çınılıyordu. Onun istekli bedeninin yumuşak derinliklerine doğru kayarken bu ismi fısıldadığını hayal edebiliyordu. Bu görüntü o kadar hoşuna gitmişti ki, konuşmanın devam ettiğini fark etmesi tam bir dakika sürdü.

"Üzgün olduğumu söyledim zaten," diye kaşlarını çattı çocuk. "Sana yardım etmeye çalışıyordum." Genç kadın ters ters baktı. "Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Katerina içini çekti ve kız kardeşinin kolunu okşadı.

"Sakin ol, Merry. En azından neler olduğunu öğrenene kadar. Kimsin sen? Ve onlar kim?"

Kadın odanın etrafını işaret etti ve adam ilk kez orada başkalarının da olduğunu fark etti. Duvardan oyulmuş bir uyku alanında birbirine sokulmuş iki küçük çocuğun yüzleri neredeyse aynıydı. Biraz daha büyük bir başka çocuk ise tahta bir fiçinin arkasına gizlenmişti.

"Ben Johnny. İkizler Cecil ve Cecilia. Ve şu küçük büyücü de Lorna."

Namlunun arkasındaki çocuk bir adım öne çıkarak eksik dişini gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi ve adam dehşet içinde geri çekildi. Bunu ona kim yapmıştı? İnsan dişleri herhangi bir tehdit oluşturmayacak kadar kördü. Neden biri bir çocuktan dişini alsın ki?

"Ben Katerina, bu da kız kardeşim Merry. Ama anlamıyorum. Hepinizin burada ne işi var? Hiç yetişkin yok mu?"

Keffi'nin görüşünden bile odadaki gerginliği hissedebiliyordu. Lorna fiçısının arkasına geçti ve ikizler yorganlarının içine daha da sokuldular. Çocuk hırsla kaşlarını çattı.

"Onlara ben bakarım. Fu'ya ihtiyacımız yok - ucube yetişkinler." "Ama buraya nasıl geldin?"

Çocuk ondan uzaklaştı, kulaklarının uçları kızarmıştı.

"Bu tüccar kasabaya geldi. Acelesi varmış ve yolculukta yardım edecek birine ihtiyacı varmış. Şehre gideceğini ve çok para kazanabileceğini söyledi."

"Ve sen de onunla gittin," dedi Katerina nazikçe.

Johnny omuz silkti, hâlâ ona bakmıyordu. "Kasabada bana göre bir şey yok. Şehirde daha iyi olabileceğimi düşündüm. Ama bilmiyordum."

Geri döndü, genç yüzü kederliydi. "Onları arabasına kilitlemişti."

İkizlerden biri inledi.

"Ona bunun bir parçası olmak istemediğimi söyledim. Ama gitmeye çalışırsam onlara zarar vereceğini söyledi. Ne yapacağımı bilemedim."

Lorna saklandığı yerden çıktı ve Johnny'nin elini tuttu. O kırık gülümsemesiyle ona gülümsedi.

"Sen'la yattın."

"Evet, bücür. Seninle ilgileneceğimi söyledim ve ilgileneceğim." Tekrar Katerina'ya baktı, yüzü daha yumuşaktı. "Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylememe rağmen Hayalet Vadisi'ne geldik. Geceyi burada geçirdik. Fırtına çıktı, bir gün daha kaldık, bir gün daha. Üçüncü sabah uyandığımızda gitmişti."

"Hayalet Vadisi mi?" Merry sordu.

"Hiç geri dönmedi mi?" Katerina aynı anda sordu. Johnny başını salladı.

"Hayır. Kaçmak istedim ama hala fırtına vardı. Fırtına bir hafta sürdü ve o hala geri gelmemişti. Dolaşıp öldürülmüş olabileceğine karar verdim. Burası yeterince güvenli. Buraya kimse gelmez."

Katerina dudağını ısırarak etrafındaki çocuklara baktı.

"Peki ya yemek?"

"Yemeğimiz var. Çocukların yemek yediğinden emin oluyorum." Johnny'nin ilk baştaki kaş çatması yerini şaşkıncı derecede sevimli bir sırıtışa bıraktı. "Eğer beni kastediyorsan, ben her zaman sıskaydım."

Kadın yorum yapmadı ve Jackasarian onun da kendisi gibi hikâyede daha fazlası olduğunu düşündüğünden şüphelendi.

"Birkaç erzağım var ve onları paylaşmaktan mutluluk duyarım. Kalacak bir yer karşılığında," diye ekledi Johnny sertleşince aceleyle. "Burası kapı evinden çok daha rahat."

"Yeth. Thay," dedi Lorna ona gülümseyerek.

"Sanırım sorun olmaz," dedi Johnny. "Çatı katında fazladan kürkler var."

"Bu harika. Gidip eşyalarımızı alayım ve hemen döneyim." "Ben sana yardım ederim," diye gönüllü oldu Merry.

Katerina ağzını açtı ama Johnny ondan önce davrandı.

"Sen burada kal," dedi kabaca. "Ben giderim. Kızların karda dışarıda olmasına gerek yok."

Merry ona ters ters baktı ama Katerina güldü.

"Karda dışarı çıkmama itiraz etmediğinizi fark ettim." Çocuğun yüzü kıpkırmızı kesildi ama Katerina ona gülümsedi ve elini koluna koydu. "Bana eşlik etmenizden çok mutlu olurum."

Merry burnunu çekti ama kız kardeşi ve genç erkek fırtınaya doğru yola çıkarken itiraz etmedi. Jackasarian kendini gençle aynı fikirde buldu. Dişiler bu koşullar altında dışarıya ait değildi. Eşyalarını almaktan mutluluk duyardı ama varlığını belli etmeden bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu ve merakla bunu yapmaya isteksizdi. Sadece insanların diğer ırkları tanımadığını bildiği için değil, alışılmadık bir korku hissinden dolayı.

Ona bir kez gülümsemişti ama yarı uykuluydu. Ya şimdi uyanık olduğu için geri çekilirse? Onun gözlerinde daha önce pek çok kişide gördüğü kovulmuşluğu görme düşüncesine katlanamazdı. Onları komplekse kadar takip etmeye, çatılardan uzak durmaya ve gözden kaybolmaya karar verdi.

Yaktığı ateş neredeyse sönmek üzereydi ve Johnny kalan közleri tekmeleyerek ayırırken iğrenç bir ses çıkardı.

"Bunu söndürmek için daha erken gelmeliydim." Ona garip bir şekilde utangaç bir bakış attı. "Kız kardeşin tam bir savaşçı."

"Evet öyle, Tanrı'ya şükür. Kimsenin ondan faydalanmasını asla istemem."

Çocuk tekrar renklendi. "İstersen ona birkaç hareket gösterebilirim. Sokaktayken kendine dikkat etmeyi öğreniyorsun."

"Ne zamandır sokaklardasın?" diye sordu yumuşak bir sesle ve adam omuz silkti.

"Kendimi bildim bileli. Bazen beni besleyen yaşlı bir kadın vardı, ama verecek fazla bir şeyi yoktu. Sonra da öldü."

"Oh, Johnny, çok üzgünüm."

Elini hızlıca sıktı ve Jackasarian onun ellerinin başka bir erkeğin, hatta genç birinin üzerinde olmasından hoşlanmasa da, onun sempatik kalbine hayran kaldı.

Çift Katerina'nın eşyalarını topladı ve diğer barınağa geri döndü. Onları takip etmeden önce yangının tüm izlerini silmek ve geçit evini eski haline getirmek için yeterince oyalandı.

Barınağa geri döndüğünde, kapalı kapılara ve pencere kepenklerine bakarak tereddüt etti. Keffi'nin gözlerinden onları içeride gülerken ve mutluyken görebiliyordu. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti, sınıfındaki diğer erkekler onun değersiz olduğuna karar verip bir yıl boyunca onunla konuşmayı reddettiklerinde bile. Babasının ölümü ve evinin reisi olarak yeni pozisyonu buna son vermişti ama o bunu asla unutmamıştı. Bu, her nasılsa, daha da kötüydü.

Aslında elini kapıya koyacak kadar ileri gitmişti, varlığını duyurmaya ve onları kendisini kabul etmeye zorlamaya kararlıydı ama bu yaklaşım savaşı arkadaşlarında hiç işe yaramamıştı. Bu uyumsuz insan grubunda neden işe yarasın ki? İzlemekle yetinmek zorunda kalacaktı. Ama veri ünitesinin yanına yerleşmeye hazırlanırken, başını kaldırıp baktı. Barınağın çatısının altından belli belirsiz bir parıltı geliyordu.

Merakla uç duvara tırmandı, açıkta kalan parmakları taşın buz gibi soğuşunu protesto ediyordu. Çatının altında, bu bina ile bitişiğindeki bina arasında sıkışmış küçük pencere keşfetti. O da kepenkle kapatılmıştı ama kepenk hafifçe aralıktı ve ötesindeki çatı katının bir parçasını ortaya çıkarıyordu. Aşağıdan kahkahalar geliyordu ve Keffi'nin gözlerinden Katerina'nın ocaktaki bir tencerenin üzerine eğildiğini görebiliyordu. Yüzü kızarmıştı ve gülümsüyordu.

Cezbedici bir koku küçük çatlaktan dışarı çıktı. Büyük bir şok yaşadı ve midesinden bir ses geldi. Besin haplarıyla hayatta kalmaya çalışıyordu - fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterliydi ama şu anda tamamen yetersiz görünüyorlardı. Yemek hiçbir zaman ilgisini çekmemişti ama aniden aşağıda her ne pişiriyorsa tadına bakmayı arzuladı. Pencerenin yanında büzülüp kaldı, kadın yemeği servis ederken ve birlikte yerken onu dinledi. Çocuklara bir hikâye anlattıktan sonra kız kardeşini bir kova suyla merdivenden çatı katına gönderdi.

"Yıkanmak ister misin?" diye sordu.

"Sabahleyin." Merry esnedi, sonra da çatı katının en ucundaki kürk yığınının üzerine yerleşti. "İyi geceler, Kat."

"İyi geceler, tatlım."

Aşağıdaki ışıklar söndü ama mükemmel bir gece görüşüne sahipti ve kadının pantolonunu indirip solgun, ince bacaklarını ortaya çıkardığını, ardından gömleğini de silktiğini net bir şekilde görebiliyordu. Altında, omuzlarını çıplak bırakan ince beyaz bir giysiden başka bir şey yoktu. Yorgun bir iç çekişle kendi kürk yığınının üzerine oturdu ve bir bezi su dolu kovaya daldırdı. Adam açgözlülükle her hareketini izlerken, yüzünde, kollarında ve bacaklarında gezdirdi.

By the Horns, aynı yolu diliyle izlemek için vermezdi

- tıpkı insan erkeğin dışısını yaladığı gibi. Ama insan erkek yeterince titiz davranmamıştı. Onun teninin her santimini keşfetmek istiyordu.

Göğüslerini temizlemek için giysinin altından uzandı ve o kadar küçük, mükemmel göğüslere sahip biri için şaşırtıcı derecede uzun ve kalın olan meme uçlarını gördü. Şaftı hayatta kalma giysisine o kadar acı verici bir şekilde bastırılmıştı ki kalbinin her atışında zonkladığını hissedebiliyordu. Bezi bacaklarının arasına bile daldırdı ve göremese de izlediği yolu kolayca hayal edebiliyordu. Dudaklarından neredeyse bir hırıltı kaçacaktı ve kendine ihanet etmekten korkarak pencereden uzaklaştı. Vücudu rüzgârı ve hareket ettiğinde içeri soğuk hava girmiş olmalıydı çünkü kadın titredi ve kaşlarını pencereye baktı. Küçük boşluğu kapatmak için ilerledi ama çekiştirdiğinde panjur yanıt vermedi.

Ona çok yakındı. Vücutlarını sadece tahta panjurlar ayırıyordu. Kadının kokusu adamın üzerine sinmişti, yasak meyve kadar temiz ve tatlıydı. Kepenkler onu durduramazdı. Tek bir hareketle onları açabilir ve onu ait olduğu yere, kollarının arasına çekebilirdi. Dürtü o kadar güçlüydü ki, harekete geçmemek için pençelerini avuçlarına gömmek zorunda kaldı.

Karanlıkta büzülerek oturdu, kadın içini çekip kürklerine dönene kadar kanı yavaşça kara damladı. Battaniyesini omuzlarının üzerine çekti ama nefes alış veriş derinleşene kadar hareket etmesine izin vermedi. Sonra vücudunu çatlağa sıkıştırdı, daha fazla soğuk havanın onu rahatsız etmesine izin vermemeye kararlıydı.

Gece geçtikçe kar etrafına yığıldı, ağırlığı hayatta kalma giysisinin yalıtımına katkıda bulundu ve garip bir şekilde memnun hissetti. Belki de uyuyakalmıştı çünkü gözlerini bir sonraki açışında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. O

fark edilmeden önce hareket etmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ya da en azından kalkmaya çalıştı. Uzun bir gece soğğunun etkilerini hesaba katmamıştı. Ayakları onu desteklemeyi reddetti ve altından kayd. Komşu binanın taş duvarına tutundu ama elleri de soğuktan uyuşmuştu ve kayayı kavrayamadı.

Düştü. Sert bir iniş, altındaki kar yığını tarafından sadece biraz yumuşatılmıştı. Gökyüzü üzerinde dönüyor, sürüklenen karla birlikte görüş alanına girip çıkıyordu. Ve sonra kadın oradaydı, güzel yüzü ona bakıyordu.

Gülümsedi ve sonra dünya karardı.

BÖLÜM 7

K Aterina rüyasında kar prensini görmüş. Rüyasında onu yüksek duvarları ve yatağı olan buzdan bir saraya götürdüğünü görmüş. beyaz kürklerle. Rüyasında onu o kürklerin üzerine yatırdığını, öptüğünü, dokunduğunu ve...

Gürültülü bir gümbürtü rüyalarına girdi ve kalbi hızla çarparak irkilerek uyandı. Diğer herkes hâlâ uyuyordu ve hiçbir sorun görünmüyordu. Belki de sadece çatıdan kayan kardı. Pencere panjurlarındaki çatlaktan sızan beyaz ışığa bakılırsa sabah olmuş olmalıydı. Tuhaf. Bütün gece üşümemişti ama şimdi havada kesin bir serinlik vardı.

Rüyasının kalıntıları hâlâ duruyordu. Bakire değildi ama bir erkekle tanışacak kadar babasının gözünden kaçtığı birkaç seferde tüm bu deneyimi aceleyle getirilmiş ve tatmin edici bulmamıştı. Hiç böyle hissetmemişti - meme uçları sertleşmiş ve zonkluyor, klitorisi şişmiş ve bacaklarının arasında titreşiyordu. Hayalindeki sevgilinin kokusunu hâlâ alabiliyordu; onun serin ve naneli kokusu tenini karıncalandırıyordu.

Ağrıyan vücudunu rahatlatmak istedi ama sonra Merry uykusunda bir şeyler mırıldandı ve dikkatini dağıttı. Düşünceleri önce kız kardeşine, sonra da diğer çocuklara yöneldi. Ne yapacaktı? Onları burada tek başlarına bırakamazdı ama gidecek bir yeri yokken onları nasıl yanında götürebilirdi? Kız kardeşini bilinmeze sürüklemek yeterince kötü olmuştu. Jalle güvenlik sözü vermişti ama ondan dört çocuk için daha bir çözüm bulmasını bekleyemezdi.

Dün gece hikâyeler anlatırken ikizlerin ona nasıl sarıldıklarını hatırladı, belli ki şefkat için yanıp tutuşuyorlardı. Johnny belli ki elinden geleni yapmış, ince omuzlarına çok ağır gelen bir sorumluluğu üstlenmişti ama üç çocuğa hem annelik hem babalık yapmak için çok gençti.

Tespit edebildiği kadarıyla çocukların hepsi yetim ve istenmeyen çocuklardı. Hatta Lorna, çocuğun sorumluluğunu almak istemeyen bir teyze tarafından Tolva'ya verilmişti. Peki onlarla ne yapmayı planlıyordu? Johnny, yaşlarına rağmen muhtemelen onları çalıştırmayı planladığını düşündü. Tolva kuzeye doğru gidiyordu -güneye, şehre değil- ve o yöndeki tek şey maden sahalarıydı.

Gittiği hiçbir yerde çocuk köleliğine izin verilme de, çocuklar genellikle çok küçük yaşta çalışmaya başlıyordu. Babasıyla yaşadığı hayatın pek de iyi olmadığını düşündü acı bir şekilde, ama en azından o sadece kendisinden faydalanıyordu, başkasının çocuklarından değil.

Aşağıda biri kıpırdandı ve boğuk kıkırdamaların sesini duydu. Çözüme ilk uyandığında olduğundan daha yakın değildi ama en azından sorunu düşünmek için birkaç günü vardı. Babasının onları arayacağından oldukça emin olmasına rağmen, yine de önce patikadan geri döneceğine inanıyordu. Onları bulmak için karda mücadele edeceğini kesinlikle düşünemiyordu. Şimdilik yeterince güvenli olmalı.

Hızla pantolonunu ve gömleğini geri çekti ve Merry'yi uyumaya bırakarak merdivenden indi. Kıkırdayanlar ikizlerdi ve Merry ortaya çıktığında ona aynı şekilde gülümsediler.

Cecelia kapıyı göstererek, "Bak," diye fısıldadı.

Pika! Kız kardeşini bulmanın verdiği rahatlamayla yarattığı tamamen unutmıştı ama bütün gece içeride kalmış olmalıydı. Şimdi kapının önünde huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyordu. Onu görür görmez heyecanla cıvıladı ve önceki gece yaptığı gibi pantolonunu çekiştirmek için yanına geldi.

"Özür dilerim," diye güldü. "Gerçekten dışarı çıkmak istiyor olmalısın."

Kapıyı kilitleyen ağır tahta çubuğu kaldırdı, ardından kapıyı çekip açtığında gri bir gökyüzü ve yukarıdan aşağı sürüklenen daha fazla kar ortaya çıktı. Pika'nın hemen fırlayıp gitmesini bekliyordu ama onun yerine pantolonunun paçasını tekrar çekti. Dün gece yaptığı gibi davranıyordu, sanki onu takip etmesini istiyordu. Barınaklarının sıcaklığından ayrılmak istemiyordu ama onu buraya getiren pika olmuştu ve sanki ona bir şey borçluymuş gibi hissediyordu.

Hızla botlarını giyip pelerinini omuzlarına sararak karlı sabaha adımını attı. Pika'nın binalar labirentinin içinden geçip gitmesini bekliyordu ama onun yerine barınaklarının önünden geçerek binaları ile bir sonraki bina arasındaki köşede bulunan büyük bir kar tepesiğine doğru koştu. *Belki de çatıdan düşen sesi duyduğum şey budur*, diye düşündü pika tepesinin üzerine tırmanıp tekrar cıvıldarken.

Bir adım daha yaklaştığında yarı yarıya kara gömülmüş bir ceset olduğunu fark etti. Adamın üzerinde karla bütünleşen beyaz bir giysi vardı ve ne kadar büyük olduğunu anlaması bir anını aldı; gözleri güçlü bacaklarının üzerinden dar beline, geniş omuzlarına ve nihayet yüzüne gitti. Etrafı saran kar kadar beyaz, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüz. O... o ölmüş müydü?

Dikkatle üzerine eğildi ve gözleri açıldı - tuhaf bir şekilde tanıdık gelen parlak mavi gözler. Sonra başını oynattı ve kar, boynuzlarını ortaya çıkarmak için düştü - rüyasından hatırladığı aynı boynuzlar. Bu onun kar prensiydi.

"Sen," diye fısıldadı.

Ona gülümsedi, keskin beyaz dişlerine rağmen şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümsemeydi bu, ama sonra gözleri tekrar kapandı.

Hayır! Otomatik olarak ona doğru uzandı, büyük bir omzunu kavradı, kasları elinin altında sert ve güçlüydü. Adam onun dokunuşuyla başını oynattı ama gözleri kapalı kaldı.

"Kim o?" Johnny onun yanında belirdiğinde şüpheyile sordu ve sonra gözleri büyüdü. "O da ne?"

"Bilmiyorum ama sanırım yaralandı. Onu içeri götürmeliyiz."

"Şaka yapıyor olmalısın. Ya tehlikeliyse?" Çocuğun gözleri boynuzlardan iri bedene doğru kaydı ve başını salladı. "Hayır, tehlikeli olduğunu biliyorum. Ya çocuklara zarar verirse ya da onları kaçırmaya çalışırsa?"

Adamın cüssesini korkutucu olmaktan çok güven verici bulsa da bu adil bir soruydu. Onlara zarar vermek istediğine inanmıyordu ama bu riski göze alabilir miydi? Pika sabırsızca cıvıladı, büyük lavanta gözleriyle ona baktı ve garip bir şekilde bu karar vermesine yardımcı oldu.

"Ama ya bizim için tehlikeli değilse? Onu burada ölüme terk edemeyiz. İçeride onu ayrı tutabileceğimiz bir yer var mı?"

Johnny kaşlarını çatarak ayağıyla karı eşeledi, sonra isteksizce başını salladı.

"Soba duvarının arkasında bir yatak odası var. Tolva orada uyuyordu." "Onu oraya götürmeme yardım eder misin?"

"Sanırım."

Johnny'nin bu fikre pek hevesli olmadığı belliydi ama onunla birlikte yabancının bedeninin üzerine eğildi. Adamın taşıyamayacakları kadar ağır olduğu hemen anlaşıldı. Johnny homurdanarak içeride kayboldu ve bir battaniyeyle geri döndü. Hatırı sayılır bir çabayla yabancıyı battaniyenin üzerine sarmayı başardılar ve sonra ikisi birlikte onu karlı zeminde sürükleyerek barınağa soktular. Artık uyanmış olan Merry de dahil olmak üzere çocuklar ona kocaman gözlerle baktılar.

"Çok yakışıklı. Kim o?" Johnny

ona kaşlarını çattı.

"O bir yabancı. Ürkütücü görünen bir yabancı. Ondan uzak dur, duydun mu beni?"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Kesin şunu, ikiniz de," dedi, vücudunu çekiştirmekten hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Onu yerin ortasında bırakmak istemiyorsanız, devam etmemiz gerekiyor."

Johnny Merry'ye bakmayı bıraktı ve başını salladı. "Evet, bu taraftan."

Sobanın yanındaki arka duvardaki kapıyı açınca küçük bir yatak odası ortaya çıktı. Ahşap karyola hâlâ sağlamdı, kürkler çerçevenin üzerine örtülmüştü. Ona baktı ve içini çekti. Onu yatağa nasıl kaldıracaktı? Onu yukarı çekmeye çalışmak için eğildiğinde, adamın gözleri titreyerek açıldı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu. "Seni yatağa yatırmak istiyorum."

Onu gerçekten görmüyor ya da duymuyor gibiydi ama onu kaldırmak için omzunu kolunun altına koyduğunda, kolu omzunun etrafında sıkıldı. Bu kolun gücünün fazlasıyla farkındaydı ama nabızı hızla atıyor olsa da korkudan değildi. Ona bu kadar yakinken, kokusu üzerine sinmişti ve onu tanıdı. Uyandığında kafasını dolduran aynı serin, naneli koku. Sadece bu anı bile vücudunda küçük bir uyarılma nabızı atmasına neden oldu.

"Doğru," diye mırıldandı. "Ayakta durabilir misin?"

Sözlerinin nüfuz etmesi için birkaç deneme yapması gerekti ama adam yarı tökezleyerek ayağa kalktı ve kadın onu yatağa ve kürklerin üzerine doğru birkaç adım atmaya teşvik etti. Adam onu da yanına alarak yere yığıldı, kolu hâlâ kadının omuzlarındaydı ve kadın kendini adamın iri bedeninin üzerine yapışmış buldu. Sanki oraya aitmiş gibi garip bir şekilde rahat hissetti ve Merry'nin kıkırdamasını duyana kadar kendini kurtarmayı düşünmedi.

Yine bilinci yerinde değildi ama başka bir kürkle üzerini örtmeden önce bacaklarını yatağa doğru sallamayı başardı. Ona yardım etmek için ne yapabileceğini bilmeyi diledi ama garip bir şekilde huzurlu görünüyordu, baygın olmaktan çok uyuyormuş gibiydi ve nefes alış verişini yeterince düzenliydi. Belki de tek yapabileceği beklemektir. İsteksizce odadan çıktı ve Johnny hemen kapıyı kapatmaya başladı.

"Yapma bunu," diye itiraz etti. "Onu kontrol etmem ve uyanıp uyanmadığını görmem gerek."

Çocuk kollarını kavuşturdu. "Ya bize saldırırsa?"

"Onu gördün, Johnny. Ayakta bile duramıyordu. Şimdilik açık bıraksak nasıl olur? Bilinci yerine geldiğinde, onu içeri kilitlememiz gerekip gerekmediğine karar verebiliriz."

"Sanırım," diye mırıldandı. "Ben hâlâ onun tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Prensinin tehlikeli olabileceğinden de şüpheleniyordu ama bunun tamamen farklı bir nedeni vardı.

BÖLÜM 8

Jackasarian'ın başı çarpıyor, ağrı kafatasında yankılanıyordu. Boynuzları bile ağrıyordu. Neredeydi o? Ne olmuştu? Bir an için Bir an için kafası karıştı ve enkaz halindeki gemiye geri döndüğünü sandı ama altında tanıdık olmayan bir yumuşaklık vardı. Tanıdık bir ses duydu ve gözlerini zorla açtığında Keffi'nin göğsüne tünediğini gördü, iri lavanta rengi gözleri onu endişeyle inceliyordu. Anılar sel gibi geri geldi.

Katerina.

Bu bir rüya mıydı, yoksa gerçekten orada mıydı? Onu aramak için başını çevirdi ama yalnızdı. Yalnız ama içeride. Oda en iyi ihtimalle ilkeldi ama artık içerideydi, soğukta ve karda tek başına değildi. Odanın kapısı aralık duruyordu ve dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Onlara katılmalı, varlığını duyurmalıydı, dinlendiği yerden ayrılmak için garip bir şekilde isteksiz hissediyordu

Küçük bir figür açık kapıdan içeri süzüldü. Bu çocuktu - eksik dişi olan - ve sessizce yatağa doğru ilerledi. Biçim bozukluğuna rağmen çirkin bir çocuk değildi. Kısa siyah saçları, iri, siyah gözleri ve muzip bir çekiciliği olan bir yüzü çerçevesliyordu.

"Merhaba. Ben Lorna. Sen kimsin?"

"Ben Yardımcı Komutan Jackasarian D'Frostulen." Sesi rahatsız edici derecede zayıf çıkmıştı.

Gözleri büyüdü.

"Jack Froth? Kış getirdin mi?"

Başını sallamaya başladı, sonra kafatasında acı hissedince vazgeçti.

"Hayır, ben Yardımcı Komutan Jackasarian D'Frostulen'im ve bu tatsız kış kesinlikle ben getirmedim."

Ayak parmaklarının üzerinde heyecanla zıplayarak hiç etmedi.

"Ceci'ye söylemeliyim."

Koşarak kapıya geri döndü. "O uyandı.

Jack Froth uyandı."

Şaşkın bir sessizlik çöktü ve bir an sonra kapının önü insanlarla doldu ama tek görebildiği Katerina'ydı, gümüş mavisi gözleri ona gülümserken parlıyordu.

"Uyandığına çok sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

Bir Tandroki savaşçısı asla zayıflığını kabul etmez.

"Ben gayet iyiyim," dedi sert bir sesle ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Ne yazık ki vücudu ona ihanet etti ve başını kaldırır kaldırmaz oda baş döndürücü bir şekilde etrafında dönmeye başladı. Tekrar yatağa yığıldı ve kadın yanına koşarken acıdan inleme zilletinden zar zor kurtuldu.

"Kalkmaya çalışma. Sanırım kafanı çarpmış olmalısın."

Bunu inkâr etmek istedi ama içinde bulunduğu durumun gerçekliğini görmezden gelmek aptallıktı. Uzun parmakları hafifçe alnına dokunduğunda, bu sefer zevkten neredeyse tekrar inliyordu.

Genç erkek ona şüpheyle bakarak, "Numara olabilir," dedi. "Tabii ki numara yapmıyor."

"Dikkatli olmakta haklı," dedi onaylayarak. "Vicdansız bir erkek yaralanmış gibi davranabilir. Ancak ben Tandroki'yim ve asla böyle taktikler kullanmayız."

"Tandroki? O da ne? Ve Lorna neden senin Jack Frost olduğunu düşünüyor?"

"Tandroki benim halkım." Karışık kökenini açıklayıp açıklamamakta tereddüt etti ama bunun onun için bir şey ifade etmeyeceğine karar vererek vicdanını rahatlattı. "Ben Yardımcı Komutan Jackasarian D'Frostulen."

Gözleri büyüdü ve sonra ona gülümsedi.

"Bu oldukça ağız dolusu. Lorna'nın kafasının neden karıştığını anlayabiliyorum. Onun yerine sana Jack desem olur mu?"

Bu konuyu düşündü. Adının kısaltılması kimsenin kabul etmediği bir aşinalıktı ama dudaklarından çıkan ses hoşuna gitmişti.

"Yapabilirsin," dedi, hareket etmenin acısını hatırlamadan önce başını nezaketle eğmeye çalıştı. Tepkisini tam olarak gizleyemedi ve eli alına geri döndü, serin parmakları acıyı yatıştırdı.

"Hareket etmeye çalışmayı bırak. İçecek bir şey ister misin?"

Soru ona ağzının ve boğazının kuruluşunu hatırlattı ama hevesini belli etmek istemedi.

"Bu kabul edilebilir."

Merry, "Ben bakarım," dedi ve hızla diğer odaya geçti.

Diğerleri onunla kaldı. Johnny duvara yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuştu ve vücudunun her hattında şüphe vardı. İkizler çocuğun bacaklarına yaslanmış, iri gözlerle onu izliyor, Lorna ise Katerina'nın dirseğinin dibinde duruyordu.

"Ama sen Jack Froth'sun, değil mi? Öyle olduğunu biliyorum," dedi Lorna hevesle. "Ve eğer buradaysan, bu Uzun Gece için tam zamanı demektir."

"En Uzun Gece mi? Ve Jack Frost kim?"

Katerina gülümsedi. "En Uzun Gece yılın dönüm noktasıdır. Bunu şenliklerle kutlarız."

"Ve prethenth," diye araya girdi Lorna. "Bir keresinde bir prethent almıştım."

Bir kez mi? Eğer kutlama her yıl yapılıyorsa, neden sadece bir hediye almıştı? Belli ki dişisi de bunu fark etmişti çünkü kolunu kıza doladı ve ona sarıldı.

"Evet, En Uzun Gece'de hediyeler vardır."

"Bizim için de mi?" diye fısıldadı ikizlerden biri, kayarak yanlarına geldi.

Katerina ona baktı ve Katerina'nın yüzündeki kederi açıkça okuyabildi, tıpkı çocukların yüzlerindeki umudu görebildiğı gibi.

"Eminim herkes için hediye olacaktır," dedi umursamazca. Ne de olsa onları memnun edecek bir şey bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ben de hediyeleri severim," dedi Merry neşeyle, elinde bir kupayla dönerken.

"Tabii ki biliyorsun," diye alay etti çocuk ve diğler odaya doğru yürüdü.

"Johnny'nin nesi var?" Cecelia sordu.

Merry, "O sadece kaba biri," diye mırıldandı ama Katerina başını

salladı. "Belki o da hiç hediye almamıştır," dedi usulca.

Merry şaşkın görünüyordu ama bardağı Katerina'ya uzattı. "İşte su."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Katerina ona baktı, sonra çocuklara döndü. "Neden gidip Johnny'yi kontrol etmiyorsunuz? Ben kahvaltıya başlamak için birkaç dakika içinde dışarıda olacağım."

"Tamam. Güle güle, Jack Froth." Lorna neşeyle konuştu ve ikizleri odadan dışarı çıkardı. Merry isteksizce onları takip etti ve sonra Katerina ona gülümsedi.

"İçebilmen için başını kaldırmana yardım edeceğim. Ve sakın bana bunu yapabileceğini söyleme," diye ekledi alaycı bir ciddiyetle. "Bu bizim sırrımız olacak."

Diğlerlerini bu yüzden mi göndermişti? Yardıma ihtiyacı olduğu için duyduğu utanca tanık olmasınlar diye mi? Onun düşünceli hali göğsünü ağrıttı ama

Yine de herhangi bir zayıflığı kabul etmek

niyetinde değildi. "Yapabilirim -"

Adamın sözlerini duymazdan gelerek, başını kaldırmaya çalışırken kolunu başının altından geçirdi ve yüzünü omzuna yaslanmış, ağzını göğsünden sadece birkaç santim uzakta buldu. Kadın irkilerek bir kahkaha attı ve adam, nefesi göğsünde gezinirken ince kumaşın altında göğüs ucunun çakıldığını gördü.

"Bunu gerçekten düşünmedim ama sanırım bu işe yarayacak." Kupayı adamın dudaklarına doğru kaldırırken sesi nefes nefese ama kararlıydı. "Al, iç."

Sıvı dikkatini dağıttı ve susuzlukla içti, kadın bardağı çekmeden önce tüm bardağı boşalttı. Bunu yaparken, son bir damla su gömleğine düştü, ince kumaşı neredeyse yarı saydam hale getirdi ve adam dayanamadı. Dili kayarak kumaşı yokladı ve kumaşın altındaki gergin çıkıntının etrafını sardı.

Kokusu değişip daha zengin ve daha tatlı hale geldikçe tüm vücudu ürperdi. Bir an için daha da yaklaşır gibi oldu ama sonra aceleyle geri çekildi. Tıpkı bir önceki akşam genç erkeğin yüzünü kapladığı gibi onun yüzünü de pembe kaplamıştı. Bu renk değişimleri neye işaret ediyordu? Onun durumunda, utanç gibi görünüyordu. Ayağa kalktı, gereksiz yere pantolonunu indirdi ve adamın gözlerinden kaçtı.

"Ben kahvaltı hazırlayacağım. Sana da getiririm."

Kadın odadan kaçtı ve adam bakakaldı. Ona bu şekilde dokunmamalıydı ama tatlı tadı hâlâ dilindeyken ve ne kadar kısa olursa olsun verdiği tepkinin anısı aklındayken, bu ihlalden pişmanlık duyacak bir şey bulamadı.

Yorgunluk onu ele geçirdi ama gözleri kapanırken gülümsedi.

BÖLÜM 9

Katerina ana odaya geri kaçtı, sobanın yanına giderken Merry ya da Johnny'ye bakmamaya özen gösterdi. Umarım kimse ıslak noktayı fark etmeden önce gömleğini kurutacaktı. Ama kumaş kurusa bile meme uçları sert küçük tomurcuklar halinde kaldı. Daha önce hiç bu kadar erotik bir şey yaşamamıştı. Adamın dili bir insanın dilinden çok daha uzun ve çevikti ve meme ucunun etrafını sararak sert tepesini çekiştirdiğinde, vücudunda bir uyarılma dalgası yaratmıştı. İnsan olmadığı bu kadar açık olan birinden nasıl bu kadar etkilenebilirdi?

Daha önce onu bir fantezi olarak, kitaplarındaki öykülerden biri canlanmış gibi düşündüğünde daha kolay olmuştu. Onu karda yatarken ilk keşfettiğinde bile, farklılıkları ona bakma zorunluluğuyla karşılaştırıldığında önemsiz görünüyordu. Ama şimdi iyileşiyor gibi görüldüğüne göre, merakı uyanmıştı.

Nereden gelmişti bu adam? Tandroki olduğunu söylemişti ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsanların nesiller önce gezegene düşen bir grup kolonistin soyundan geldiğinin farkındaydı ama bu bilgi hızla yok oluyordu - hatta bazı küçük ve içine kapanık köylerde çoktan yok olmuştu. Daha büyük kasabalar daha az kısıtlayıcıydı ama orada bile kökenlerinin hikâyesi efsaneye dönüşüyordu. Babası karavandaki herkesin bunun tartışılacak bir konu olmadığını bilmesini sağlamıştı.

Jack'in de başka bir gezegenden gelmiş olması mümkün müydü? Hikaye kitaplarından biri için efsanevi bir yaratıktan ziyade bir uzaylı olması kesinlikle daha mantıklıydı, yine de onu bir kar prensi olarak düşünmek hoşuna gidiyordu. Belki de donmuş bir dünyadan geliyordu ve hayalini kurduğu gibi bir buzdan sarayı vardı, diye düşündü gülümseyerek.

Bir el kalçasını okşayarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Cecilia'nın ağzı titreyerek ona baktığını görmek için aşağı baktı.

"Sorun nedir tatlım?" diye sordu küçük kızı kucağına alarak.

"Gerçekten de neredeyse En Uzun Gece mi oldu?"

Bir an için düşündü. Kervan genellikle kutlamadan önce kış kamplarına dönmüş olurdu ama her zamankinden çok daha geride kalmışlardı. En azından kısmen babasının onu Guyten'la evlendirmeye kararlı olması yüzünden, diye düşündü acı acı. Şimdi bu konuyu düşününce, şenliklerin zamanı gelmek üzereydi.

"Evet, sanırım öyle. Bir hafta içinde."

Cecelia daha da sıkıntılı görünüyordu.

"Ama Noel Baba bizi nasıl bulacak?"

Kolonicilerin bayram gelenekleri çeşitli adetlerin bir karışımıydı ancak En Uzun Gece'de hediye dağıtan gizemli yabancı fikri en popüler olanlardan biriydi.

"Böyle bir şey yok -" Johnny söylemeye başladı.

"Çünkü o sihir," o kesintiye uğradı çabucak. "O olabilir bulmak her yerde."

"Gerçekten mi?"

Küçük kızın yüzündeki umudu görmek neredeyse acı vericiydi ama Katerina kararlılıkla başını salladı. Cecelia ona gülümsedi, sonra kıpırdanarak aşağı indi ve kardeşinin yanına koştu.

"Bunu ona neden söyledin?" Johnny mırıldandı. "Kimsenin ona karşılıksız bir şey vermeyeceğini ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olur."

"O sadece bir çocuk. İnanmasına izin vermekten zarar gelmez." "Ortaya çıkmadığında acıyacak."

Johnny'nin yüzündeki keder, çatık kaşlarının altından açıkça görülebiliyordu. "Ortaya ," dedi kararlılıkla. "Öyle ya da böyle ortaya ."

Bunun boş bir söz olmamasını umuyordu ama tatili Merry için özel kılma konusunda çok deneyimi vardı. Çok fazla yaratıcılık ve babasından bir şeyler saklamak gerekmişti ama her zaman başarmıştı. Bu yıl uğraşacak daha az şeyi vardı ama endişelenmesi gereken bir babası da yoktu. Başını eğdi ve barınaklarının etrafında uğuldayan rüzgârı dinledi.

Hayır, bunun içinde dışarıda olmayacaktı. Aslında, fırtınanın şiddeti göz önüne alındığında, tüccarlar şüphesiz kervanın kışlık yerlerine dönmesini talep ediyorlardı. Babası bile mevcut koşullar altında hareket etmeyi reddetmekte . Küplerine dönerken gülümsedi, şimdiden hediyeleri düşünüyordu.

Görünüşe göre bina bir zamanlar hem atölye hem de konut olarak kullanılmış. Çatı katının altındaki alan, solmuş kumaş yığınları ve çeşitli ıvır zıvırlar da dahil olmak üzere malzemeye doluydu. Bir şeyler bulabileceğinden emindi.

Kahvaltı hazırlandıktan sonra Merry ve Johnny'yi küçük çocuklarla ilgilenmeleri için bıraktı, kendisi de bir tabak alıp Jack'e götürdü. Jack yine uyanıktı, mavi gözleri loş odada çekici ve tamamen insanlık dışı bir ışıkla parlıyordu. Pika onun yanına kıvrılmıştı ve uzun parmakları yumuşak kürkünü nazikçe okşuyordu.

"Aç mısın? Sana biraz yiyecek getirdim."

Kısa bir duraksamadan sonra "Yemek kabul edilebilir," dedi.

"Ama yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu, neden tercihlerini itiraf etmekte zorlanıyor gibi görüldüğünü merak ediyordu.

"Yiyeceğinize ihtiyacım yok, ama yine de... hoş geldiniz."

Başını iki yana salladı. Görünüşe göre yemek istediğini itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşabilmişti.

"Oturabilir misin? Bu şekilde yemek çok daha kolay olur."

"Başımı kaldırmak istemiyor musun?"

Soru yeterince masumdu. Ama yüzündeki ifade öyle değildi. Dilinin kendisini keşfettiğini hatırlayınca hızlı bir sıcaklık hissi kapladı içini. Bunu görmezden gelerek bir kaşını kaldırdı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kadının beklediği gibi, adam kaşlarını çattı. "Yardıma ihtiyacım yok."

Adam hemen doğrulmaya çalıştı ama kadın bunun ona ne kadar acı verdiğini görebiliyordu. Tabağı yere bırakarak ona yardım etmek için eğildi. Adamın yüzü yine göğsüne bastırdı ama bu sefer adam bu durumdan faydalanmadı ve onun dik durmasına yardım etmesine izin verdi. Kendi kendine hayal kırıklığına uğramadığını söyleyerek bir adım geri çekildi ve onu inceledi.

"Biraz daha iyi görünüyorsun."

"Tandroki hızla iyileşir."

"Tandroki kim? Nereden geliyorsunuz?" "Tandrok'tan,"

dedi adam ve kadın hayal kırıklığı içinde ofladı. "Peki

Tandrok nerede?"

"Bu tür konuları ilkellerle tartışmak yasaktır -" diye sözünü kesti ama artık çok geçti.

"İlkel türlerle mi? İlkel olabiliriz ama en azından kendimizi bayıltmayacak ya da bize yardım etmeye çalışan birine hakaret etmeyecek kadar sağduyuluyuz."

Aslında mahcup görünüyordu, başını belli ki resmi ve aynı derecede belli ki acı verici bir hareketle eğdi.

"Lütfen beni affedin. Gücenmek istememiştim." İçini çekti. "Ve belki de bu durumda önemli değildir."

"Yani evrende yalnız olmadığımızı bildiğimiz için mi?" Onu inceleme sırası ondaydı.

"Kökenlerinizle ilgili hikâyeler duydum," dedi temkinli bir şekilde.

"Evet, onlara aşınayım. Başka bir gezegenden geldiğimizi biliyorum. Ve sizin de öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum. Geminiz nerede?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Düştü."

"Bu gezegen pek şanslı görünmüyor, değil mi?"

Başını eğdi, ışık boynuzlarına vuruyordu ama bunu yaparken karnının guruldadığını duydu. Gülümsedi, tabağı aldı ve ona uzattı.

"Özür dilerim. Seni beslemek yerine konuşturuyorum."

Yemekten temkinli bir ısırık aldı, sonra gözleri büyüdü.

"Bu çok lezzetli," dedi düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Yemeklerin bu kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmemiştim, hatta senin yemeklerini kokladıktan sonra bile-"

Aman Tanrım. Onun yemek kokusunu alabilmesinin tek yolu onlara yakın olmasıydı. Gözlerini ona dikti.

"Ormandaydın, değil mi? Seni rüyamda görmedim." Yine o sert, acı dolu başını salladı.

"Bizi mi takip ediyordun?"

Kapıya doğru bir adım attı, birden Johnny'nin başından beri haklı olmasından korktu.

"Hiç de değil," dedi aceleyle. "Sadece yollarımız çakıştı." "Ama yine de bizden saklandınız."

"Farklılıklarımı göz önünde bulundurarak kendimi ifşa etmeyi akıllıca bulmadım."

Boynuzlarını işaret etti ve kızın öfkesinin bir kısmı kayboldu. İnsanlar hoşgörüsüz olabilir. Ve görünüşe göre onun protokolüne aykırı olduğu için

"ilkel" türlerle etkileşime girdiğinde, gizli kalmanın mantıklı olduğunu düşünüyordu.

"Sanırım bunu anlayabiliyorum," diye isteksizce itiraf etti.

Onları takip ediyor olması gerçekten o kadar kötü müydü?

"Ayrıca geçişinize dair tüm izleri de sildim," diye ekledi ve kaşlarını çatı.

"Onu zaten yaptım."

"Eğitimsiz bir savaşçı için yeterince iyiydin."

"Kadın ya da ilkel demek istediğinden şüpheleniyorum ama haksız değilsin. Herhangi bir eğitimim yok."

Adam temkinli bir şekilde başını salladı ama kadın onun gözlerinin yemek tabağına kaydığını gördü. Başını iki yana salladı.

"Devam et ve ye."

"Teşekkür ederim, Zeretta."

"Bana ne dedin?"

Adam gözlerini tabağından ayırmadı ama kadın onun rahatsız görüldüğünü düşündü.

"Bu bir Tandroki kelimesi. Dişi demek... saygıdeğer dişi."

O baktı Yanirahatsız edici, o yapamadım Yardım soruyorum. "Is ücretsiz mi?"

"Oh evet."

Sonunda başını kaldırdı ve gözleri buluştuğunda sanki kafasının içinde bir çan çaldı. Belki aptalcaydı ama adamın yüzündeki samimiyete güvenmişti.

"Bu gerçekten çok lezzetli," diye ekledi, açıkça konuyu değiştirerek.

"Eminim çok daha üstün Tandroki yemekleriyle karşılaştırıldığında bile mi?" diye sormadan edemedi.

"Karşılaştırma söz konusu değil. Bizim için gıda sadece beslenmedir. Dengeli bir beslenme haplar ya da besin takviyeleri şeklinde sağlanır."

"Tüm yediğin bu mu? Özel günlerde bile mi?"

"Resmi davetlerde yemek, nadir bulunması ya da görsel çekiciliği nedeniyle seçilir. Lezzet dikkate alınmaz."

Ürperdi.

"Kulağa korkunç geliyor. Bu sadece basit bir yemek ama bu seçeneklerden çok daha iyi görünüyor."

"Bunun temel olmaktan çok uzak olduğuna inanıyorum."

Adam yine ona bakıyordu, gözleri sıcacıktı ve kızardığını hissedebiliyordu. Pencereye doğru yürüdü ve panjuru araladı. Elbette pencerede cam yoktu ama birkaç kar tanesine rağmen, hastasını hatırlamadan önce kızarmış yüzüne çarpan serin havayı memnuniyetle karşıladı.

"İyi misin? Üşüdün mü?"

"Hiç de değil. Hayatta kalma kıyafetim beni sıcak tutuyor."

Adam giydiği, vücuda oturan beyaz giysiyi işaret etti ve kadın da onun hareketini takip ederek, oturur pozisyonda bile açıkça görülebilen bacaklarının arasındaki çıkıntıya takılmamak için elinden geleni yaptı. Gerçekten de görüldüğü kadar büyük olabilir miydi? Dili kadar uzun ve çevik miydi? Bakışlarını aceleyle kaçırdı, düşüncelerinin uyandırdığı karıncalanmayı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Başı, sanki onun tepkisini inceliyormuş gibi tekrar eğildi ve hızla bir önceki konuya sığındı.

"Aslında ne kadar çok şeyle çalışmak zorunda olduğuma şaşırdım. Johnny o kadar zayıf ki çocukları doyurmak için kendini aç bıraktığını düşünmüştüm ama haklıymış, çok fazla yiyecek var. Yine de garip. Yıllar boyunca birikmiş gibi görünüyor."

"Bu neden garip?"

"Konuştuğumuz gibi, burası bir koloni gezegeni. Hayat kolay değildi ve şu anda işler daha iyi olsa da, herhangi birinin bir tedarikçiyi terk etmesi pek olası değil."

geride yiyecek bırakmışlar." "Belki de geri dönmek niyetindeydiler."

"Olabilir. Ama bu vadinin iyi bir ünü yok. Sanki korkup gitmişler gibi."

Buz gibi bir parmak omurgasından aşağı iner gibi oldu ve hızla pencereye dönerek panjuru tekrar kapattı.

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diye güvence verdi.

Adamın sesindeki samimiyeti duyabiliyordu ama zar zor oturabildiği düşünülürse, bu pek de istediği kadar güven verici değildi. Belki de yüz ifadesi şüphelerini açığa vurmuştu çünkü adamın yüzü aniden sertleşti. Tabağı bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve şaşırtıcı bir hızla pencerenin önünde ona . Ağır panjurları dehşet verici bir kolaylıkla açarak karla kaplı boş sokağı ortaya çıkardı, ardından panjurları çarparak kapattı ve muzaffer bir gülümsemeyle ona döndü.

"Bir Tandroki savaşçısını asla küçümseme."

Ama sonra gülümsemesi soldu ve zaten solgun olan yüzü daha da beyazlaştı. Aceleyle adamın kolunu tuttu, omzuna koydu ve diğer kolunu adamın beline doladı. Adamın buna karşı koyduğunu görebiliyordu ama sonra ona doğru sarktı ve onu yatağa doğru geri çekerken ağırlığının bir kısmını taşımasına izin verdi.

Kolunu bir kez daha kadının omuzlarına dolayarak onu üzerine yatırdı. Bu kez bacaklarının arasındaydı ve siki doğrudan ona dayanıyordu, düşündüğü kadar büyük olduğuna şüphe bırakmıyordu. Gözleri onu yanıltmamıştı.

Kolu hâlâ omuzlarındaydı ve o tuhaf mavi gözleri, bariz yorgunluğuna rağmen ona parıldıyordu. Aleti esnedi ve bir an için karşılık vermek, aniden şişen ve ağrıyan klitorisini doğrudan o kalın uzunluğa bastırmak istedi.

"Jack Froth'un nesi var? Ve neden sana sarılıyor?"

Lorna'nın sesi o anı böldü ve yüzünün bir kez daha alev aldığını fark ederek ayağa fırladı.

"Bir Tandroki savaşçısı kendini fazla zorlamaması gerektiğini bilmeli," dedi ona sertçe, sonra dönüp küçük kıza gülümsedi.

"Kendini daha iyi hissettiğini sanıyordun ama hâlâ biraz hasta."

"Bu yüzden mi ona sarılıyordun? Daha iyi hissetmesi için mi?"

Daha iyi bir açıklama bulamayınca sadece başını salladı ve Lorna'nın yüzü aydınlandı.

"Bunu yapabilirim."

Küçük kız kendini Jack'e doğru fırlattı, neyse ki göğsünün üzerine düştü, Jack de hemen alt tarafına bir kürk attı. Jack'in nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi ama Jack ona getirdiği yiyecekleri tattığında olduğu gibi şaşkın ve mutlu görünüyordu. Lorna yüzünü onun boynuna yaslarken kolunu ona doladı ve göğsü eski bir özlemle sızladı. Babası hiçbir zaman kucaklaşmayı ya da herhangi bir sevgi belirtisini hoş karşılamamıştı ve bu dersi öğrendiğinde Lorna'dan çok daha gençti.

Ani bir ağlama dürtüsüne karşı koyarak terk edilmiş tabağı aldı, tamamen sildi ve kapıya yöneldi.

"Ben sadece malzemelerimizi kontrol edeceğim," dedi ve kaçtı.

BÖLÜM 10

Jackasarian dışisinin kaçışını izlerken kafası karmaşık bir duygu karmaşasıyla dönüyordu. Herhangi bir gerçek Tandroki'nin savaşçı reddederdi. O kadar çok hata yapmıştı ki. Ona sevgili eşim demişti - Moroz onlara disiplin ve dinginliği öğretmeden önceki ilkel zamanlara ait bir terimdi bu. Yabancı yiyeceklerin tensel cazibesine yenik düşmüştü, onun bedenini kendi bedenine bastırmanın daha da tensel cazibesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Kendisiyle ilgili olması gerekenden çok daha fazlasını açığa vurmuş ve tüm bunları aptalca bir kibir gösterisiyle taçlandırmıştı.

Ve yine de, onu uygun bir şekilde azarlamış olmasına rağmen, ne gösterisinden ne de ortaya çıkan zayıflığından iğrenmiş görünmüyordu. Herhangi bir Tandroki dışisi olsa dehşete düşerdi. Kafa karışıklığının ortasında, yanına sokulan sıcak beden ve boynuna dolanan küçük kollar garip bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi. Kolunu nazıkçe kırılğan omuzlarına doladı.

"Sarıldığın için teşekkür ederim," dedi ciddiyetle. "Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ve bu doğrudu. Katerina'nın hazırladığı yemek Tandroki takviyeleri kadar mükemmel dengeli olmayabilirdi ama ona güç vermişti. Dikkatli bir şekilde oturma pozisyonuna geçti, ancak hâlâ kendisine yapışan küçük kızı yerinden oynatacak cesareti yoktu.

İkizler kapıda belirdi ve Cecelia, belli ki daha cesur olan, ona kararsız bir bakış attı.

"Bayan Cat, Lorna'nın kendinizi daha iyi hissetmeniz için size sarıldığını söyledi." "Evet sarılıyorum," dedi Lorna meydan okurcasına. "Ve çalıştığını söyledi."

İkizler birbirlerine baktılar, sonra da Cecil'i şaşırtacak şekilde odayı geçip yatağa tırmandılar. Neyse ki dişisi gider gitmez ereksiyonu kaybolmuştu çünkü bu sırada Cecil kasıklarına keskin bir diz darbesi indirmişti. Tepkisini tıpkı acemi eğitimlerinden birinde omzuna saplanan oka verdiği tepki gibi metanetle sakladı. İkizler yanına yerleşti ve ona beklenti dolu bir bakış attı. Ondan ne istiyorlardı?

"Hiç thorieth tanıyor musun?" Lorna tatlı fısıltılı sesiyle sordu.

"Bilmiyorum," diye başladı ama sonra annesinin ona bir zamanlar hikâyeler anlattığını hatırladı - uzun zaman önce, babasının onu düzgün bir Tandroki dişisine dönüştürme çabaları başarıya ulaşmadan önce. "Belki de biliyorumdur," diye ekledi yavaşça.

Anlattığı hikâyelerden birini hatırlamak için elinden geleni yaptığında yüzlerindeki beklenti daha da arttı.

"Uzun zaman önce, çok çok bir galakside," diye başladı sonunda.

Kayıp bir varis, büyülü güçler ve küçük bir grubun ezici güçlere karşı savaşmasıyla oluşan bağlar hakkında inanılmaz bir hikâyeydi ama konuştukça daha fazlasını hatırlıyordu. Annesinin kulağına fısıldayan sesini neredeyse duyabiliyordu.

Merry odaya girdi ve yatağın ucuna tırmandı. Johnny hemen onu takip etti ve her zamanki meydan okuyan pozuyla duvara yaslandı. Katerina bile daha hikâyesini bitirmeden ortaya çıktı ve dinlerken hepsine gülümsedi.

"Ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar," diye bitirdi, tıpkı annesinin her zaman bitirdiği gibi.

"Bu harika bir hikaye," dedi Lorna.

"Evet öyleydi. Bize bir tane daha söyle," dedi Merry

hevesle. "Başka bir tane bildiğimden emin değilim,"

diye itiraf etti.

Celia'nın küçük eli onun koluna yapıştı. "Bunu tekrar anlatabilirsin."

Adam, çaresiz bir bakış attığından emin olduğu dışisine baktı ve dışi güldü.

"Şimdi olmaz çocuklar. Jack'in hâlâ dinlenmesi gerekiyor."

Lorna, "Ama ona çok geç sarıldık," diye itiraz etti.

"Ve eminim çok yardımcı olmuştur. Ama yeniden güçlenmesi için hâlâ zamana ihtiyacı var. Hadi bakalım, öğle yemeği vakti."

Yüzünün fazla hevesli olduğundan emindi, çünkü kadın ona baktı ve tekrar güldü.

"Evet, sen de. Hemen döneceğim."

Herkes odayı terk ederken, garip bir şekilde kendini eksik hissetti. Geri dönmelerini talep etmek, hatta onları takip etmek istedi ama onuru buna izin verse bile bacaklarının buna itaat edeceğinden tam olarak emin değildi. Dışisini etkileme çabası onu tüketmişti. Bu aptalca zayıflıktan nefret etti ve tek tek kaslarını sıkıp kasarak kaslarını güçlendirmek için bir dizi egzersize başladı.

İzometrik egzersizler çok az hareket gerektiriyordu ama kadın döndüğünde hâlâ terden sıırılsıklamdı. Kadın bunu hemen fark etti ve ona doğru koştu, elindeki kâseyi bir kenara bırakıp elini adamın alnına koydu.

"Neden terliyorsun? Ateşin mi var?"

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. "Artık burada olduğun için çok daha iyiyim, Zeretta." Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Keşke doğru olup olmadığını ya da sadece erkeklik mi kaynaklandığını bilseydim." "Sana yalan söylemem."

Yine de, belki de ona her zaman tüm gerçeği söylememiştir.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi ve kâseyi ona uzattı. "Öğle yemeği için çorba yaptım. Bence seveceksin - Johnny şimdiden iki kase dolusu yedi. Keşke bu kadar zayıf olmasaydı."

"Bu, genç bir Tandroki erkeği yetişkin olmaya başladığında gerçekleşebilir. Bu insan erkekleri için de geçerli değil mi?"

"Öyle ama yine de bir sorun varmış gibi hissediyorum. Belki buradan ayrıldığımızda ona bakacak bir doktor bulabilirim."

"Gitmek mi?" Kalbi küt küt atmaya başladı. Onu yine yalnız bırakmayı mı planlıyordu?

"Sonsuza kadar burada kalabileceğimizi sanmıyorum." İç çekti. "İzlerimizi örtmeye çalıştığımı gördüğünde tahmin ettiğin gibi, birileri bizi arıyor."

"Kim?" diye hırladı, pençeleri ortaya çıkma tehdidinde bulunurken sesi küçük odada beklenmedik derecede hırçındı. "Başka bir erkek mi?"

Adam yüzünü doğru nötr maskeye için elinden geleni yaparken kadın ona şaşkın bir bakış attı.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. O benim babam."

"Erkek ebeveyninden mi kaçırıyorsun?"

Kendi babası kadar soğuk ve duygusuz muydu?

"Evet, öyle. küçümsediğim biriyle evlendirmek ve Merry'yi geride bırakmamı sağlamak istiyor."

"Bu erkekle çiftleşmek istemiyor musun?" diye olabildiğince tarafsız bir şekilde sordu.

"Hayır bilmiyorum. O kaba ve acımasız biri ve şimdiden iki karısını kaybetti."

Pençeleri avuçlarına batmaya başladı ve sadece herhangi bir kan lekesinin onu endişelendireceğini bilmesi, daha ileri gitmelerini engellemesini sağladı.

"Asla bir çiftleşmeye zorlanmayacaksın," diye söz verdi.

Dudakları büküldü. "Teklifin için minnettarım ama her zaman olmayacaksın, değil mi?"

Bu soru aralarında havada asılı kaldı. Onu asla yanından ayrılmayacağı konusunda temin etmek istiyordu ama bu imkânsızdı. Bu küçük gruba kendini açıklamak bir şeydi, çok daha büyük insan nüfusuna kendini açıklamak başka bir şeydi. Peki ona sunacak neyi vardı?

Tabii aradığı teknolojik kaynak bir çözüm sunmuyorsa. Onları takip etmeye karar verdiğinden beri arayışı hakkında düşünmemişti bile. Şüphesiz tekrar kontrol etmeliydi ama lezzetli çorbanın sıcaklığı midelerini doldurdu ve garip bir şekilde uyuşuk hissetti.

"Sadece düşünüyordum." Adamın cevap vermemesi onu hayal kırıklığına uğrattıysa da bu yüzünden belli olmuyordu. "En Uzun Gece'ye kadar burada kalacağız gibi görüldüğünden, çocuklara birkaç hediye yapmak istiyorum. Belki ben hediyelerini hazırlarken sen de onların dikkatini dağıtıp başka bir hikâye anlatabilirsin?"

"Başka bir hikaye hatırlayıp hatırlamadığımı gerçekten bilmiyorum."

Omuz silkti. "Önemli değil. Çocuklar aynı hikayeyi tekrar tekrar dinlemekten oldukça mutlu olurlar."

"Eğer size yardımcı olacaksa, bunu yapmaktan mutluluk duyarım." "Teşekkür . Şimdi neden biraz uyumuyorsun?"

Gözleri ağırlaşmış, vücudu gevşemiş ve bitkin düşmüş olmasına rağmen, "Ben sakat değilim," diye itiraz etti.

"Hayır, ama çok kötü bir düşüşten sonra iyileşıyorsunuz." Kadının yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. "Penceremin önündeki çatıdaydın, değil mi? Bu yüzden düştün."

"Kepengi kapatıyordum," mırıldandı, sözlerini düşünemeyecek kadar uykuluydu. "Üşümeni istemedim."

O konuşurken gözleri kapandı ama sonra inanılmaz derecede yumuşak bir ağız onunkine değdi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı dudaklarına ve adam birden uyandı.

Ağızların bu şekilde birleşmesi bir Tandroki geleneği değildi ama o iki insanı görmüştü ve bundan sonra ne olacağını biliyordu. Elini kızın saçlarının ince ipeğine sardı ve dilinin kızın ağzının baştan çıkarıcı sıcaklığına kaymasına izin verdi. Boynuzlar adına, daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. Bir an için dondu kaldı ve sonra hevesle karşılık verdi, küçük dili o keşfederken onunkine sürtündü. Dilini onunkinin etrafına doladı, çok farklı ve çok zevkliydi.

Diğer eli kadının sırtından aşağı kayarak bacaklarının arasındaki gizli sıcaklığı aradı. Adam nemli kumaşa dokunduğunda, kadın adamın ağzına doğru soludu ve aniden geri çekildi. Kadın ayağa kalkmaya çabalarken, adam onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Yüzü bir kez daha pembenin hoş bir tonuna bürünmüştü.

"BEN... BEN..."

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Elini salladı ve bir kez daha odadan kaçtı. Boş kapı aralığına bakarken sessizce Tandroki dilinde küfretti. Bu talihsiz bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Ama hayal kırıklığına uğramış aşçısının acı veren zonklamasına rağmen, tamamen memnuniyetsiz değildi. Kız ona cevap vermişti. İsteksizce değil, coşkuyla, diye düşündü, ağrıyan aletini çekiştirerek.

Belki de kendi hevesi onu korkutmuştu. Belki de daha nazik bir yaklaşıma, onun dokunuşuna alışmak için bir şansa ihtiyacı vardı. Bir plana ihtiyacı vardı. Konuyu ilk askeri seferini planladığı zamanki gibi yoğun bir şekilde düşünmeye başladı ama fazla ilerleme kaydedemeden yorgunluk onu ele geçirdi ve uyudu.

BÖLÜM 11

Katerina aceleyle sobanın yanına gitti, sıcaklığın pembe yüzünü gizlemeye yardımcı olacağını umuyordu ama başarılı olamadı. Merry ona geldiğinde meraklı bir bakış attı.

"Neden kızarıyorsun?"

"Yüzüm kızarmıyor. Soba sıcak."

Bahanesi kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu ve Merry ona iğrenmiş bir bakış attı.

"Ben çocuk değilim. Eminim Bay Uzun, Solgun ve Yakışıklı yüzündendir, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim," dedi tüm vakarıyla. "Ama Jack'ten bahsetmişken, çocukların dikkatini dağıtmak için bir planım var."

Sesini alçaltarak odaya baktı. İkizler ranzalarında kıvrılmış uyuyorlardı. Lorna yerde, ateşin yanında oturmuş, çakıl taşlarını sadece kendisinin görebileceği bir şekilde diziyordu. Johnny vadiyi kontrol etmeye ve herhangi bir yaşam belirtisi olmadığından emin olmaya gitmişti. Kar yağmaya devam ettiği için bu konuda endişelenmiyordu ama Johnny'nin huzursuz enerjisini boşaltmaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu.

"Jack öğleden sonra onlara başka bir hikâye anlatacak, böylece ben de çocuklar için bazı hediyeler üzerinde çalışabileceğim. Orada kaldıklarından emin olmalarına yardım edebilir ve işi bittiğinde beni uyabilir misin?"

Merry hevesle başını salladı.

"Bu harika bir fikir. Onlar için ne yapacaksın? Ve bana?" diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"Noel Baba'ya inanmak için çok yaşlı değil misin?" diye karşılık verdi.

"Asla." Merry elini kalbine bastırıp şoku abartınca ikisi de güldü.

"Etrafta bir sürü kumaş parçası var. Ceci'ye bir bebek yapabileceğimi düşündüm."

Merry iç çekti. "Bana yaptığın ve babamızın bana kızdığı için yok ettiği gibi mi?"

"Evet, tatlım. Sakıncası var mı?"

"Oyuncak bebekler için çok yaşlıyım." Merry öyle dedi ama gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. İki bebek, diye karar verdi hemen.

"Ve Cecil için bir araba," diye ekledi. "Bol miktarda odun var ama tekerlekleri yontmak için Johnny'nin yardımına ihtiyacım olabilir."

"Oh, Johnny," diye tersledi Merry. "Eminim çok meşguldür."

"Ve eminim yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Onunla ne alıp veremediğin var?" İkisi buraya geldiklerinden beri kavga ediyorlardı.

"Bilmiyorum. Sadece beni rahatsız ediyor."

Merry arkasını dönmeye başladı ama Katerina onun yanaklarındaki ihanet dolu kızarıklığı görmeden önce değil. Aman Tanrım. İhtiyacı olan son şey kız kardeşinin ilk aşkını yaşamasıydı, özellikle de Johnny gibi huysuz bir çocuktan - gerçi birden kız kardeşine olan düşmanlığının da aynı nedenden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Bu endişeyi sonraya bırakarak hediye konusuna geri döndü.

"Sanırım Lorna bir oyun istiyor ama nasıl oyun yapacağımı bilmiyorum."

Merry düşünceli bir ifadeyle, "Belki geniş bir tahta parçasını tahta yapmak için kullanabilirsin," dedi. "Kareleri yakmak için bir şey bulabilir misin?"

"Bu harika bir fikir. Ve Johnny parçaları yapabilir." Oops. Merry ona kaşlarını çattı.

"Bunu yapabilirim."

"Belki birlikte çalışabilirsiniz," diye önerdi, hata yapmadığını umarak.

"Belki."

Merry'nin görünürdeki isteksizliğine rağmen, döner dönmez Johnny'nin yanına koştu ve ona fısıldarken ellerini heyecanla salladı. Çocuk her zamanki gibi sert ve kaşlarını çatarak başladı ama sonunda Merry'nin coşkusuna boyun eğdi. İkisi bir köşede toplanıp planlar yaparken Merry Jack'i kontrol etmeye gitti ve uyandığını fark etti. Mavi gözleri Merry'ye parıldıyordu ama Merry'yi rahatlatacak şekilde, öpüşmelerinden hiç bahsetmedi.

"Hikâye anlatma görevine hazır mısınız?" diye sordu, keşke sesi bu kadar soluksuz çıkmıyaydı.

"Elbette. Bana yükleyeceğiniz her türlü göreve hazırım."

Sesi derin ve sıcaktı, her zamanki biraz kibirli sertliğinden farklıydı ve yine kızardığından emindi. Lanet olsun.

"Güzel," dedi ağırbaşlı bir şekilde. "Onları içeri göndereceğim."

Çocuklar hevesle onun yanına gittiler, Johnny ana odada kalırken Merry onu takip etti.

"Kız kardeşin yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Çok memnun olurum. Cecil için küçük bir araba yapmak istiyorum ama sanırım tekerleklerim oldukça yamuk olacak. Seni daha önce yontarken gördüm ve gerçekten iyi görünüyordun."

Başını eğdi. "Yapacak başka bir şey yok."

Dudağını ısırdı, sonra bu fırsattan yararlanmaya karar verdi.

"Ne yapacağınızı düşündünüz mü? Gelecekte yani." Hemen kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu.

"Biz burada kalacağız. Kimseyi rahatsız etmeyeceğiz ve kimse de bizi rahatsız etmeyecek." "Bunu anlıyorum."

Gerçekten de öyle. Kaldıkları yerin derme çatma yapısına rağmen, burası babasının arabasının hiç hissettirmedığı kadar ev gibi geliyordu.

"Ama çocuklar çok küçük. İçlerinden biri hastalanırsa ne yaparsınız? Ya da yiyecek biterse? Ya da soba için yakıt?"

"Onlara bakabilirim," dedi meydan okurcasına. "Yiyecek biterse avlanırım. Ve bol miktarda yakıt var. Buzun altındaki mağarada kutular dolusu var."

"Mağara mı?"

"Evet. Tolva onu buraya geldiğimiz ilk gün buldu. O yokken çocuklarla kaçmadığımdan emin olmak için beni de yanında götürdü. Orada bir sürü şey var. Yakıt küpleri. Tanımadığım bazı metal şeyler. Bıçağımı oradan aldım. Tolva bakmıyorken çaldım."

Ona yontmak için kullandığı bıçağı gösterdi ve ilk kez bunun mevcut teknolojilerinin üretebileceği her şeyden çok daha üstün olduğunu fark etti. Burası ne kadar zamandır vardı? Duvarları oluşturan düzgün kesilmiş ve yerleştirilmiş taşları üreten teknoloji bile neredeyse eskimişti.

"Belki de şu mağaraya bir göz atmalıyım," dedi yavaşça. "Orada daha fazla erzak var mı? Yiyecek malzemeleri yani?"

Yüzü kızardı ve yere tekme atarak başka tarafa baktı.

"Bilmiyorum. Okuyamıyorum."

Kalbi acıyordu ama adamın onun sempatisini kabul etmeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Eğer öğrenmek istersen, sana öğretmekten mutluluk duyarım," dedi hızlıca. "Merry'ye ben öğrettim ya da en azından denedim," diye ekledi sırtarak.

Kız kardeşi en iyi ihtimalle isteksiz bir öğrenciydi. Pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu onun dikkatini çekmişti.

"Belki ben de size katılabilirim, sadece izlemek ve görmek için."

Bu öneri onu şaşırttı. Derslere devam etmeyi hiç düşünmemişti ama gerçekten de onu durduracak hiçbir şey yoktu. Kar devam ettiği ve barınaklarında rahat oldukları sürece bolca vakti vardı. Genellikle dersler seyahat etmek, ahır kurmak ya da babasının ona verdiği işler arasında ikinci sırada yer alırdı.

"Bence bu mükemmel bir fikir, ancak Merry'nin aynı olmayacağından şüpheleniyorum."

Oldukça haklıydı. Derslerine devam etme niyetinde olduğunu açıklar açıklamaz, kız kardeşinin alt dudağı dışarı fırladı.

"Ama bugün tatil."

"Henüz değil. Ve o zamana kadar çok vaktimiz

var." "Okul eşyalarımız sende değil."

"Hepsi değil," diye itiraf etti, kaybolan kitaplarını düşününce içini bir sızı kapladı. "Ama yeterince var. Johnny bize katılacak," diye ekledi Merry başka bir bahane düşünmeden önce.

"Gerçekten mi?"

Merry'nin itirazları, uzun kirpiklerinin altından çocuğa bir bakış atmasıyla kesildi. Çocuk konuşmayı takip ediyordu ama Merry ona baktığında bir şeyler mırıldandı ve dışarı çıktı. Katerina iç çekti. Çocukların birbirlerine olan ilgisinin onları birlikte çalışmaya teşvik etmesine izin vermek bir hata mıydı?

Bu düşünce günün geri kalanında onu rahatsız etmeye devam etti ve sonunda o akşam Jack'e bu konuyu sordu. Çocukların hepsi uyuyordu. Kar öğleden sonra kısa bir süreliğine durmuştu ve onları elinden geldiğince sarıp sarmalamış ve yatmadan önce sıcak çorba ve kucaklaşma için geri çağırmadan önce etrafta koşup enerjilerini atmaları için dışarı göndermişti.

Egzersiz işe yaramıştı. Yemekten hemen sonra hepsi uykuya dalmış, hatta Merry uykulu bir esnemeyle merdivenden çatı katına çıkmıştı. Johnny sözde Lorna'nın oyunu üzerinde çalışıyordu ama kafasını masaya dayamıştı. Lorna bir tabureyi sessizce alıp Jack'in odasına taşırken onun çökmüş haline bakıp sırttı.

"Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ona, yatağın yanına oturarak.

"Hiç tecrübem yok. Tandroki erkekleri ve dişileri çok ayrı yaşamlar sürüyor."

"Gerçekten mi? Okula birlikte gitmeseniz bile, randevulara ya da sosyal toplantılara ne dersiniz?"

"Büyük Haneler arasında sosyal etkinlikler çok... yapılandırılmıştır. Kişinin yaptığı her şey gözlemlenir ve değerlendirilir."

"Büyük Evler mi?"

"Frostulen Hanesi'nin uzun bir soyu var." Sesi tuhaf geliyordu. "Ben onun en iyi oğlu değilim."

Kadın ona şaşkın şaşkın baktı. "Buna bir an bile inanmıyorum."

Ayılmadan ve başını sallamadan önce yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Ben gerçek bir Tandroki savaşçısı değilim."

Sözlerinde zengin bir anlam vardı, ama kız daha soramadan adam asıl konuya döndü.

"Erkekler ve kadınlar arasındaki etkileşimler konusunda çok fazla deneyimim olmasa da genç erkeklerle ilgili deneyimlerim var. Johnny'nin onurlu bir erkek olduğuna inanıyorum. Kız kardeşinize herhangi bir şekilde zarar vereceğini düşünmüyorum."

"Korkarım tam tersi olabilir. Merry insanları ne kadar kolay büyülediğini anlamak için çok genç."

"Hiçbir yerde kız kardeşi kadar büyüleyici değil."

Adamın sesi yeniden derinleşmişti ve kız buna karşılık olarak

ürperdi. "Ama o çok güzel," diye itiraz etti otomatik olarak.

Başını eğdi, düşünüyordu.

"O çekici bir çocuk ve hiç şüphesiz çekici bir yetişkin olacak. Ama sen, Zeretta, çok daha nadir ve zarif bir çekiciliğe sahipsin."

Nefesi boğazında düğümlendi ve dili aniden kuruyan dudaklarını nemlendirmek için dışarı fırladı. Hareketi takip eden gözleri loş odada ısıllı ısıllı parlıyordu.

"Yine kaçmak üzere olduğundan şüphelendiğim için sana bir şey vereceğim."

Sıcaklık yanaklarını ısıttı.

"Kaçmayacaktım," diye itiraz etti. "Ve bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin."

"İhtiyacım yok ama istiyorum."

Pika'yı rahatsız ederek kürklerin altına uzandı ve ona uzattığı uzun, şeffaf bir şerit çıkardı. İlk başta cam olduğunu düşündü ama camın aksine, elinde hafifçe esnedi.

"Nedir bu?"

"Panjurlar arasındaki boşluğun üzerine yerleştirilecek, böylece üşümeyeceksiniz. Boyutlar yeterince yakın olmalı, ancak değiştirmem gerekirse bana bildirin."

"Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?"

Ama nasıl?" "Keffi benim için çantamı aldı."

Keffi tiksintili bir ses çıkarıp yatağın ucuna doğru kaçışırken tekrar kürklerin altına uzandı. Çanta beyaz ipekten yapılmış gibi görünüyordu, ince ve düzdü.

"Ve bu da orada mıydı?"

Güldü. Onu ilk kez gülerken görüyordu ve bu onu yakışıklıdan nefes kesici birine dönüştürdü. Ona bakmakla o kadar meşguldü ki neredeyse sözlerini kaçıracaktı.

"Hayır, ama çantada nanitler var - maddeyi manipüle etmek için kullanılabilen bir teknoloji."

"Bu inanılmaz. Görebilir miyim?"

Çantayı açtığında, donun pencere camında yarattığı karmaşık desenlerin aynısına sahip küçük kristallerden oluşan bir koleksiyon ortaya çıktı ve kadın hayretler içinde nefesini tuttu.

"Sen gerçekten Jack Frost'sun."

"Belki de ben Tandroki versiyonuyum," dedi hafifçe. "Artık emekli olmak ister misin?"

"Evet, ama kaçtığım için değil. Yorgunum ve çocuklar erken kalkacak. Ama önce..."

Ona doğru eğildi ve onu öptü. Cevap vermedi ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu, bu yüzden dudaklarını yaladı ve onun serin, naneli tadından zevk aldı.

", " diye fısıldadı. "Beni geri öpmeni istiyorum."

Sert bir iniltiyle itaat etti, o harika, baştan çıkarıcı dil ağzına girip duyularını ateşe verirken onu yanına çekti. Ateş ve buz, diye düşündü şaşkınlıkla, adamın eli tekrar sırtından aşağıya inerken. Bu sefer bacaklarının arasına uzanmaya çalışmadı, sadece onu daha yakına çekerek vücutlarını birbirine bastırdı. Adamın ereksiyonunun kalın çıkıntısı karnına bastırdı ve kadın ona karşı sallandı.

Daha fazlasını istiyordu ama kafasının içinde yaşayan mantıklı ses uzun süre susturulamazdı. Çocuklar odanın hemen dışındaydı ve kapı hâlâ aralıktı. Damarlarında uğuldayan ihtiyaca rağmen bunun daha ileri gitmesine izin veremezdi.

"Yapamayız," diye fısıldadı kadın, adamın ağzı onunkini terk edip boynundan aşağı inmeye başladığında.

Durakladı, dili göğüslerinin arasındaki mütevazı damarı nazikçe yalıyordu. Bir şey istemeyi hatırladığı kadar çok istiyordu, bunun için

Dilini daha da ileri götürmek, aralarında hiçbir şey olmadan göğüs ucunun etrafına sabitlemek istiyordu. Ama kısa bir tereddüitten sonra başını kaldırdı.

"Haklısınız. Seni aceleye getirmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Görünüşe göre arzularım kendimi tutmamı engelliyor."

"Benim de kendime hâkimiyetim biraz sarsılıyor," diye kabul etti ve uzanıp adamın yüzünü okşadı.

Parmakları boynuzlarının dibine değdi ve adam tekrar inledi, ereksiyonu karnına doğru titreşiyordu.

"Hassaslar mı?" diye sordu merakla, parmağını boynuzlarının derisinden çıktığı çıkıntı boyunca gezdirerek.

"Çok," dedi sertçe, elini onunkinin üzerine koyup çekerek. "Kısıtlamamı tamamen unutmamı istemiyorsanız, bana dokunmamanız en iyisi olacaktır."

"Neredeyse baştan çıkacaktım," diye fısıldadı ama ayağa kalktı ve bluzunu düzeltti. "Kaçmadığımı fark edeceksiniz. Yürüyorum."

"Ama yine de beni terk ediyorsun."

Sesi tuhaf bir şekilde ıssız geliyordu ve neredeyse tedbiri elden bırakıp onunla tekrar yatağa girecekti. Bunun yerine esnek cam parçasını havaya kaldırdı. "Ama hediyeni yanımda götüreceğim. Sanki bütün gece benimle olacakmışsın gibi."

"Bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum," dedi kuru bir sesle, ama umutsuzluğu kaybolmuştu.

"O zaman sadece rüyalarımızda buluşmamız gerekecek."

Cazibesine yenik düşerek, kendini odadan dışarı atmadan önce son bir öpücük için eğildi.

BÖLÜM 12

J Ackasarian rüya görüyordu. Buzdan bir kaledeydi - etrafı pırıl pırıl mavi buzdan duvarlarla çevriliydi. Bir şey onu çağırdı ve o da beyaz kürklerle kaplı bir yatağın bulunduğu bir odaya gelene kadar şatonun derinliklerine doğru takip etti. Katerina onu kürklerin üzerinde bekliyordu, ince, zarif vücudu ışıpta parlıyordu. Gözleri açıldı, duvarlarla aynı gümüşü maviydi ve ona doğru uzandı. Adam isteyerek uzandı, ama küçük, mükemmel göğüslerinden birini avuçladığında, teni elinin altında yanlışı, lastik gibi ve soğuk hissetti. Ve onu öpmek için aşağı çektiğinde, ağzı da soğuktu, tadı da yanlıştı. Adamın aleti durmaksızın zonkluyordu ama kadın soğuk parmaklarını aletin etrafına doladığında adam irkildi.

"Hayır. Sen kimsin?"

Altındaki yüz titredi ama onu tanıyamadan sarsılarak uyandı, kalbi sanki kilometrelerce koşmuş gibi hızla çarpıyordu. Vücudu terden sıırılsıklam olmuştu ve kendini gerçekten koşuyormuş gibi bitkin hissediyordu. Rüyasında ne görüyordu acaba?

Hala geceydi, kulübenin geri kalanı karanlık ve hareketsizdi, sadece sobadan gelen zayıf bir parıltı karanlığı kırıyordu. Tenini bir ürperti kapladı ve çevirdiğinde odasının panjurlarının buz tuttuğunu gördü. Dişisi için temin ettiği malzemenin bu soğuğu engelleyeceğini umuyordu.

Yorgunluğuna rağmen uykuya dönmekte isteksizdi ve yavaşça doğrulup oturdu. Uzuvarları titriyordu ama bu hareket artık acı vermiyordu.

kafasının içinde. Kendini dik durmaya zorladı, aniden kadının ve çocukları kontrol etmek zorunda hissetti.

Dizleri titriyordu ama odasının girişine doğru ilerlerken bacakları tutuyordu. Herkes güvenli bir şekilde uyuyordu ama o yatağına dönmeden Johnny gölgelerin arasından çıktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu çocuk, alçak tonuna rağmen genç sesi meydan okuyordu.

"Hiçbir şey." Bir Tandroki savaşçısı bir rüya yüzünden tedirgin olduğunu asla kabul etmezdi ve başka bir açıklama aradı. "Uzun süre hareketsiz kalmaya alışık değilim."

Bu kesinlikle doğrudu. Gemide saklansa bile, Nicholsarian uyurken sessizce antrenman yapmak için gece geç saatlerde ortaya çıkmıştı.

"Öyle mi? Genelde ne yaparsınız?"

Şimdi anlamsız faaliyetler olduğunu fark ettiği bir dizi şey, ama omuz silkti. "Birçok şey. Çok talepkâr bir erkek için çalıştım. Ama aynı zamanda her gün antrenman yaptım."

"Ne tür bir eğitim?"

Tereddüt etti ama çocuk zaten şüpheleniyordu ve ona yalan söylemek istemiyordu.

"Savaşçı eğitimi."

Şaşırtıcı bir şekilde Johnny'nin yüzü gevşedi ve Jackasarian'a belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Kulağa hoş geliyor."

"İstersen sana bazı temel hareketleri gösterebilirim."

"Evet. Bunu isterim." Çocuğun yüzü yine sertleşti. "Ama bunun seni izlemediğim anlamına geldiğini düşünme."

Johnny sakladığı bıçağı ortaya çıkarmak için elini hareket ettirdi. Uzun, ince bir bıçaktı ve hasar verebilecek kadar keskindi. Onaylarcasına başını salladı.

"Olması gereken de bu. Ailenizden siz sorumlusunuz."

"Aile mi?" Çocuğun yüzünde o kadar hızlı bir özlem ifadesi belirdi ki neredeyse fark etmeyecekti ama sonra omuzlarını dikleştirdi. "Evet, benim ailem. Kimse onlara bulaşamaz."

Başını salladı ve dışisinin uyuduğu çatı katına kısa bir bakış attıktan sonra odasına döndü.

Ama uyumak için değil. Bunun yerine gecenin geri kalanını dışisinin yaklaşan kutlamayla ilgili planlarını düşünerek geçirdi. Daha önce aklına gelmemişti ama nanitlerin yardımıyla belki o da katkıda bulunabilirdi. Gün nihayet ağardığında ve diğer odadan gelen hareketlilik sesini duyduğunda hâlâ uygun hediyeleri düşünüyordu. Keffi aşağı atladı ve araştırmak için tırıs gitti. Kısa bir süre sonra Katerina kapıda belirdi, hala uykudan kızarmıştı ve ona utangaç bir gülümseme verdi.

"Nasıl uyudun?"

"Sen yanımdayken uyuyabileceğim kadar değil," dedi kasıtlı olarak ve kızın renginin derinleşmesini zevkle izledi.

Çenesini kaldırdı ve onun yanıtını görmezden geliyormuş gibi yaptı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Bu konuyu düşündü. Devam eden uyuşukluğa rağmen, başındaki ağrı kaybolmuştu ve kendini daha normal hissediyordu.

"Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?" diye şüpheyle sordu ve o da güldü.

"Evet, ama belki de tam gücümde değilim. Bugün yine çocukları eğlendirmemi ister misiniz?"

Bu olasılığı dört gözle beklediğini fark etti ve kız başını salladığında memnun oldu.

"Johnny'ye bazı antrenman hareketleri göstereceğime de söz verdim," diye ekledi.

"Güzel. Ve belki bir şansın olursa, onunla gelecek hakkında konuşabilirsin. Beni dinlemek istemiyor ama belki sen onu

kendisinin ve çocukların sonsuza dek burada kalamayacağını anlaması."

Başını sallarken yüzünü sakın tutmak için elinden geleni ama kadının sözleri bu aranın uzun sürmeyeceğini sert bir şekilde hatırlattı. Kadını ve çocuklarını terk etme düşüncesiyle içini kaplayan ıssızlığa rağmen teknolojinin yerini arıyor ve bir sonraki hamlelerini planlıyor olmalıydı. Ama sonunda veri birimine uzanmadı. Bir kez daha yalnız kaldığında bunun için yeterince zamanı olacaktı.

Gün bir benzer şekilde geçti ama şikâyet edecek bir şey bulamadı. Johnny'ye temel hareketleri öğretmek şaşırtıcı derecede keyifli olmuştu. Genç erkek güçten yoksundu ama hızlı ve çevikti ve aynı derecede çevik bir beyne sahipti. İyi bir savaşçı olacaktı.

En Uzun Gece için hazırlıklar devam etti ve diğerleri onu planlarına dahil ettikçe o da birçok sırrın sahibi oldu. Hatta kadınları çocukları karda oynamaları için dışarı gönderdiğinde o da kendi hazırlıklarına başladı. Çocuklar öğleden sonra masalı için yatağına yığıldığında ve Katerina ortadan kaybolmadan önce ona komplocu bir gülümseme verdiğinde, beklenmedik bir duyguyla doldu.

"Sorun nedir Jack Froth?" Lorna, Keffi'nin kürkünü okşarken endişeyle ona bakarak fısıldadı.

"Hiçbir sorun yok küçüğüm. Ben sadece memnunum."

Daha önce hiç hissetmediği bir memnuniyet. En azından şimdilik ait olduğu hissi.

Ve çocuklar uyuduktan sonra Katerina bir kez daha onunla konuşmaya geldiğinde, çok daha fazla memnun oldu.

Ona çabalarını anlatırken sırtını yatağına yasladı. Adam saçlarının ince ipeğini okşayıp sıkı örgüsünden nazıkçe kurtararak parmaklarını yumuşak teller arasında gezdirdiğinde hiç itiraz etmedi.

"Ve sanırım kumaşın bir kısmını kaynar suda bekletirsem Cecil'in arabasını boyamak için biraz boya yapabilirim -"

"Seni öpmek istiyorum," diye araya girdi.

Bundan çok daha fazlasını istiyordu ama onu korkutmak da istemiyordu. *Sabır*, diye hatırlattı kendine. Dudağını ısırdı, sonra kirpiklerinin altından ona baktı.

"Ben de seni öpmek istiyorum."

Yatağın kenarından uzaklaştı ve kürkünü sessiz bir davetle kaldırdı. Kadın ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve adam korkunç bir an için gideceğini sandı. Bunun yerine, kapıyı kapatıp geri döndü ve onunla birlikte yatağa tırmandı.

Vücudunun yumuşak sıcaklığı neredeyse dayanılmaz bir cazibeydi, ama onun titrediğini hissedebiliyordu ve bekledi.

"Sadece öpüşüyoruz," diye fısıldadı ve adam gülümsedi. Bununla başa çıkabilirdi.

Daha fazla tereddüt etmeden onu nazikçe göğsüne doğru çekti. Hayatta kalma giysisine ve tişörtüne rağmen meme uçlarının sert çıkıklarını hissedebiliyordu ama daha yakın olmak istiyordu.

"Hayatta kalma giysimi çıkarmam seni endişelendirir

mi?" "Umm, belki sadece üst kısmı."

Aletini zaptetmesi konusunda ısrar etmekle akıllıca davrandığına şüphe yoktu. Takım elbisesinin üstünü hızla çözdü ve aşağı itti, sonra bir kez daha ona uzandı. Memnuniyetle, üst giysisini de çıkarmıştı ve ilk kez göğüslerinin yumuşak kabarıklığını ona karşı hissetti, teni yumuşak, sıcak ve ipeksi ve rüyasından çok farklıydı. Kadının gergin meme uçları göğsüne baskı yapıyordu ve adam elini vücutlarının arasından geçirerek başparmağını baştan çıkarıcı tepe noktalarında gezdirdi.

"Bunun öpüşmek olduğunu sanmıyorum," dedi

nefes nefese. "Haklısın. Bunu hemen

düzelteceğim."

Onu daha yukarı çekti ve ağzını yumuşak tümseğin üzerine bağladı, dili sert tepenin etrafını sardı. Nefes nefese kaldı ve sonra adamın ağzına doğru eğildi, eli adamın başını kendine doğru çekti. Adamın eli diğer göğsüne geri döndü ama bu sefer itiraz etmedi, sırayla her bir tepeyi okşarken yumuşak çığlıklarla onu teşvik etti.

Kadının vücudu adamın altında titriyordu ve adam endişeyle başını

kaldırdı. "Hoşuna gitmiyor mu-"

"Durma," diye bağırdı, başını çekiştirerek. "Çok yaklaştım."

"Neye çok yakınsın?"

"Gelmeye," dedi sabırsızca ve adam kaşlarını çatınca boynuzlarının dibinden .

Arzu içinde kükrüyordu, aleti patlamanın eşiğindeydi ve aniden ne demek istediğini anladı. Hevesle göğüslerini öpmeye devam etti, ama bu sefer ellerinin kumaşla kaplı kalçalarının arasındaki nemli sıcaklığa doğru kaymasına izin verdi. Rahatsız edici kumaşı yırtıp atmak istedi ama bu sınırı kadın belirlemişti.

Bunun yerine elini nemli kumaşın üzerinde gezdirerek kızın inlemesine ve onu daha da çılgınca kavramasına neden olacak bir yer bulana kadar ovuşturdu. Ah. Dikkatini oraya yoğunlaştırdı ve pençelerinin hassas bölgeyi kazımak için ortaya çıkmasına izin verdi. Kadının sırtı eğildi ve vücudunu bir dizi kasılma titretti. Uyarılmışlığının tatlı kokusu onu sardı ve kendi salıverilmesi onu ele geçirirken, aleti çaresiz spazmlarla sarsıldı.

Vücudu bütün gün antrenman yapmış gibi gevşek ve bitkin bir haldeydi ama yine de onu kendine doğru çekerek yanına yatırdı. Kız ona isteyerek sokuldu ve adam tatmin olmuş bir iç çekti.

"Öpüşmekten zevk alıyorum," dedi ciddiyetle ve kızdan boğuk bir

kahkaha kaçtı. "Bence bu öpüşmekten biraz daha fazlasıydı."

"Öpüşmek, ağzımı vücudunda kullanmak anlamına

gelmiyor mu?" "Genellikle sadece ağızlarımızın buluşması

anlamına gelir."

"Ağzımı kullanabileceğim daha pek çok keyifli yer varken ne yazık."

Eli kızın kalçasının üstünde duruyordu ve elini biraz sıktı, ama parmakları kızın zevk noktasına sürünecek ve kızın buna karşılık olarak titrediğini hissedecek kadar.

"Belki de haklısındır," diye fısıldadı. "Belki bir dahaki sefere..."

Sözleri geniş bir esnemeyle sona erdi ama kollarını ona sımsıkı sararken karanlığa gülümsedi. Bir dahaki sefere olacaktı.

Ve o gece hiç rüya görmedi.

BÖLÜM 13

"T İşte buradasın."

Lorna'nın öfkeli sesi Katerina'yı gecenin en iyi uykusundan uyandırdı.

uzun zamandır uyumamıştı. Sıcak ve rahattı ve... hâlâ Jack'in kollarına sarılmıştı. *Olamaz*. Kendi yatağına dönmek istemişti ama o kadar hızlı ve derin bir uykuya dalmıştı ki sabaha kadar uyanmamıştı.

İç çekerek, Lorna'nın yatağın yanında durup kaşlarını çatarak ona baktığını görmek için yuvarlandı. O andan itibaren işler daha da kötüleşti. Bütün çocuklar kapı aralığına doluştu. Merry ona bakıyordu, belli ki şok olmuştu, Johnny ise Jack'e ters ters bakıyordu. En azından ikizler sadece meraklı görünüyordu.

"Masal zamanı mı?" Ceci sordu ve yüzünü

buruşturdu. "Henüz değil," dedi Jack

arkasından.

Adamın sesi kızın hoşuna gitmeyecek kadar eğlendiriciydi ve kız uzaklaşmaya başladı ama adamın kolu kızın belinde sıkıca kilitli kaldı. Ona karşı mücadele etmek istemiyordu, özellikle de Johnny kavgaya hazır gibi görünürken.

"Uyuyakalmış olmalıyım," dedi hemen. "Eğer dışarı çıkıp kahvaltı için hazırlanırsan, ben de birazdan çıkacağım."

Çocuklar isteksizce odadan çıkarken Jack, "Ve kapıyı kapatın," diye ekledi, Keffi bir çoban hayvanı gibi peşlerinden koşuyordu.

Johnny en son ayrılan oldu. Kapıyı çarpıp çıkmasına bakılırsa onunla konuşması gerekiyordu, hem de hemen. Beklediği gibi eğlenmiş görünen Jack'e ters ters bakmak için döndü.

"Neden kalkmama izin vermedin?"

"Unuttuysanız, vücudunuzun üst kısmında herhangi bir kıyafet giymiyorsunuz."

Oh. Oh. Daha önce hiç üzerinde kıyafet olmadan yatağa girmemişti ve bunu hiç düşünmemiştii bile.

"Cecil'in dizini rahatsız edici yerlere koyma alışkanlığı göz önüne alındığında, bu riski göze almak istemedim."

Kalçaları onunkilere karşı esnedi ve önceki akşam olduğu gibi devasa bir şekilde dikleşti.

"Asla kalmamalıydım," dedi, kürkleri göğsüne bastırarak doğrulup kayıp bluzunu ve kaşkorsesini aramaya başlarken. "Beni uyandırmalıydın."

Eğlencesi kayboldu.

"Seni uyandırmak istemedim. Kollarımda mutlu görünüyordun ve ben de tekrar yalnız uyumak istemedim."

İşte yine oradaydı, kalbinin tellerini çekiştiren o ıssız nota.

İç çekti. "Ben de yalnız kalmak istediğimden emin değilim ama çocukları düşünmek zorundayız. Onlara ne söyleyeceğiz?"

"Açıklamanızın gayet yeterli ve doğru olduğunu düşündüm. Kollarımda uyuyakalmıştın."

Neden bu kadar çabuk uykuya daldığını hatırlayınca yüzü kızardı. Daha önce hiç bu kadar yoğun ve ezici bir orgazm yaşamamıştı ve sadece göğüslerinin üzerindeki ağzından ve ellerinden - pençelerinden! - tamamen giyinik kalçalarının arasında. İkisi de çıplak olsaydı daha ne yapabilirdi ki?

Bu düşünce doğrudan klitorisine bir uyarılma nabızı gönderdi ve onun gözlerinin parladığını, derinliklerinde küçük mavi kıvılcımlar belirmediğini gördü. Ona doğru eğilmeye başladı

Kayıp kaşkorsesini aramaktan vazgeçti ve hızla bluzunu çekti.

"Hayır öpmeyeceksin. Beni bir daha öpersen bütün gün burada kalırım." Adam cevap vermeye başladı ve kadın onu salladı. "Sakın bana itirazın olmadığını söyleme. Eminim senin miden de çocuklarınkı gibi itiraz eder."

Güldü ve ellerini havaya kaldırdı.

"Her zamanki gibi haklısın, Zeretta."

Tanrım, çocuklar.

"Açıklaman gençler için işe yarayabilir, hatta belki Merry için bile," diye ekledi kuşkuyla. Kız kardeşini karavanda olup biten her şeyden koruyamamıştı. "Ama Johnny'yi kandıramayacağı kesin."

"Onunla konuşacağım," diyerek onu temin etti ve ayağa kalkıp gerindi.

Bir an için tek yapabildiği bakmak oldu. Giysisinin üst yarısı hâlâ belindeydi ve dar kalçalarının üzerine tehlikeli bir şekilde iniyordu. Giysinin açıklığına doğru inen kas damarını görebiliyordu, ereksiyonunun devasa çıkıntısı kumaş tarafından zar zor örtülmüştü. Aslında, elbisenin ayaklarına düşmesini engelleyen tek şey ereksiyonu gibi görünüyordu. Başka koşullar altında, onu aşağı çekecek cesareti bulabilirdi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Giyin," diye tısladı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Merry yüzlerini silmeyi bitirdiğinde en küçük üç çocuk masaya oturmuştu bile. Kız kardeşi ona baktı, gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmiş."

Yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı, özellikle de Johnny ona iğrenmiş bir bakış attığında.

"Ve saçların berbat durumda."

Lanet olsun. Mırıldandığı bir bahaneyle aceleyle arka duvarın diğer tarafındaki küçük banyoya girdi. Pompadan gelen soğuk su

Kızarmış cildinin serinlemesine yardımcı oldu ve dışarı çıktığında saçları olabildiğince sıkı bir şekilde örölmüş ve bluzu boynuna kadar - doğru bir şekilde - iliklenmişti.

Merry, "Yulaf ezmesine ben başladım," diye gönüllü oldu.

"Çok naziksin tatlım," dedi, çok pütürlü olmamasını umarak.

Merry yemek pişirmeye biraz gelişigüzel yaklaşıyordu. O tencereyi kuvvetlice karıştırırken Johnny kapıya doğru ilerledi.

"Aç değilim."

Kapıyı arkasından çarptı ve Lorna ona şaşkınlıkla baktı. "Johnny'nin nesi var?"

"Genç bir savaşçının büyüme sancılarını yaşıyor," dedi Jack, kapı aralığından geçip odaya girmek için boynuzlarını eğerken.

Bir kez daha tamamen giyinikti ama vücuda oturan üniforması her bir kas parçasını sarıyordu ve kalbi küt küt atmaya başladı. Onu daha önce sadece bir kez, gücünü kanıtlamaya çalıştığında dik olarak görmüştü ama o kadar çabuk zayıflamıştı ki ve onu yatağına geri götürmekle o kadar ilgilenmişti ki, tam etkisini kaçırmıştı. Şimdi her santimiyle bir Tandroki savaşçısına benziyordu, kocaman, heybetli ve küçük barınaklarında uzaylı gibiydi.

Ama sonra Keffi cıvıldayarak selam verdi ve bacağına tırmanmaya çalıştı. Güldü ve pika'yı kucağına alıp omzuna koydu ve aniden yine o tanıdık haline döndü.

Lorna boş dişli gülümsemesiyle ona baktı. "Daha iyi misin, Jack Froth?"

"Ben iyiyim," dedi, ona doğru kısa ve meydan okuyan bir bakışla.

Lorna Jack'e daha fazla soru yöneltmeye başladığında Merry onun kulağına "Vay canına," diye fısıldadı. "İyi iş çıkardın, kardeşim."

Kahretsin, o sinir bozucu sıcaklık yanaklarına geri dönmüştü.

"Ben bir şey *yapmadım*," dedi geldiğince ağırbaşlı bir şekilde. Merry başını salladı, güzel yüzünde alışılmadık derecede yetişkin bir ifade vardı.

"O zaman yapmalısın. Guyten onu asla geçemez."

Bunun doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu ama Jack her zaman orada olacak değildi ya. Merry'yi ve umarım çocukları güvenli bir yere götürmek zorundaydı ve Jack'in de gizemli bir görevi vardı.

Ne yaptığını gerçekten öğrenmem gerek, diye düşündü ama sonra Lorna'nın başının üstünden ona baktı ve gerçek kör edici bir darbeye yüzüne çarptı.

Görevi umurunda değildi. Güvenliği bile umurunda değildi. Birlikte olmalarını istiyordu. Sadece kendisi olsaydı tereddüt etmezdi ama düşünmesi gereken Merry ve şimdi de diğer çocuklar vardı.

"Johnny'nin peşinden gideceğim," dedi ayağa kalkarak.

"Teşekkür . Döndüğünüzde kahvaltı hazır olacak."

"Bizi beklemeyin. Görüşmemiz biraz zaman alabilir." Onun endişeli yüzüne gülümsedi. "Onu sağ salim geri getireceğime söz veriyorum."

Bir saat sonra, adam tam da bunu yaptı. O bir saatin büyük çoğunluğunu peşlerinden gitmenin bilgeliğini tartışarak geçirmişti ama kapıya özlem dolu bir bakış attığı her seferinde kendine ona güvenmesi gerektiğini hatırlattı. Döndüklerinde ikisi de yıpranmış görünmüyordu. Johnny'nin saçları dağılmıştı ama düşmanlığı kaybolmuştu. Jack her zamanki gibi sakın görünüyordu ama artık tamamen pütürlü olan yulaf ezmesine uzandığında, kolunda giysisinin altında kaybolan kırmızı bir yara gördü.

"Yaralanmışsın. Ne oldu?"

"Sadece bir çizik. Endişelenmeyin. Bazen savaşçılar böyle iletişim kurar."

Adamın bu kadar kolay reddetmesi hoşuna gitmemişti ama adam kâsesini yıkamaya gittiğinde yara çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Sabahın geri kalanında hepsi ana odada kaldı. Johnny ve Merry'yi ders için oturttu ve Lorna ilgi gösterdiğinde,

onu memnuniyetle ekledi. İkizler de okulculuk oynamaya karar verdiler ve fazladan kâğıt parçalarının üzerine mutlulukla bir şeyler karaladılar.

Yemekten sonra Jack çocukları başka bir hikâye için odasına götürdü. Jack'in bunu asla kabul etmeyeceğini bilse de yorgun görünüyordu ve kendini fazla yormadığını umuyordu. Hediyelerine birkaç son rötuş yaptıktan sonra, onları daha fazla kumaş parçasına sardı ve sakladı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını varsayarsak, yarın gece En Uzun Gece olacaktı ve ertesi sabah bunu kutlayacaklardı. Normalde akşam özel bir yemek yenir ve ertesi gün bir ziyafet daha ama zaten yedikleri şeylerin daha fazlası dışında sunacak çok az şeyi vardı. Bol ve doyurucu, hatta lezzetliydi ama özel bir yanı yoktu.

Hikâye sona erdiğinde ve herkes ana odaya geri döküldüğünde üzüntüyle yiyecek malzemelerine bakıyordu. Jack yanına geldi ve elini rahatça beline doladı. Merry'den çabucak bastırılmış bir kıkırdama duyduğundan emindi ve onu itmesi gerektiğini biliyordu ama lanet olsun, bunu yapmak istemiyordu. Birlikte ne kadar zaman geçireceklerinden emin değildi ama her anın tadını çıkarmak istiyordu.

"Bir sorun mu var, Zeretta?" diye fısıldadı kulağına, sıcak nefesi omurgasından aşağı hoş bir ürperti gönderdi.

"Pek sayılmaz. Bir sürü yemeğimiz var. Sadece tatil için çocuklara özel bir şeyler yapmak istiyordum."

"Ben de özel bir şeyden keyif alırım."

Sırıttı. "Eminim öyledir. Johnny buzulun eteğindeki mağarada daha fazla erzak olduğundan bahsetti ve ben de gidip araştırsam mı diye merak ediyordum."

"Tek başına değil," dedi kararlı bir şekilde, panjurlara doğru yürürken. "Hâlâ gün ışığında birkaç saatimiz var. Bu mağara ne kadar uzakta?"

"Emin değilim. Johnny, bahsettiğin mağara nerede? Uzak mı?"

"Yok, ben on beş dakikada yaparım. Muhtemelen senin en az yirmi dakikanı alır," diye ekledi ama bunu söylerken gülümsüyordu.

"O zaman bu ideal bir zaman." Jack çocuğa baktı ve aralarında açıkça bir şeyler geçti. "Biz yokken ailemizle ilgileneceğini biliyorum."

Bizim ailemiz. Beklenmedik gözyaşları yanaklarından aşağı dökölme tehdidinde bulundu ve ani özleminden uzaklaşmak için aceleyle açık hava hazırlıklarına başladı. O, sahip olmanın güzel olacağı şeylerin bir listesini yaparken, Johnny eşya taşımak için kullandığı derme çatma kızağı çıkardı.

Dışarı çıktılar, Keffi de son anda onlara katıldı. Jack kaşlarını çatarak gökyüzüne bakarken küçük yaratığı omzuna aldı.

"O bulutların görüntüsünü sevmiyorum."

Alçak ve ağır, kara gebe görünüyordlardı ama normalden çok daha kötü görünmüyordlardı.

"Bu gece yine kar yağmasını bekliyorum, ama öğleden sonra her zaman açık bir dönem geçiriyoruz gibi görünüyor. Ayrıca, kulağa çok uzakmış gibi gelmiyor."

Johnny onları ticaret merkezinin arka tarafına ve dağların eteklerindeki seyrek ağaçlık bir alana yönlendirmişti. Buz tabakası kayalardan ve devrilmiş ağaçlardan oluşan bir yuvarlanmayla sona eriyordu ve açıklığı ilk başta fark etmek zordu ama Johnny'nin talimatları açıktı ve Jack yarı gizli açıklığı buldu.

Geçit karanlık ve ürkütücüydü ve tereddüt ederek Jack'e yaklaştı. Jack onun elini tuttu ve ona gülümsedi, o da rahatladı. Küçük fenerini getirmişti ve onu dar girişe giden yolu aydınlatmak için kullandı. Tünelden aşağı doğru yürürlerken Jack ona onaylayan bir bakış attı.

"Görüyorum ki biraz teknolojiniz var."

"Her yıl daha da azalıyor. Meşaledeki gücün kesilmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama onu geri getirmenin hiçbir yolu yok."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Değerli Tandroki teknolojinizden bazılarını paylaşacak mısınız?" diye alay etti.

"Sahip olduğum her Şeyi seninle paylaŐacađım," dedi ciddiyle ve aptal kalbi yine yerinden fırladı.

Dudağını ısırdı ama bir yanıt dūŐünemeden geğit aniden geniŐledi ve devasa bir mağaraya adım attılar. Mağaranın büyüklüğü hemen anlaŐılıyordu çünkü eŐiğı geğer geğmez, zemin seviyesindeki ıŐıklandırma parlamaya baŐladı, alanı aydınlattı ve mal raflarından aŐağı doğru aktı. Rafların bir kısmı çoktan boşalmıŐtı ama büyük miktarda malzeme hâlâ duruyordu ve nefes nefese kaldı. Gördüğü eŐyaların çoğı giderek daha nadir bulunuyor ya da bulunması imkânsız hale geliyordu.

"Bunun varlığından kimsenin haberdar olmadığına inanamıyorum. Bu rafların bazılarında birinin servetine servet katacak kadar değerli eŐyalar var."

"İstediğiniz bu mu?" diye sordu. "Onları geri almanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Bilemiyorum. Merry ve çocuklar için bir ev satın almaya yetecek kadar paraya sahip olmak güzel olurdu." *Ve sen*, diye dūŐündü ama eklemeye cesaret edemedi. "Ama kervanla seyahat eden her türden insan var. Bazılarının serveti artıyor, bazıları ise her Őeyini kaybetmiŐ. Zenginliğin hiçbirini mutlu ettiğinden emin değilim."

"Benim deneyimim de bu yönde oldu."

Adamın yüzündeki tekinsiz ifade geri gelmişti ve kadın onun Büyük Ev'e ait olmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Bir zamanlar varlıklı mıydı?

"Ve ne kadar çok Őeye sahip olursanız, bazı insanların o kadar çok Şeyi sizden almaya çalışacağını bilecek kadar alaycıyım," diye ekledi. "Babam gibi insanlar."

"Kulağa pek de arzu edilen bir ebeveyn gibi gelmiyor," dedi ve yiyecek malzemelerini bulmak için pürüzsüz taş zeminde yola koyulurken kızağı arkalarından çekiştirdi.

"Kesinlikle öyle değil. Ama pek çok insanı kandırabilir." "Ne demek istiyorsun?"

"Merry bakıŐlarının bir kısmını ondan alıyor. İri, sarıŐın ve yakışıklı." Her ne kadar zaman ve alkol etkisini göstermeye başlamış olsa da. "Çoğı erkek ondan hoŐlanır ve kadınları etkilemekte çok iyidir, ama hepsi

yüzeyde. ardında zalim, kindar ve korkunç bir öfkesi var." Başını iki yana salladı. "Ve artık onu düşünmek istemiyorum. Ailen nasıl biriydi?"

"Bu konu için yeterince zamanımız olduğundan emin değilim," dedi yavaşça ve kadın öfkeyle ofladı. "Babam öfkeli biri değildi. Sert ve disiplinliydi ve asla düşünmeden konuşmazdı. Onu zalim olarak değerlendirebileceğimden emin değilim," diye ekledi raflardan birinin önünde durduklarında. "Ama nazik değildi."

"Peki ya annen?"

"Bir zamanlar nazikti. Güldüğünü ve bana hikayeler anlattığını hatırlıyorum. Ama bu Tandroki tarzı değil ve babam mutlu değildi. Onu memnun etmek için değişti."

Büyük bir kutu tatlandırıcı bulup hızla kızığa eklediğinde bir sevinç çığlığı attı ve sonra ona meraklı bir bakış attı.

"İnsanlar bunu neden yapar? Birine aşık olur ve sonra da değişmesini bekler?"

"Seninle ilgili değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey yok."

Gözleri buluştu ve sözlerinin iması karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Onu seviyor muydu? Kız sormak için cesaretini toplayamadan, adamın yüzü sertleşti ve arkasını döndü.

"Burada ilave malzemeler var."

Konuyu kapattığına yarı pişman yarı rahatlamış bir halde bir sonraki rafa geçti. İşlerini bitirdiklerinde, malzemeler neredeyse sapına kadar istiflenmişti ve ona alaycı bir bakış attı.

"Umarım bunu çekmek zorunda kalacağınızı

biliyorsunuzdur." "Hizmetinizdeyim."

Ancak dar geçitten mağaranın ağzına doğru geri döndüklerinde, hiçbir yere gitmedikleri hemen anlaşıldı. Ağır bulutlar yüklerini boşaltmış ve mağaranın dışında şiddetli bir kar fırtınası dönüyordu.

BÖLÜM 14

Jackasarian dehşet içinde fırtınaya baktı. Hayatta kalma giysisinin yardımıyla hava koşullarına göğüs gerebilirdi ama narin kadınının böyle bir risk almasına izin vereceğini

düşündü. "Burada kalmak zorundayız."

Tünelin girişine doğru esen buz gibi rüzgârdan titremeye başlamış olmasına rağmen ona çaresiz bir bakış attı.

"Geri dönmek zorundayız. Çocukları yalnız bırakamayız."

"Johnny orada. Onlara göz kulak olacaktır." diye güvence verdi.

O da endişeli olmasına rağmen, genç erkeğe sonuna kadar güveniyordu. O sabahki karşılaşmaları iyi başlamamıştı. Johnny'yi bulur bulmaz çocuk elinde bıçağıyla döndü.

"Onu rahat bırak, beni duyuyor musun? Hepsini rahat bırak."

Kısmen tehditten, kısmen de onuruna yapılan hakaretten dolayı pençeleri ortaya çıkma tehdidiyle karşı karşıyaydı.

"Onlardan hiçbirine asla zarar vermem. Ya da onlara zarar gelmesine izin vermem." Çocuk alay etti, yüzü acıdan solmuştu.

"Hep böyle söylerler. Her zaman nazik görünürler. Ama sonra..." Öfkesi kayboldu ve çocuğun omzuna uzandı.

"Hayır!"

Johnny'nin bıçağı parladı ve derisinin ayrıldığını hissetti. Konuyla alakasızdı. Ellerini kaldırdı ve bir adım geri attı.

"Ben değişmeyeceğim. Beni nasıl görüyorsanız öyleyim. Katerina kendi seçimiyle benimle birlikte oldu. Sınırları o belirler."

Johnny'nin solgun yüzü Jack'in kolundan damlayan kana bakarken normalden daha da beyazdı.

"Seni kesmek istememiştim," diye mırıldandı.

"Kendini tehdit altında hissettin. Ve kendini savundun. Bunda utanılacak bir şey yok." Tereddüt etti. "Bazen harekete geçmek gerekir ama bazen de önce durumu değerlendirmek en iyisidir."

Johnny, renginin bir kısmı geri dönerken botuyla karı eşeledi. "Evet, ama ya çok geç olursa?"

"Bu geçerli bir argüman. Ancak hem bedenlerimizi hem de zihinlerimizi eğitmemizin nedenlerinden biri de bu. Analiz etmek ve sonra da tepki vermek."

Nicholsarian'ın da ona aynı konuşmayı yaptığını hatırlıyordu. O zaman buna içermişti ve şimdi de çocuğun buna içerleyip içerlemediğini merak ediyordu. Ama Johnny sadece düşünceli görünüyor ve başını sallıyordu.

"Beni eğitmeye devam edecek misin?"

"Ne kadar istersen," dedi biraz umursamazca ama çocuk sırtınca buna değdi. "Peki ya şimdi?"

"Pekâlâ. Yerleşkenin girişine kadar yarışıp geri dönerek başlayacağız."

Yeterince basit bir hareketti ama çocuğun gerginliğini azaltmaya yardımcı olacaktı, gelecek daha yavaş hareketlere daha açık olacaktı.

Johnny yine sırtıttı ve ayaklarının üzerinde zıpladı. "Bahse girerim seni yenebilirim, yaşlı adam," diye seslendi koşarken.

Yaşlı adam mı? Şok onu bir an hareketsiz bıraktı, tıpkı çocuğun şüphesiz amaçladığı gibi, ama sonra cevap veren bir sırtış ağzını kavislendirdi ve havalandı.

Barınağa döndüklerinde ikisi de yorgundu - sınırlı miktarda egzersiz yaptıkları düşünüldüğünde olması gerekenden daha fazla yorgundular - ama sağlam bir anlayışa varmışlardı. Çocuğun ailelerini koruyacağından oldukça emindi.

"Johnny'nin onlarla ilgileneceğinden eminim," diye onayladı Katerina, hâlâ fırtınaya bakarak. "Ama ya bizim için endişelenirlerse? Ya biri gelip bizi bulmaya çalışırsa?"

Johnny'nin buna izin vereceğini düşünmese de, bu geçerli bir endişeydi. Çocuğun sorumluluk duygusu onları aramaya kadar uzanabilirdi. Keffi usulca kulağına bir şeyler söyledi ve o da başını salladı.

"Keffi'yi onlara güvenliğimizi garanti eden bir notla geri göndereceğiz." "Ama o çok küçük. İyi olacak mı?"

Drone'u güçlendiren Tandroki teknolojisi bir yana, Keffi'nin modellendiği hayvan bu koşullarda evinde gibiydi.

"O tamamen iyi olacak."

Kadın tereddüt etti, sonra başını salladı. Listesinin arkasına bir not yazdıktan sonra, gömleğinin altından kopardığı bir kumaş şeridiyle Keffi'nin boynuna bağladı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı drona, onu fırtınanın içine göndermeden önce tüylü küçük burnunu öptü.

Hiç tereddüt etmedi ama beyaz bulutun içinde bir anda gözden kayboldu.

"Ve şimdi keşke mesajı alan kişi ben olsaydım diyorum," dedi. "Sen mi? Neden?"

"Böylece öpücüğünü alabilirdim."

Başını sallarken yanakları pembeleşti.

"Dün gece bir sürü öpücük aldın."

"İnsanın yeterince öpücük aldığına inanmıyorum."

"Belki de değil," diye fısıldadı ama sonra titredi ve pişmanlık kapladı. "Seni bu soğukta burada tuttuğum için aptal bir erkeğim."

Elini tuttu ve onu ana mağaraya doğru geri götürdü. Depo alanı donma noktasının çok üzerinde olmasına rağmen, sıcaklık insanların değil malların depolanması için tasarlanmıştı. İlave kumaş bulup bulamayacağını görmek için malzemeleri karıştırmayı düşünüyordu ki hava değişti. Bitki örtüsünün kokusuyla birlikte hafif bir sıcaklık hissetti.

O kadar silikti ki tam olarak emin olamadı ama araştırmaya karar verdi. Kulübenin arka duvarının sağlam olduğunu düşünmüştü ama yaklaştıkça kayadaki kıvrımları görebiliyordu. Koku, sıcaklıktaki kesin bir artışla birlikte daha büyük kıvrımlardan birinden yayılıyordu.

"Sanırım orada başka bir mağara daha var."

"Bu güzel," dedi kuşkuyla.

"Daha sıcak bir mağara." Kız hâlâ ikna olmuş görünmüyordu, o da ekledi.

"Belki bir kaplıca bile olabilir."

İçini çekti ve küçük el fenerini ona uzattı. "Sanırım bu bulmaya değer olabilir. Ama biz bu ölürse, bizi geri getirebilsen iyi edersin."

"Bundan emin olacağım."

Anlaşıldığı üzere, yol bir zorluk teşkil etmiyordu. Geçit dağın altından geri dönerken kıvrılıyordu ama yosun kaplı bir mağaraya çıkmadan önce başka bir geçit yoktu. Hava ılık ve nemliydi, yemyeşil bir bitki kokusu vardı. Buharlı su bir duvardan aşağı süzülüyor, uzak duvarın altından kaçmadan önce üç havuza akıyordu. Yosunlara ek olarak, kayaların arasındaki çatlaklara küçük bitkiler tutunmuş, yaprakları soluk bir griye dönüşmüştü.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Sence banyo yapabilir miyim?"

"Belki de."

Aklına bir fikir geldi ve küçük feneri söndürdü. Bunu yaparken etrafındaki bitki örtüsü canlandı, artık siyah ve gri değildi. Yosunlar koyu mor renkte parlıyor, duvarlardaki bitkiler ise pembe ve mavinin yumuşak tonlarında ışıldıyordu. Gözleri alıştığında, yaydıkları ışık oldukça net görmesini sağlamaya yetti.

"Bu koşullar altında görebiliyor musun?" diye

sordu. "Görebiliyorum. Ve böyle çok daha güzel."

Başıyla onayladı ve suyu test etmeye gitti. En üstteki havuzun kızın narin cildi için çok sıcak olacağını düşündü ama üçüncü havuzun uygun olduğuna karar verdi.

"Banyo yapmanın sizin için güvenli olduğuna inanıyorum."

"Bu harika olur. Sobanın üzerinde su ısıtmaktan çok yoruldum."

Ah. Ona ne hediye vereceği konusunda kararsız kalmıştı ama belki de sürekli bir sıcak su kaynağı onu memnun edebilirdi.

Pelerinini erzak mağarasında bırakmıştı ve şimdi gömleğinin düğmelerine gitmeden önce altına giydiği ağır gömleği çıkardı. Tereddüt ederek ona baktı ve adam yarı yarıya ondan gitmesini isteyeceğini düşündü. Bunun yerine gülümsedi, vücudundaki tüm kanın doğrudan sikine akmasına neden olan yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi bu.

"Bana katılacak mısın?"

"Evet."

Kelime sert bir hırıltı olarak çıktı ama düğmelerini açmaya başladığında gülümsemesi daha da genişledi. Hayatta kalma giysisini çıkarması gerekiyordu ama kadın her bir düğmeyi yavaşça açıp solgun tenini ortaya çıkarırken başka tarafa bakamayacak kadar büyülenmişti. Meme uçları sertleşerek ince kumaşa çarptı ama botlarını tekmeleyip pantolonunu uzun ince bacaklarından aşağı indirirken örtülü kaldılar. Gömleği bacaklarının etrafında dalgalanıyor, uyluklarının tepesindeki soluk altın rengi buklelerin küçük parçasını zar zor gizliyordu ama bu engel bile çok fazlaydı.

"Gömleği çıkar," diye hırladı.

"Ama hâlâ tüm kıyafetlerini giyiyorsun."

Kolayca halledilebilecek bir mesele. Sabırsızca botlarını çıkardı ve başka herhangi bir kumaşı yırtabilecek bir hızla giysisinin geri kalanını attı. Adam giysilerini çıkarırken kadının gözleri yüzüne sabitlenmişti ama şimdi yere düşmüş, vücudundan aşağıya doğru süzülüyorlardı. Gözlerinin genişlediğini gördü ve onun uyarılmışlığının artan kokusunu aldı.

"Aman Tanrım."

Sesi nefes nefese geliyordu. Korkuyor muydu? Adam onu rahatlatamadan tekrar gülümsedi ve gömleğinin yere düşmesine izin verdi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. İnce zarif uzuvları, belinin ve kalçalarının yumuşak, ince kıvrımları ve şaşırtıcı derecede büyük, koyu renkli meme uçlarıyla o küçük, mükemmel göğüsleri. Hayalindeki versiyonu gerçeğın soluk bir gölgesiydi ama ona uzandığında, tenini dokunuşuna soğuk bulacağından neredeyse korkuyordu.

Onun yerine teni yumuşak, sıcak ve ipeksiydi. Onu göğsüne doğru çekti ve bir an için sadece ona sarılmaktan, ellerini sırtının narin hatlarından kışının küçük, tatlı kıvrımına doğru gezdirirken çıplak tenini kendi teninde hissetmekten memnun oldu.

Kolları adamın beline dolandı yüzünü adamın göğsüne yaslayarak, kendi memnuniyetini yansıtan bir iç çekti.

Ama onun kollarında çıplak olması ne kadar keyifli olsa da, vücudunun talepleri sonsuza dek görmezden gelinemezdi. Kalbinin her atışında siki ağrıyor ve zonkluyordu ve parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü ona bakması için kaldırdı.

"Artık banyo yapmakla ilgilenmiyorum."

"Hayır mı?" Sesi soluk soluğaydı ama baştan çıkarıcı gülümsemesi o tatlı pembe dudaklarına geri döndü. "Ne istiyorsun?"

"Her şeyi istiyorum."

"Ben de öyle. Seviş benimle Jack."

Adamın iniltisi ruhunun derinliklerinden geliyordu ve kadın titrek bir kahkaha attı. "Ama ben de yıkanmak istiyorum."

Onu yosunların üzerine taşıırken "Sonra," diye söz verdi.

Onun üzerinde yükselirken bir kez daha tereddüt etti, bu anın tadını çıkarmak, her ayrıntıyı ezberlemek için durakladı. Tekrar yalnız kaldığında bile bu anı ona eşlik edecekti. Bu düşünceyle ürperdi ve eli yüzüne dokunmak için yukarı çıktı, gözleri loş ııkta gümüş gibi parlıyordu.

"Tereddütlerin mi var?"

"Skef, hayır," diye homurdandı, sonra böyle bir dil kullandığı için utanarak yüzünü buruşturdu ama o sadece güldü.

"Güzel. Çünkü durmanı istemiyorum." Dudakları tekrar kıvrıldı. "Ya da belki de düşünmeyi bırakıp beni öpmeni istiyorumdur."

Gelecekle ilgili tüm endişelerini bir kenara itti ve eğilip onu öptü. Kız onu isteyerek kabul etti, küçük, mükemmel dili onunkini okşadı. Ama içindeki aciliyet kaybolmamış olsa da, her anın değerini bilme arzusu da kaybolmamıştı. Kız onun altında huzursuzca kıvranaa kadar öpücüğün üzerinde oyalandı ve sonra göğsünü avuçlayarak gergin, pembe tepesini çekıştirdi.

"Buran çok hassas," diye mırıldandı dudaklarını boğazından aşağıya, baştan çıkarıcı tomurcuğa doğru gezdirirken.

"Sanırım öyle," diye fısıldadı ve sonra dilini meme ucunun etrafına sarıp çekıştirirken haykırdı.

Çok hassas. Göğüslerinin üzerinde de oyalandı, ama acelesi artıyordu ve elini karnının hafif kabarıklığı boyunca ve aşağı doğru gezdirdi, parmaklarına yapışan yumuşak nemli buklelerden zevk aldı. Eli daha aşağılara, sıcak, narin kıvrımlara doğru kayd ve vücudunun girişini aradı. Küçük, çok küçüktü ama yine de parmağını hevesle kabul etti, etinin ıslak öpücüğü onu gelecek olanın alaycı bir vaadiyle çevreledi.

Bir önceki gece keşfettiği noktayı, dokunuşunun altında titreyen şişmiş bir et parçasını buldu. Vücudunun sertleştiğini hissetti ve sonra

Sırtını kamburlaştırdı, parmağını nefis amına daha fazla soktu, ritmik dalgalar halinde parmağın etrafında titreşti.

Vücudu sarsılırken haykırdı ve kazayla ya da tasarlayarak elleri boynuzlarının dibini kavramak için yukarı kalktı. Arzu içinde kükredi ve zaman ayırma arzusu kayboldu. Onun üzerinde yükseldi, ona bakarken aleti o küçük girişte çentiklendi. Loşlukta bile yanaklarının kızardığını görebiliyordu ama ona gülümsedi ve bacaklarını beline dolayarak onu daha yakına çekti.

Çaresiz bir hamleyle itaat etti ve hayal etmeye cesaret edebildiği en sıcak, en sıkı, en ipeksi cennete daldı. Vücudu direndi ama geri çekilecek gücü bulabilseydi bile, o uzun bacaklar sıkılaştı ve vücutları birbirine değene kadar daha derine batarken onu teşvik etti.

Ürperdi, tüm vücudu onu hareket etmeye zorluyordu ama kanalının etrafında çırpındığını, uyum sağlamaya çalıştığını hissedebiliyordu ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Gözleri parlaktı, çok parlak olduğundan şüpheleniyordu ama gülümsemesi daha da parlaktı.

"İyi misin?" diye sormayı başardı dişlerini sıkarak. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Kadının vücudu uzun ve kasıtlı bir nabız atışıyla adamın sikinin etrafında sıkılaştı ve tüm kısıtlama olasılıkları ortadan kalktı. İlkel atalarının kükrediği gibi kükredi ve hamle yaptı. Kalçalarını daha yakına çekti, eşini sahiplenmek için duyduğu kadim, ilkel ihtiyaçta kayboldu, onun sıcak bedenine daha sert ve daha sert daldı. Onun haykırışını duydu, etrafını saran nabız gibi atan dalgayı tekrar hissetti ve bu onu daha da kamçıladı. Yüzünü onun boynuna gömdü, teninin tatlı tadı tahrik olmasına katkıda bulundu. Omurgasından aşağı şimşekler çakarken ve siki dalga dalga sıvı sıcaklığıyla patlarken, dişlerini onun boynuna gömdü.

Onu

işaretlemek.

Onu

sahiplenmek.

Onunla

çiftleşmek.

BÖLÜM 15

Katerina, Jack'in dişleri boynuna battığında nefesini tuttu - ateşli acı dalgasının hemen ardından o kadar yoğun bir zevk geldi ki kendini bir kez daha doruğa ulaştırken buldu, vücutları birlikte titreşiyordu. Dalgalar yavaş yavaş azalırken adam kadının üzerine yığıldı, adamın gevşek ağırlığı sıcak ve rahatlatıcıydı ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Bir cinsel karşılaşmanın bu kadar bunaltıcı olabileceğini hiç bilmiyordu, hiç aklına gelmemişti - ve belki de başka biriyle olamazdı. Adamın nefes alış veriş yavaşça düzene girerken parmaklarını saçlarının yumuşak, kalın ipeğinde gezdirdi. Adam aniden başını kaldırıp yüzünü dehşete düşürmeden önce ağzı merakla gıdıklayıcı bir hareketle boynuna doğru hareket etti.

"Seni ısırdım. Seni işaretledim."

"Fark ettim." Yüzünde sert bir maske belirmeye başladı ve saçlarını hafifçe çekiştirdi. "Sorun değil. Hiç umursamadım. Aslında biraz heyecan vericiydi."

Hatırladığı zevkle titredi ve bu hareket hâlâ birleşmiş olan bedenlerinde yankılandı. Gözleri ısıklık izine geri dönerek ısındı.

"Bakım gerektiriyor."

"Sanırım öyle."

Adamın yaranın yıkanması gerektiğini söylediğini düşündü ama onun yerine başını eğip izi yalamaya başladı. Beklenmedik bir arzu çizgisi

içinden mızrak gibi geçti. Sanki boynu yerine klitorisini yalıyormuş gibi hissetti ve kendini onun etrafında sıkılırken buldu. Adam inledi ve kadın adamın sikinin bükölüp sertleşmeye başladığını hissetti. Başını hızla kaldırdı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Böyle şeyler duydum ama doğru olduklarına inanmadım." "Ne gibi şeyler?"

Tereddüt etti, sonra kadının bedeninden kurtuldu ve sırt üstü dönerek onu kendi tarafına çekti.

"Tandroki'nin çalkantılı bir tarihi var. Biz her zaman şiddetli savaşçılar olduk - çok şiddetli - ama Peygamber Moroz bize itidal ve kontrolün değerini öğretti. Bu tür bir işaret o eski zamanlardan kalmadır, ancak Moroz buna karşı çıktı ve artık uygulanmıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

Adam uzun bir süre tereddüt etti ve kadın onun vücudundaki gerginliği hissedebildi. "Bu bir çiftleşme işareti," dedi sonunda, sesi kesinlikle nötrdü.

Yaptıklarından pişman olduğu için mi böyle konuşuyordu? Yoksa onu reddedeceğinden korktuğu için mi? Onu sahiplendiği düşüncesi kalbini ısıttı ama pratik tarafı hâlâ onlar için bir gelecek olup olmadığını merak ediyordu. Korkakça davrandığını bildiğinden, onun yorumuna yanıt vermemeyi seçti. Bunun yerine oturduğu yerden kalktı ve ona gülümsedi.

"Sanırım bana banyo sözü vermiştin."

Sert bakışları kayboldu ve gülümsedi.

"Gerçekten de öyle."

Şaşırtıcı derecede akıcı bir zarafetle ayağa kalktı, onu kollarına aldı ve sonra onunla birlikte havuza atladı. Başı suyun altına girdi ve gülerek ve sıçrayarak tekrar yukarı fırladı.

"Aklımdaki tam olarak bu değildi."

"Yıkanmak istediğinizi söylemiştiniz. Ben sadece tamamen ıslandığınızdan emin istedim," dedi masumca.

"Sanırım buna itiraz edemem."

Havuz ilk görüldüğü kadar derin değildi ve Jack bir bank için doğru yükseklikte kayalık bir çıkıntı buldu, sonra onu kucağına çekti. Kız kendi isteğiyle Jack'in göğsüne sokuldu. Su etraflarından akarken sessizce oturdular.

"Biliyor musun, bana bu vadide ne aradığını hiç söylemedin," diye mırıldandı sonunda.

İç çekti.

"Size geldiğim geminin kaza yaptığını söylemiştim, doğru mu?"

"Evet."

"Daha sonra, herhangi bir teknoloji işareti aradım. Birkaç küçük sinyal vardı ama bunlar çok -"

"Dur tahmin edeyim - ilkel mi?"

Adam kahkahasını bastırmaya çalıştı ama kadın kahkahanın göğsünde yankılandığını hissedebiliyordu.

"Dediğiniz gibi, ilkel. Ya da en azından gezegenden ayrılmak için yeterli değil." Onun devam etmesini beklerken kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ama başka bir sinyal daha vardı, çok daha güçlü bir sinyal. Bunun başka bir gemi tarafından yapılmış olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Başka bir enkaz mı demek istiyorsun?" diye sordu umutla.

"Muhtemelen. Ama nanitleri kullanarak tamir edebilmem mümkündü."

"Kendi gemini tamir edemedin mi?"

Adam yine sertleşti ama kadın sabırla bekledi.

"O benim gemim değildi," dedi sonunda. "Büyükelçi Nicholsarian'a aitti. Onu tamir edeceğinden ve bu gezegeni bir an önce terk edeceğinden hiç şüphem yok."

"Sensiz mi? Neden?"

"Gemiye davet edilmedim," diye ağızından kaçırdı. "Size uygun bir Tandroki savaşı olmağımı söylemişim."

"Yani kaçak yolcu muydun? Saklanıyor muydun?"

"Korkarım ki öyle. Böyle bir davranışın kabul edilemez olduğunu biliyorum. Size daha önce söylemeliydim ve beni terk etmek isterseniz bunu anlarım."

Sesi yine soğuk ve resmiydi, ama artık onu resmiyetin altındaki o ıssızlık notasını duyacak kadar iyi tanıyordu.

"Öncelikle, fırtına yüzünden istesem bile gidemezdim. Ama istemiyorum, Jack. Daha önce de benim için bir fark yaratmazdı, şimdi de yaratmıyor. Geçmiş beni ilgilendirmiyor. Benim için önemli olan tek şey benimle ve çocuklarla nasıl olduğun. Bana kalırsa sen bir Tandroki savaşçısının en iyi örneğisin."

Nefesi kesildi ve sonra onu aceleyle, çılğınca öpmeye başladı, inanılmaz yetenekli dili onun uyarılmasını yeniden uyandırdı. Vücutları suyun altında birbirine kaydı ve adam sabırsız bir ses çıkardı, sonra onu havuzdan çıkardı ve bir kez daha yosunların üzerine yatırdı. Ağız boynuna gitti, hâlâ şiş olan ısırik izini yalayıp emdi ve arzu alevlerini doğrudan ağrıyan klitorisine gönderdi.

Göğüslerine doğru ilerledi ve bu nazik, kapsamlı bir keşif değildi. Ağız sıcak, sert ve talepkârdı; meme uçları şişip kabarana kadar emdi ve çekiştirdi, sonra bacaklarının arasına geçip sabırsızca kalçalarını birbirinden ayırdı. Homurdandı ve sonra ağız klitorisinin üzerine indi, dili şişmiş, ağrıyan tomurcuğun etrafını sardı ve çaresiz bir zevk dalgasının ardından dalga dalga boşalırken dünya beyaza .

Dilini içine sokmadan önce onu başka bir doruğa uçurdu, uyarılma belirtilerini hevesle yaladı ve kanalının hassas iç kısımlarını okşadı. Üçüncü bir doruğa ulaşmasına ramak kalmıştı ve sonra adam gitmişti.

Kadın itiraz edercesine haykırdı ve adam geri döndü, uzun, sert ve acıtıcı bir hamleyle sikini ona sapladı. Yakışıklı, yabancı ve sevgili yüzü kızın üzerinde gezinirken, bitkilerin parıltısı o yüksek boynuzlara yansıyordu.

Çaresiz bedenine girdi. Kendi doruk noktası onu ele geçirmeden önce ondan başka bir doruk noktası çekerken yapabileceği tek şey ona sarılmaktı.

Bir kez daha yüzünü boynuna gömdü, ısırarak için değil ama bıraktığı izi yavaşça ve duysal bir şekilde yalamak için. Ona sarılırken dudakları beklenmedik bir mutlulukla kıvrıldı.

"şimdi bir banyoya daha ihtiyacım var," diye alaycı bir şekilde mırıldandı ve adam başını kaldırıp ona gülümsedi.

"O zaman senin olsun."

Onu havuza geri götürdü, bu kez daha ihtiyatlı bir şekilde girdi ve ılık, girdaplı suyun içinde birbirlerine sokuldular. Elbette sabun yoktu ama bitkilerden birinin hoş, bitkisel bir kokusu ve kaygan bir özsuyu vardı ve sonunda yosun yatağına döndüklerinde cildini serin ve tazelenmiş hissettirdi.

Hemen uykuya dalmayı bekliyordu ama zihninin çocuklara döndüğünü fark etti. Keffi'ye mesajlarını göndermesine rağmen, onlar için endişelenmekten kendini alamadı.

"Fırtınanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama sanırım bu kontrol etmemi istediğiniz anlamına geliyor."

"Sakıncası var mı? Çocuklar olmasaydı burada kalmaktan son derece mutlu olurum ama endişelenmeden de edemiyorum."

"Anlıyorum. Kısa süre içinde döneceğim."

Adamın beyaz giysisini tekrar giymesini, onu pmesini ve mağaranın dışında kaybolmasını üzüntüyle izledi. Adam sözünde durdu ve neredeyse hemen geri döndü.

"Gece çöktü ama fırtına geçti. Eve gidelim mi?"

Evine. Ona gülümsedi. "Evet,

lütfen."

". "

Ayaklarından çekti ve giyinmesine yardım etmek için ısrar etti, böylece giysiyle örtmeden önce vücudunun her bir parçasını öpmekte ısrar ettiği için süreci oldukça uzattı. Sonunda tamamen giyindiğinde ve kesinlikle tahrik olduğunda, adam ona sırıttı.

"Sana adil bir uyarı yapıyorum. Çocuklara çok yorgun olduğunuzu ve bu gece benimle uyuyacağınızı söylüyorum."

İtiraz etmesi gerektiğinden şüpheleniyordu ama ona sadece gülümsedi. Birlikte ne kadar zamanları kalırsa kalsın, her dakikanın tadını çıkarmaya niyetliydi.

BÖLÜM 16

Katerina, Merry ve Johnny'nin daha kapıyı açmadan tartışıklarını duyabiliyordu.

"Umurumda değil." dedi Merry ve Katerina onun ayağını yere vurduğundan emindi. "Eğer sen onların peşinden gitmezsen, ben giderim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Johnny kararlılıkla. "Kız kardeşinin notunu okudun. Güvende olduklarını ve fırtına geçene kadar mağarada bekleyeceklerini söylemiş."

"Ama fırtına yıllar önce durdu." Merry'nin sesi titriyordu. "Ya yaralıysa?"

Yüzünü buruşturdu. Muhtemelen hava durumunu daha önce kontrol etmeliydiler. "Çok uzun zaman olmadı," dedi Johnny. "Eminim iyilerdir."

Boğuk bir hıçkırık duyuldu ve Merry'yi Johnny'nin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmak için hızla kapıyı açtı. Merry yanına koşup kız kardeşini kendi kollarına çekerken Johnny ona çaresiz bir bakış attı.

"Her şey yolunda, Merry. Her şey ."

"Şükürler olsun. Çok endişelendim. Akşam yemeği pişirerek oyalanmaya çalıştım ama o bile işe yaramadı," diye feryat etti Merry.

Tavadaki oldukça yanmış görünen kalıntılara bakılırsa, itiraz edemezdi ama yine de kız kardeşine sarıldı.

"Boş . Yanımızda bir sürü şey getirdik."

Jack kızağı kapıdan içeri çekerken diğer çocuklar çoktan Jack'in etrafında kümelenmişti.

"Vay canına," diye fısıldadı Lorna, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne aldın?"

"Her türlü şey var. Yarın gece En Uzun Gece için özel bir akşam yemeği yiyeceğiz ve ertesi gün de gerçek bir ziyafet çekeceğiz." Jack'inki de dahil olmak üzere etrafındaki umutlu yüzlere baktı ve güldü. "Ama bu gece için sıcak çikolataya ne dersiniz?"

Çocuklar sadece şaşkın görünüyorlardı ve Merry onların muhtemelen hiç yemediklerini fark etti, ama Merry onlara cesaret verici bir gülümseme verdi.

"Seveceksin. Çok güzel."

Malzemeleri seçip suyu kaynamaya bırakırken Jack'in Johnny'ye birkaç kelime mırıldandığını gördü. Çocuğun omzu dikleşti ve gururla gülümsedi. Bir anlamaya varmış gibi göründüklerini görmekten mutluydu. Sıcak çikolatayı hazırlamayı bitirdi ve uyumsuz kupalardan oluşan koleksiyonlarına dağıttı. Lorna temkinli bir yudum aldı, sonra ona gülümsedi.

"Bu çok iyi."

İkizler bir şey söyleyemeyecek kadar içmekle meşguldü ama çikolata halkalı geniş sırtışları onayladıklarını gösteriyordu. Johnny başıyla onaylarken Jack de ona gülümsedi. İkizlerin yüzlerini yıkadıktan sonra onları ranzalarına yerleştirdi, her biri sırayla kollarını boynuna dolayıp ona sarıldığında kalbi sızladı.

"İyi geceler Kat Anne," diye fısıldadı Ceci, gözleri çoktan kapanmıştı. Lorna da kısa süre sonra ikizleri takip etti ama Merry uyuyamayacak kadar heyecanlıydı ve sonunda sakinleşmeden önce uzun süre neşeyle gevezelik etti.

"Yatağına git, tatlım. Yarın yapacak çok işimiz var."

"Ama ders yok, değil mi? En Uzun Gece'de değil mi?"

"Sanmıyorum. Birkaç gün bekleyebilirler."

Merry neşelendi, ona sarıldı, kollarını Jack'in beline doladı, sonra da çatı katına çıkan merdivene yöneldi.

"Ders yapmak benim için sorun değil," diye mırıldandı Johnny.

"Güzel, o zaman sabah bunun üzerinde biraz zaman harcayacağız. Umarım sizin örneğiniz Merry'ye de yansır."

Saçma bir şekilde genç görünerek kızardı, sonra başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum."

"Yatma vakti," dedi Jack ve elini ona uzattı.

Onu almakta tereddüt etmedi ama Johnny birleşen ellerine kaşlarını çattı. Dudağını ısırды, sonra ona baktı.

"Jack bunun senin seçimin olduğunu söyledi, ama gerçekten öyle mi?"

"Evet, Johnny," dedi usulca. "Ama kontrol ettiğin için teşekkürler."

Adamın bundan hoşlanmayacağından şüpheleniyordu ama eğildi ve nazıkçe yanağından öptü. "İyi geceler, tatlım."

Yüzündeki şaşkınlık neredeyse kalbini kıracaktı ama Jack'i odasına kadar takip ederken bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Onların odası... Johnny için endişelenmeye devam ederken bile bu düşünce ona sıcak bir parıltı verdi.

"Sence olacak mı?"

Yanlış anlamış gibi davranmadı.

"Evet," dedi kararlılıkla. "O zaten onurlu bir erkek. Sadece doğru yolda kaldığından emin olmak için rehberliğe ihtiyacı var."

"Senin gibi birinden rehberlik," dedi usulca. "Buna layık olduğumdan emin değilim."

"Saçmalık. Daha iyi bir akıl hocası olabileceğini sanmıyorum." Dudağını ısırды, sonra kaçırды, "Kalabilir misin? Sonsuza kadar değil biliyorum ama belki kış için?"

Burada ihtiyacımız olan her şey var ve ben çocuklarla ilgilenebilirim, sen de Johnny'ye yardım edebilirsin ve -"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım," diyerek sözcüklerin çılgınca koşuşturmasını böldü.

Sonsuza kadar dememişti ama o da dememişti ve soracak cesareti de yoktu.

Ve belki de bunun bir önemi yoktu. Kış ayları önlerinde uzanıyordu ve birlikte, bir aile olarak birlikte olacaklardı. Yavaşça kıyafetlerini çıkardı ve vücudunda karıncalanan uyarılmaya rağmen, onunla yatağa tırmanmak ve onun yanına sokulmak zaten tanıdık, hatta rahat hissettirdi. Onu öptü ve sonra yavaş, nazik bir ısrarla onunla sevişti ve sonunda onu sarsıcı bir doruğa ulaştırdı. Kadın ona sokuldu, birlikte olduklarını ve uzun soğuk kış ayları boyunca birlikte kalacaklarını bilmekten memnundu.

Sabah uyandığında adam gitmişti.

Yalnız uyanmanın yarattığı hayal kırıklığına rağmen, pek de endişelenmemişti. Yataktan kalkıp kıyafetlerini giyerken gülümseyerek, geç saatlere kadar uyumasına izin vermesinin tam da onun yapacağı bir şey olduğunu düşündü. Banyodaki soğuk suyu düşününce ürpererek ana odaya doğru yürüdü ama odayı sessiz buldu. Johnny dışında herkes hâlâ uyuyordu. Johnny kitabının üzerine eğilmiş, harfleri seslendirmeye çalışırken ağzı hareket ediyordu.

"Günaydın," diye fısıldadı, "Jack'i gördün mü?" Adam

başını salladı.

"burada değildi."

Bu garipti. Kimseye bir şey söylemeden gitmek ona hiç yakışmıyordu. Belki de hava durumunu kontrol etmeye gitmişti. Ya da belki de ek malzeme almak için mağaraya dönmeye karar vermişti ama hayır, kızak hâlâ kapının yanında idi.

Erzak mağarasında bir çay poşeti zulası keşfettikten sonra biraz su kaydattı ve ardından kahvaltıya başladı. Kahvaltı hazır olduğunda

Çocuklar uyandığında Jack hâlâ dönmemişti. "Jack Froth nerede, Kat Ana?" Lorna kaşlarını çatarak sordu.

"Bilmiyorum tatlım. Belki de antrenman yapıyordur."

Ancak verdiği cevap küçük kızı yatıştırmış gibi görünse de, Katerina kendisini yemek yiyemeyecek kadar telaşlı buldu. O sabah üçüncü kez kapıya gitti, onu bir an için görebilmeyi umuyordu ama kar pürüzsüz ve bozulmamıştı. Hangi cehennemdeydi bu adam? Bunca zamandır ona yalan söylüyordu ve şimdi istediğini elde edince çekip gitmiş miydi? *Hayır*. Buna inanmayı reddetti. Adamın ona dokunuşundaki saygıyı, öpüşündeki nezaket ve tutkunun birleşimini hatırladı ve başını iki yana salladı.

Tam kapıyı tekrar kapatacaktı ki Keffi köşeden sıçrayarak geldi ve ona doğru koşmaya başladı. Bacağına yapışmış, kumaşı çekiştirirken endişeyle cıvıldıyordu. Merry'yi bulmak için onu takip etmesini istediği zamanki gibi davranıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu eğilerek. "Jack'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Gıcırdayarak tekrar bacağını çekiştirdi ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kürküne bağlı bir mesaj yoktu ama bir şeyler ciddi şekilde ters gidiyor olmalıydı.

"Hazırlanmam gerek," dedi ve aceleyle içeri girdi, o da endişeyle onu takip etti.

"Gidip Jack'i bulmalıyım," diye fısıldadı Johnny'ye, onu kenara çekerek. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ters giden bir şeyler var."

"Ben giderim," dedi hemen.

"Hayır, burada çocuklarla kalmanızı tercih ederim. Dün gecedен bu kadar kısa bir süre sonra tekrar sormak zorunda kaldığım için üzgünüm -"

"Saçmalama," dedi sabırsızlıkla. "Elbette herkesle ilgileneceğim." Tereddüt etti, sonra bıçağını kızın eline tutuşturdu. "Bunu yanına al. Ne olur ne olmaz."

"Ya ihtiyacın olursa?"

"İçeride kalacağız, kapılar kilitli olacak. Bize bir şey olmaz."

Tartışmak istiyordu ama bıçak onu daha iyi hissettirdi ve aniden zamanının tükenmekte olduğu hissine kapıldı. Sonra kız kardeşine gitti.

"Merry, Jack'in peşinden gitmeliyim. Burada kalmanı ve Johnny'nin çocuklara bakmasına yardım etmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bir an için Merry'nin dudağı titredi, ama sonra ifadesi ciddileşti ve Katerina başıyla onaylarken kız kardeşinin nasıl bir kadına dönüşeceğini kısa bir an için görebildi.

"Onlara göz kulak olacağız. Ama lütfen acele edin. Jack'i de getir." "Bunu yapmak için her türlü niyetim var."

Kız kardeşine çok kısa bir süre sarıldı, pelerinini omuzlarına sardı, endişeli olduğu her halinden belli olan Keffi'yi kucağına aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Dışarı çıkar çıkmaz Keffi'yi yere bıraktı ve Keffi hemen havalandı. İlk başta onun ikmal mağarasına doğru gittiğini düşündü ve aklından her türlü korkunç senaryo geçti. Jack kayıp düşmüş müydü? Raflardan biri üzerine mi düşmüştü? Hızını arttırmak için elinden geleni yaparken, onun mağara zemininde kanlar içinde yattığı hayali aklından çıkmıyordu.

Ancak Keffi mağaraya gitmek yerine buzulun tabanına doğru ilerledi ve vadi tabanına ulaştığı yerde oluşan kaya ve buz yığınlarının arasından çevik bir şekilde yukarı tırmandı.

Jack'in orada ne işi olabilirdi ki? Ama kafasını dolduran sorulara rağmen, pika'yı takip etmekte tereddüt etmedi. Onun kadar çevik değildi ama buzulun dibindeki enkaz yığınına aşmayı başardı. Buzulun üstündeki yamaca çıktığında yol daha düzgündü. İki kez ayak izleri gördüğünü sandı ama tam olarak emin olamadı. Kervandaki yaşamı iz sürme becerilerini öğrenmesini gerektirmemişti ve tüm inancını Keffi'ye bağlamak zorunda kalmıştı.

Buzdan duvara yaklaştıklarında dudaklarını ısırды, nasıl tırmanabileceğini merak ediyordu ama görüldüğü kadar katı değildi ve Keffi onu arkasına götürdü. Ortam hemen değişti. Aışmıştı

Vadinin alışılmadık sessizliğine alışkındı ama burada sessizlik neredeyse fiziksel bir ağırlık taşıyor, Keffi'yi takip ederken ona baskı yapıyor gibiydi. Patika tırmanmaya başladı, şimdi daha da pürüzsüzdü ve doğal olmadığı belliydi.

Bunu ilk koloniciler mi yapmıştı? Buzulun kalbine giden bu gizli geçidi onlar mı yaratmıştı? Ama sonra devasa bir buz sütununun etrafından dolandılar ve onu bekleyen şeyi hiçbir insanın yaratamayacağını anladı. Buzulun arkasındaki boşluğu garip, köşeli duvarları olan yüksek bir buz kalesi dolduruyordu. Çevresindeki buzla o kadar kusursuz bir uyum içindeydi ki, düz çizgiler ve sert açılar dışında neredeyse doğal bir fenomen olabilirdi.

Keffi sabırsızca cıvıladı, başının çok üzerinde yükselen devasa bir kapı aralığına tünemişti. Masaldaki devin şatosuna girmek üzere olan küçük çocuğa benziyordu. Jack oraya girmiş miydi? Girmiş olmalıydı ama neden?

"Sadece boş bir kale," diye fısıldadı kendi kendine, ama sessizlik sözlerini yutmuş gibiydi.

Dişlerini sıkarak Jack'i düşündü ve kapı aralığından geçti.

Buzdan saray daha küçük odalara ya da en azından odacıklara bölünmüştü. Hepsi boştu, sadece uzun, mükemmel pürüzsüzlükteki buzdan duvarlar boşlukları tanımlıyordu ama Jack'in uçsuz bucaksız buz labirentinin içinde bir yerlerde olduğu umudunu koruyordu. Keffi onu geçitlerden geçirerek sürekli daha yükseğe tırmandırdı. Şimdiye kadar dağın yamacının en az yarısına gelmiş olmalılar, diye düşündü, ancak sonsuz odaların ve uzun geçitlerin aldatici aynılığı emin olmayı zorlaştırıyordu. Ama sonra Keffi cıvıladı ve hızını artırdı. Onu takip etti, Keffi onu başka bir odaya götürürken kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu ve bu oda boş değildi.

Oda tuhaf bir şekilde rüyasında gördüğü odaya benziyordu; mavi buzdan uzun, pırıl pırıl duvarlar ve odanın ortasında beyaz kürklerle dolu yükseltilmiş bir kürsü vardı. Jack kürklerin ortasında sırtüstü yatıyordu, ara sıra üzerinde dalgalanan bir ürperti dışında vücudu kıpırdamıyordu. Gözleri tavana sabitlenmişti, görmüyordu.

Bunun bir tuzak olabileceğini biliyordu ama umursamadı, ona ulaşmak için aceleyle buzun üzerinde kaydı.

"Jack. Jack!" diye umutsuzca bağırdı. "Bana bak!"

Adam cevap vermedi ve kadın onun omuzlarını kavradı. Teni her zamanki gibi sert ve pürüzsüzdü ama parmaklarının altında korkunç derecede soğuktu. Üşümesine aldırmadan onu çılgınca salladı. Keffi yatağın üzerinde zıplayarak ona cıvıladı ama o ikisine de cevap vermedi

"Jack," diye hıçkırdı. " var? Bunu sana kim yaptı?"

Onu öptü ama adam buna da karşılık vermedi, ağzı onunkinin altında soğuk ve hareketsizdi. Ona doğru eğilirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Lütfen bana geri dön. Seni seviyorum."

Daha fazla gözyaşı döküldü ve bir tanesi o görmeyen kör gözlere sıçradı. Tekrar ürperdi ve sonra gözleri canlandı, hemen onun yüzüne odaklandı.

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 17

Jack Katerina'yı aradı. Onun kendisine seslendiğini duyabiliyordu, ona ihtiyacı olduğunu biliyordu ama etrafı kalın beyaz bir sisle çevriliydi ve o

ona ulaşamadı. Tekrar tekrar denedi, giderek daha da çılgına döndü, ama sonra siste bir kırılma oldu, sıcak altın bir ışıkla parlayan bir nokta ve ona doğru koştu. Oraya ulaştığında düştü, defalarca yuvarlandı ve sonra kendi bedenine geri döndü, dişisi ona doğru eğilmişti, onu sevdiğini fısıldarken güzel yüzünde gözyaşları vardı.

"Ben de seni seviyorum."

Sesi tuhaf geliyordu, sanki günlerce yemeden içmeden durmuş gibi gergindi ama kızın umurunda değildi. Neşeli bir çığlık attı ve sonra onu öpüyordu, ağzı onunkine karşı tatlı ve lezzetliydi. Ama buna rağmen, ona karşılık vermek tüm gücünü aldı. Onu kendine doğru tutmak için kollarını bile kaldıramadı.

Geri çekildi, yüzü endişeliydi.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Emin değilim. Kendimi zayıf hissediyorum," diye itiraf etti.

Gözlerinde görebildiği endişeye rağmen ona gülümsedi.

"Doğru yönde olmasa da en azından bu bir değişiklik. Oturabilir misin?"

Elini esnetmeyi denedi ve elinin tepki vermesi onu rahatlattı. Kolları daha uzun sürdü ama sonunda onlar da hareket etti ve onun yardımıyla dik oturmayı başardı. Başı dönüyordu ama yatakta çaresizce yatmaktan çok daha iyiydi.

"Neredeyim ben?"

"Buzulun arkasındaki bir buz sarayında."

"Buraya nasıl geldim? Sen buraya nasıl geldin?"

"Buradayım çünkü beni Keffi getirdi." Küçük yaratığa şiddetle sarıldı. "Tanrıya şükür. Onu takip etmemi isteyerek ortaya çıktı. Ama buraya nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne hatırlıyorsun?"

"Emin değilim."

Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı. İlk başta hatırlayabildiği tek şey beyaz sisti ama ondan önce... evet, ondan önce rüya görüyordu. Katerina hakkında rüya görüyordu. Katerina ona seslenmiş, ona ihtiyacı olduğunu söylemişti ve o da karşı koyamamıştı. Onu takip etmişti ama nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece Katerina'nın ulaşamayacağı bir yerde olduğunun farkındaydı.

"Rüyamda beni çağırdığını gördüm," dedi yavaşça. "Ama rüyamda bile bir şeyler yanlış geliyordu."

Başka bir anı yeniden canlandığında ürperdi. Burada, bu yatakta Katerina'ya benzeyen ama Katerina olmayan bir kadınla birlikte olduğu anı. Kadın onu öpmeye çalışmış ve adam onu itmişti. Kadın bir ağız dolusu insan olmadığı belli olan dişlerini göstererek güldü ve omuz silkti.

"Eğer bu şekilde olmasını tercih ediyorsan, Tandroki."

Kadın tekrar güldü ve onu kürk yatağında yatar halde bırakarak ortadan kayboldu. Tamamen giyinikti ama sanki yüzlerce soğuk ağız tenine bastırmış, beyaz sis onu ele geçirene kadar enerjisini emiyormuş gibi hissediyordu.

"Burada başka biri daha var, değil mi?" diye fısıldadı. "Burası boş değil."

"Hayır, değil. Ve burada her kim varsa bu dünyadan değil. Benim bir Tandroki savaşçısı olduğumu biliyordu."

Birbirlerine baktılar ve sonra kadın yavaşça başını salladı.

"Gezegenin şanssızlığı hakkında söylediklerimizi hatırlıyor musun? Atamın gemisi kaza yaptı. Büyükelçinizin gemisi düştü. Belki başka biri de düşmüştür."

"Sanırım haklısınız." "Ama

kim olabilir?"

Zihni de tuhaf bir şekilde uyuşuk görünse de hafızasını yokladı. Benzer bir durum duyduğundan emindi.

"Feregler," dedi sonunda. "Onlar başkalarının enerjisiyle var olan parazit bir ırk. Aldığım bilgilere göre, beslendikleri kişileri her zaman öldürmezlermiş ama burada bunun değişmiş olabileceğinden şüpheleniyorum."

Yüzü solgundu ama başını salladı. "Bu mantıklı, özellikle de bu geçidi artık neredeyse hiç kimse kullanmadığı için. Buradan çıkmamız gerek."

"Evet," dedi hemen. "Gitmelisin."

"Ne demek gitmeliyim? Ne yapacaksın?"

"Fereg'le yüzleşeceğim. Halkınızı tüketmeye devam etmesine izin veremem."

"Yapamazsın. Zar zor ayakta durabiliyorsun. Peki ya yalnız değilse?"

"Yalnız seyahat ederler, aksi takdirde birbirlerinden beslenmeye çalışırlar." Ürperdi, sonra ona cesur bir gülümseme verdi.

"Neden bir şeyler yapman gerektiğini anlıyorum ama neden daha güçlü olana kadar beklemiyorsun?"

"Şimdi olmak zorunda. Zaten onun katmanının derinliklerindeyiz. Ve gücüm hızla geri geliyor."

Bu yeterince doğrudu, ancak hala en yüksek kondisyondan çok uzaktaydı. Ayrıca diğer endişesini de paylaşmıyordu. Fereg ona uykusunda ulaşmış, en savunmasız olduğu anda onu çağırmıştı. Eğer o

Bir kez yaptıysa, tekrar yapmasını engelleyecek ne vardı? Hayır, bu riski göze alamazdı.

"Tamam o zaman. Ben de seninle geliyorum."

"Zeretta, çok cesursun ama sen bir savaşçı değilsin."

"Bunu biliyorum ve eğer bir... savaş olursa yolunuzdan çekileceğime söz veriyorum." Sesi son kelimedede kesildi ama aceleyle devam etti. "Ama seni kaybettiğimi sanmıştım. Nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmeden bunu tekrar yaşayamam. Seninle geliyorum."

Onun güvenliğinden endişe duysa da, onu gözden kaybetmek konusunda aynı derecede isteksiz olduğunu fark etti, onu ararken tekrar sisin içine düşmekten korkuyordu.

". "

Ayağa kalktı ama ayakta durmayı başarsa da bacakları hemen onu yarı yolda bırakmakla tehdit etti. Katerina tıpkı bir ömür önce yatak odasında yaptığı gibi onun kolunun altına girdi.

"İyi ki geliyorum," diye mırıldandı. "Daha doğru dürüst ayakta bile duramıyorsun."

Kolunu kasıtlı olarak kadının omuzlarına doladı. "Belki de başka ne yapabileceğimi görmeliyiz."

Tam da adamın istediği gibi güldü ve yüzündeki endişenin bir kısmı kayboldu. "Kesinlikle iyileşme yolunda ilerliyorsun gibi görünüyor."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ve Keffi'ye bakmadan önce gözlerini devirdi.

"Belki de onu eve göndermeliyiz?"

Drona baktı ve dron da ona baktı. Teorik olarak Keffi'yi sığınağa geri gönderebilmesi gerekirdi ama bir şekilde emrinin başarılı olamayacağından şüpheleniyordu.

"Gitmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Sanırım haklısın." İç çekti. "Peki bu Fereg'i nerede bulacağız?"

"Gemisinde tabii ki. Yuvası orada olacak."

"Gemisi mi? Sence buralarda bir yerde bir gemi mi var?"

"Bundan eminim," dedi ve kapıya doğru birkaç deneme adımı attı. Memnuniyetle, bacakları titremesine rağmen itaat ettiler. "Başından beri aldığım sinyalin bu olduğundan şüpheleniyorum."

Onunla birlikte hareket ederek destek vermeye devam etti ve ona meraklı bir bakış attı.

"Eğer gemisinde yaşıyorsa, o zaman neden bu saray?"

"Belki de burayı besleyebileceği kölelerle doldurmayı planlıyordu. Ya da böyle bir konut inşa etmek onun doğasının bir parçası olabilir."

"Bir kuşun yuva yapması gibi, sadece gerçekten büyük ölçekte." Konuyu düşünerek başını öne eğdi.

"Bir böceğin ağ örmesinin daha doğru bir benzetme olacağına inanıyorum."

"Seni temin ederim, bunu bilmeme gerek yoktu." Ürperdi ve biraz daha yaklaştı.

"Gitmek istemediğine emin misin?" "Hayır,

o yüzden benden kurtulmaya çalışmayı

bırak."

"Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Biliyorum. O zaman gidelim de ailemizin geri kalanına geri dönelim."

"Ailemiz," diye kabul etti, dudaklarından dökülen sözcüklerin sesini seviyordu.

Kendi başına asla bulamadığı şeyi bulmak için bu izole gezegene gelmek zorunda kalmış olması ne kadar garip.

Yürümeye başladılar, Keffi genellikle sessiz bir şekilde peşlerinden geliyordu. Katerina'nın da söyleyecek bir şeyi yoktu, sadece yürürken onun eline yapıştı. Geminin kalenin tepesinde olacağından şüphelendiği için sürekli yukarı doğru ilerlediler ve her adımda gücünün bir kısmı geri geldi.

Uzun bir geçitte ilerlerken duvarlardaki bir Şey dikkatini çekti. Artık eskisi kadar pürüzsüz ve net değillerdi. Onları incelemek için bir an durakladı, ama ne içerdiklerini fark eder etmez Katerina'yı aceleyle uzaklaştırmaya çalıştı. Çok geç kalmıştı ve Katerina dehşet içinde duvarlara bakakaldı.

"Bunlar... buza gömülü kemikler mi?"

"Korkarım öyle."

"Önce böcek uzaylılar, sonra da duvarlardaki kemikler, burası daha ürkütücü olabilir mi?" diye mırıldandı sonunda onu götürmesine izin verirken.

Anlaşıldığı üzere, olabilirdi.

Son rampayı da tırmandılar ve kendilerini bir kulenin tepesinde buldular. Kulenin tam ortasında bir gemi duruyordu, tam da Őüphelendiğı gibi bir Fereg gemisi. Metal yüzeyi kalın bir buz tabakası kaplamıştı ve belli ki hiçbir yere gitmiyordu ama iniş rampası aşağıdaydı. Ona hızlıca bir göz attı.

"Neden beni burada beklemedin?"

"Hayır. Ben de seninle geliyorum. Ama işte, al bunu."

Johnny'nin bıçağını vermek için elini uzattı. Çok küçük bir silahtı ama minnetle aldı.

"Teşekkür . Sana arkama gemeni söylediğimde beni dinleyeceğine söz ver."

"Yapacağım. Ben aptal değilim. Bir dövüşçü olmadığımı biliyorum."

"Sadece senin o vahşı kalbinle," dedi ona sarılarak.

Sessizlik içinde rampanın tepesine tırmandılar, metal ayak seslerini emiyor gibiydi. Sessizliğin ağırlığını hissederek, gemi çevredeki tüm sesleri bastırıyor muydu, diye merak etti. Gemide kimse yokmuş gibi görünüyordu ama gemide hâlâ güç vardı. Köprüye doğru ilerlerken ışıklar titriyordu.

Daha fazla buz alanı doldurarak, ağın merkezinde uzanmış tek bir figürün bulunduğu süslü bir yapı oluşturdu.

"Hoş geldin Jackasarian," diyerek ayağa kalktı ve ona doğru geldi.

Korkunç bir an için Katerina'nın ona doğru yürüdüğünü gördü ama sonra yanılısamayı, yapay olanı gerçek olandan ayıran küçük farklılıkları fark etti. Eşinin soluğunu tuttuğunu duydu ama elini bırakıp ona el salladığında Katerina itaat etti.

"Neden buradasın, Fereg? Burası senin dünyan değil."

Bir saniyenin çok kısa bir bölümü için yanılısama titredi, ama sonra sahte Katerina gülümsedi.

"Sana hizmet etmek için buradayım Jackasarian. Arzu ettiğin her şeyi sana vermek için."

Ses yakındı ama kelimeler tamamen yanlıştı. Vahşi eşi asla böyle boyun eğerek konuşmazdı ve onun da böyle konuşmasını istemiyordu.

Fereg yaklaştıkça gerildi ve yanılısamanın ardında hangi silahların yattığını hatırlamaya çalıştı. Uzun uzuvlar - ince, güçlü ve pençeli. Fereg silahları tercih etmez, illüzyonun gücüne ve ona avantaj sağlayabilecek kendi doğal yeteneklerine güvenmeyi tercih ederdi.

Eli bıçağın kabzasında titredi. İlk eğitim ustasının ona bir gün boyunca kılıç tutturduğu günden beri titremeyen bir eldi bu. Ama Fereg kadınının yüzünü taşıyordu ve sadece soluk bir taklit olmasına rağmen ona vurmaya cesaret edemedi. Korkunç taklit gülümsedi.

"Korkuyor musun, Tandroki?"

Keffi altında çtırdıyordu ama aşağı bakmaya, gözlerini Fereg'den ayırmaya korkuyordu. Fereg aniden çığlık attı, gıcırtilı, tiz bir çığlık ve yanılısama kayboldu, yerini gerçek formu aldı - kemikli bir iskelet çerçevesi ve açık, keskin dişli bir ağız çevreleyen kıvranan dokunaçlar. Kavrayışı sıkılaştı ve bıçağı kadının boynuna sapladı. Kadının bedeni yere yığıldı ve gemi sarsıldı.

Dişisi koşarak yanına geldi ve kolunu tuttu.

"Sen iyi misin? O gerçekten öldü mü?"

"Evet, teşekkürler Moroz."

Onu kollarının arasına aldı, elleri yine titriyordu, bu kez rahatlamıştı.

"Neredeyse seni hayal kırıklığına uğratiyordum. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyordum ama kendimi saldırmaya ikna edemedim."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama Keffi'nin burada olmasına sevindim." "Keffi mi?" diye sordu, duyduğu sesleri hatırlayarak.

Boğuk bir kıkırdama çıkardı. "Onu ısırıldı. İşte o zaman illüzyon kayboldu."

Yere baktığında dronu ayaklarının dibinde buldu, mor kan hâlâ ağzının etrafındaki beyaz kürkü lekeliyordu. Nedense hiç şaşırmamıştı. Dronların otonom hareket etmemesi gerekiyordu ama Keffi onu defalarca şaşırtmıştı.

"Sen çok değerli bir savaşçısın," dedi pika'ya ciddiyetle ve Keffi'nin anladığından emindi.

"Gemisinin bunca zamandır burada olduğuna, buzun içine gömüldüğüne inanamıyorum."

"Buzun içine gömüldüğünden emin değilim. En azından başlangıçta. Bence Fereg gemiyi saklamak için buzun oluşmasına neden oldu," dedi etrafına bakarak. Yaşına rağmen gemi oldukça sağlam görünüyordu.

"Ve bunca zamandır insanlardan mı besleniyordu?"

"Evet. Beni buraya çağırmadan önce bile benden beslendiğinden şüpheleniyorum. Bu yüzden zayıflık nöbetleri geçirdim. Sanırım Johnny ile de deniyordu ama Johnny onun tuzağına düşecek yaşta değildi."

Kadın ürperdi ve kollarını adamın beline doladı. "Boşa giden bir sürü hayat."

"Evet, böyle cesur ve zeki bir eşle kutsanmamış olsaydım ben de onlardan biri olurum."

"Ve çok zeki bir pika," diye ekledi Keffi'ye gülümseyerek. Ama sonra dudağını ısırđı ve ona baktı, gözleri kararsızdı.

"şey , değil mi? Seni eve götüreceğ bir gemi."

Eve. Hayır, Tandrok hiç eve gitmemişti. "I -"

"Çok mu hasar görmüş?" diye araya girdi. "Tamiri uzun zaman alacak mı?"

"Eski ama yapısal bir hasar görmüyorum. Girişimde bulunmayı seçersem nanitlerin onu onarabileceğinden hiç şüphem yok."

"*Eğer mi?* Bu denemeyeceğın anlamına mı

geliyor?" Onun endişeli yüzüne şefkatle

gülümsedi.

"Tabii ki hayır. Benim evim burada, senin ve çocukların yanında. Şimdiye kadar sahip olduğum ve isteyebileceğim tek ev burası."

"Emin misiniz? Burası ilkel bir gezegen."

"Elbette eminim. Sen benim eşimsin. Seni seviyorum. Ve seni asla terk etmeyeceğim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzöldü ama gülümsemesi onu kör etti. Onu öpmek için başını eğdi ama bunu yaparken gemi yeniden sarsıldı ve Keffi ciyakladı.

"Kutlamalarımızın beklemesi gerektiğini düşünüyorum. Fereg'in varlığı olmadan, inşa ettiği bariyerlerin parçalanmaya başlayacağından şüpheleniyorum."

Haklıydı. Gemiden ayrılır ayrılmaz arkalarından büyük bir buz tabakası çöktü ve gemiyi buz parçalarına gömdü. Ulaşmak neredeyse imkânsızdı ama o bunu umursamıyordu. Bununla hiç ilgilenmiyordu. Şu anda tek endişesi buzdan kaçmaktı.

Katerina'nın elini tutarak geçit ağından aşağıya doğru koşmaya başladı. Düşen buzlar yollarını kapattığı için iki kez geri dönmek zorunda kaldılar. Katerina ona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı, yüzünde görebildiğı yorgunluğa rağmen şikayet etmedi, ama yeterince hızlı değildi. Eğilmek için yeterince uzun süre durakladı.

"Sırtıma tırman. Daha hızlı olur."

Moroz sağ olsun, itiraz etmedi ama Keffi'de yanına alarak yukarı tırmandı. "Sıkı tutun," diye uyardı ve koşmaya başladı.

Arkalarında daha fazla buz parçalandı, ayaklarının altındaki zemini titreten sarsıcı çarpışmalar. Parçalanan duvarlar donmuş kristal bulutlarını havaya savurarak görüşünü yarı yarıya engelledi ama gözlerini kırpıştırdı ve aşağıya doğru ilerlemeye devam etti. Neredeyse girişe varmışlardı ki arkalarından büyük bir kükreme duyuldu ve yer ayaklarının altında yuvarlandı. Onu önüne çekti, kollarını ona ve Keffi'ye doladı, tam o sırada yer yarıldı ve buzuldan kopup dağın yamacından aşağıya kayarak dibine inen buz ve kardan oluşan yuvarlanan bir akıntıya kapıldılar.

Kulakları uğultudan çınılıyordu ve tüm vücudu yara bere içindeydi ama Katerina hâlâ güvenle kollarının arasındaydı. Onları çevirdi ve endişeyle yüzüne baktı.

"Sağ salim misin?" diye sordu umutsuzca.

Dudakları kıvrıldı ve sonra gözleri açılarak ona doğru parladı.

"Ben iyiyim," dedi ciddiyle.

Kahkahası kristal berraklığındaki havada çınladı ve sonra onu öpüyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Çocuklar koşarak gelip karlı bir sevgi, kahkaha ve aile yığını halinde üstlerine yığıldıklarında hâlâ onu öpüyordu.

BÖLÜM 18

A Jack Katerina'yı ayağa kaldırdı ve Katerina üzerindeki karın almaya çalıştı.

Neredeyse öğlen olmuştu. Buzdan sarayda geçirdikleri zaman sonsuza dek sürecekmış gibi gelmişti ama sadece birkaç saat olmuştu.

Ve başka bir şey daha farklıydı.

"Bak," diye fısıldadı, gezegene özgü kuş benzeri yaratıklardan oluşan bir sürü başının üzerinden uçarken tepesini işaret ederek. Geçmişe geldiklerinden beri ilk kez herhangi bir hayvan yaşamı görüyordu. "Sence gemi yok edildiği için mi geri geldiler?"

"Bence bu tamamen mümkün. Bunu başka hayvanlar da takip edebilir."

"Bu harika olur. Keffi'yi ne kadar sevsem de arada sırada başka hayvanları da görmek güzel olurdu."

Küçük bir el endişeyle pelerinini çekti.

"Mama Kat. Bugün Uzun Gece'ye kadar mı?" "Şey,

evet. Sanırım öyle. Hazırlanmalıyız."

Jack ona endişeli bir bakış atarken Lorna neşelendi ve diğerlerine haber vermek için koştu.

"Emin misiniz? Yorucu bir sabah oldu."

"uyuyarak geçirdin," diye alay etti, sonra başını salladı. "Şu anda yorgun hissetmeyecek kadar mutluyum. Ve bunu çocuklar için özel kılmaya çalışmak için çok zahmete girdik. Bunu kaçırmalarını istemiyorum."

"Ben de onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." "Güzel, o zaman anlaştık."

El ele tutuşarak çocukları eve kadar takip ettiler. Johnny önden gidiyor, Merry de her zamanki gibi heyecanla konuşuyordu.

"Sence Johnny şimdi biraz kilo alır mı?" diye sordu ve o da güldü.

"Bu mümkün, ancak onun büyüme aşamasında olduğunu unutmamalısınız. Onu şişmanlatabileceğinizi sanmıyorum." Ona gülümsedi. "Tabii ki benimle birlikte denemek istersen..."

"Sen çok açgözlü bir erkeksin," dedi alaycı bir ciddiyetle.

"Gerçekten de öyle. Ama yemekten çok daha cazip olan başka şeyler de var. Belki de çocuklar uyuduktan sonra kendi kutlamamızı yapmalıyız?"

Adamın bakışlarındaki açlık karşısında nefesi kesildi ve başını salladı.

"Bu fikri sevdim." Tereddüt etti. "Ama o zamana kadar uzun bir süre geçecek ve anladığından emin olmak istediğim bir şey var. Söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum."

Gözlerindeki parıltı yoğunlaştı, eli kızın elini sıkıca kavradı. "Ben de seni seviyorum. Sadece sana söylemek için bu kadar beklediğim için üzgünüm." "Sana söylemedim çünkü beni terk edeceğini düşündüm." "Ben de senin gideceğini düşünmüştüm."

Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine hızlı bir öpücük kondurdu.

"Belli ki iletişim becerilerimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor. Muhtemelen bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar vererek işe başlamalıyız."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Yani, sadece burada mı kalalım?"

"Neden olmasın? Kışı burada geçirmek için zaten hazırlıklıydınız. Daha da uygun hale getirebileceğim yeterli bir barınağımız var. Huzurlu ve sessiz bir yer ve hazır erzak kaynağımız var. Çocukların da burada mutlu olduğunu düşünüyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde eve varmışlardı ve ona hızlı bir gülümseme verdi.

"Bunu bir düşünün, daha sonra tartışabiliriz."

Dudakları bir anlığına onunkilere değdi ama bu, olacakların habercisiydi.

Evi En Uzun Gece için hazırlarken onun önerisini düşündü. Yeni malzemeleriyle kurabiyeler pişirirken - çocukların süslediği ve odayı baharat kokusuyla dolduran kurabiyeler. Çorap yerine fazladan kumaşlardan küçük torbalar yapmış ve onları sobanın üzerindeki çıkıntıya asmıştı. Çantalarda erzak mağarasında bulduğu birkaç ikram dışında pek bir şey yoktu ama Johnny çocukların her biri için küçük birer hayvan figürü oymuş, Jack de nanitlerini kullanarak küçük, ısıltılı zıplayan toplar yapmıştı.

Yemekten sonra hepsi Jack'in yatağına yığıldı ve onlara hatırlayabildiği tüm tatil hikayelerini anlattı - Krampus'tan Noel Baba'ya, Yaşlı Kış Adam'a ve tabii ki Jack Frost'a kadar her şeyi. Küçük çocuklar uyuduktan sonra onları yataklarına taşıdılar. Merry merdivenden çatı katına çıkarken Johnny bile yatağına yerleşti - ve sonra yalnız kaldılar.

Kendini tuhaf bir şekilde utangaç hissederken buldu. Böylesine hareketli bir günün ardından aşktan ve gelecek planlarından bahsetmek bir şeydi ama şimdi normal hayatlarına geri dönmüşlerdi, acaba o da hâlâ aynı şekilde mi hissediyordu? Kirpiklerinin altından gizlice ona bir bakış attı ve gözlerindeki sıcaklık karşısında nefesi kesildi. Korkuları güneşin dokunduğu ayaz gibi yok oldu.

"Sanırım burada kalma fikri hoşuma gitti," dedi giysilerini çıkarmaya başlarken. "Sağlam ve rahat hissettiriyor, tıpkı bir evin hissettirmesi gerektiği gibi. Her zaman gerçek bir evim olsun istemişimdir."

"Sen hiç yaşamadın mı?"

Kadın başını salladı.

"Babam her zaman yolda olmayı tercih ederdi. Tüccarların çoğu her kış aynı yere dönmeyi tercih eder ve birçoğu orada ev kurar. O ilgilenmezdi. Mola bile vermediği birkaç kış oldu. Bunun yerine, daha küçük bir grubu sahile götürür ve soğuk mevsim boyunca orada ticaret yapardı."

Konuşurken giysilerinin geri kalanını çıkardı ve adamın gözleri vücuduna sabitlenmiş olmasına rağmen, belli ki hâlâ onu dinliyordu.

"Burayı bir ev olarak kabul eder misiniz?"

"Evet, sanırım yapardım. Dediğim gibi, doğru hissettiriyor ama bundan daha fazlası var. Burada anılar biriktirmeye başladık bile."

"Yatağımızda öpüşmek gibi mi?" diye önerdi ve kız güldü.

"Evet, bu da onlardan biri. Ama aynı zamanda kutlama için hazırlanmak ve kurabiye süslemek gibi şeyler de var. Ve hatta masada ders yapmak ya da kahvaltı hazırlamak gibi basit şeyler. Bu tür anılar bir evi gerçekten ev yapan şeylerdir."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Tandrok'taki evimizden sevgiyle hatırladığım tek yer evin arkasındaki avluda bulunan salıncak. Annem bana orada hikâyeler anlatırdı."

"Bu anıya sahip olmana sevindim. Hatta onun onuruna buraya bir salıncak bile kurabiliriz."

"Bu fikri sevdim." Sonra ifadesi değişti ve elini uzattı, gözleri parlıyordu.

"Ama şu anda seninle daha fazla anı biriktirmek istiyorum."

"Katılıyorum."

yatağın kenarında oturduğu yere doğru yürüdü ama adam ona uzandığında onun yerine önünde diz çöktü.

"Ne yapıyorsun? Zemin soğuk ve sert."

"Sorun değil. Benim için sorun değil," diye fısıldadı elini adamın görkemli bir şekilde kalkmış sikiinin etrafına koyup parmaklarının arasında nabız gibi attığını hissederken.

"Sen... ağzını mi koyacaksın?" diye hırladı. "Aklıma gelmişti."

Yüzünü ona yaklaştırdı ve burada daha da glü olan serin, naneli kokusunu içine çekti.

"Bu bir Tandroki geleneği mi?" diye sordu.

"Kesinlikle değil."

Adamın sikini uzun, lezzetli bir şekilde yaladı, kocaman bir şeker kamışı gibi yaladı, ama sonra adamın söyledikleri içine işledi ve ona baktı.

"Eğer bu bir Tandroki geleneği değilse, ne yapacağımı nereden biliyordunuz?"

"Ben... izledim. Ormanda bir çift vardı ve birbirlerini tatmin ediyorlardı. Bu bana seni nasıl memnun edeceğim konusunda fikir verdi."

"Yani daha önce hiç bir kadınla, yani bir dişiyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, bu bizim geleneğimiz değil. Elbette istisnalar var, ama bu tür düzenlemeler yapmak istediğim biriyle hiç karşılaşmadım."

"Bu durumda, kesinlikle çok hızlı öğrenen birisin."

Ona gülümsedi. "Bir ders daha alabilir miyim?"

"Bir dakika içinde. şu anda dersin bundan nasıl zevk alacağını öğrenmek," dedi dilini onun şaftının etrafında dolaştırırken.

"Bundan hiç şüphem yok," diye soludu ve pençelerinin kürklerle batışından ona inandiğını anladı.

Dilini tekrar şaftının etrafında döndürdü, sonra başını ağzına aldı. Adam küçük olmaktan çok uzaktı ve onun etrafında gerinmek zorunda kaldı, ama onun soluğunu ve kendi dilinde mırıldanmaya başladığını duyduğunda bu çabaya değdi. Adamın dua mı ettiğinden yoksa lanet mi okuduğundan pek emin değildi ama adamın memnun olduğu belliydi ve ilk seferini unutulmaz kılmaya kararlı bir şekilde onu daha derine çekti. Ağzını taşacak kadar doldurdu ve kafası

boğazına kaçtı ve onu yuttu. Boğuk bir çığlık attı ve sonra ağzında patladı, açgözlülükle yutarken tadı tam olarak sıvı şeker kamışı gibiydi. Adam ona uzanmadan önce sikinin ağzında zonklaması ancak bitmişti, hala sert olan sikini aşağı çekmeden önce onu vücudunun üzerine kaldırdı.

"Şimdi ders zamanı," diye homurdandı.

Bunu o kadar iyi öğrenmişti ki, kollarında kıvrılmadan önce geceliğini çekecek gücü bile zor buluyordu.

"Aramızdaki hiçbir şeyden hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Ben de öyle, ama çocukların çok erken geleceğini sanıyorum. Sen de giyinmelisin," dedi kadın esnerken. Adam yine homurdandı ama itaat etti ve adam döndüğünde birkaç dakika içinde uyudu.

Tahmini doğru çıktı. Lorna koşarak odaya girdiğinde hava hâlâ karanlıktı, hemen ardından Cecil ve Cecelia geldi. Çocuklar Jack'in uyuyormuş gibi yapmasına çok sevindiler ve sırayla kıkırdayıp onu dürterek uyandırmaya çalıştılar. Onların kahkahaları Merry ve Johnny'nin de dikkatini çekti ve Lorna hepsine gülümsedi.

"Sanırım hepimiz uyandığımıza göre gidip Noel Baba'nın bir şey getirip getirmediğine bakabiliriz."

Çocuklar sevinçle diğer odaya koştular ve pek de hızlı olmayan bir öpüşmeden sonra onlar da peşlerinden gittiler. Çoğu standarda göre mütevazı bir tatildi ama çocuklar her şeyden heyecan duyuyordu. Lorna bebeğini şiddetle göğsüne bastırmış, konuşamayacak kadar kendinden geçmişti. Merry, Katerina'nın ona diktiği elbiseden çok memnundu ama kendi bebeğinden daha da memnun görünüyordu; ona uzanıp sarılırken gözleri yaşlarla doldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bebekler için çok yaşlı olduğumu biliyorum ama bu benim için çok şey ifade ediyor."

Johnny de Jack'in kendisi için yaptığı tahta eğitim kılıcı karşısında aynı derecede heyecanlanmıştı. Sıcacık odaya ve hediyeleri için haykıran çocuklara, sonra da kucağında Cecil'le oturan Jack'e baktı, küçük çocuk ona arabasının harikalarını gösteriyordu. Jack başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde gülümsedi.

Evet, burası eviydi. Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

EPİLOG

(Altı ay sonra...

"ŞİMDİ DENE," DEDI JACK VE DÜĞMEYİ ÇEVİRDİ. YENİ IŞIK

Masanın üzerinde asılı duran armatür ışıltılı ışıltılı parladı ve hepsi neşelendi. Işık, evindeki yeniliklerin en sonuncusuydu. Hayatlarını iyileştirmek için çeşitli küçük yöntemlerle hepsini şaşırtmaktan zevk alıyordu. Ve evlerini dönüştürmeyi çoktan başarmıştı, diye düşündü gülümseyerek etrafına bakarken.

Ticaret karakolunda kalmayı kabul ettiklerinde, daha fazla odaya ihtiyaçları olduğuna karar verdi ve duvarı kırarak bitişikteki konuta girdi. Sonuç olarak, Lorna ve ikizler gibi Merry'nin de artık kendi yatak odası vardı.

Tavan arasını Johnny için bir odaya dönüştürmüşlerdi ama Johnny orada çok az zaman geçiriyordu. Jack'le birlikte olmayı tercih ediyordu ve ikisi arasında ayrılmaz bir bağ oluşmuştu. Yatak odalarına ek olarak banyoyu da genişletmiş, bir küvet ve sonsuz sıcak su kaynağı eklemişti. Banyo ona hediye edilmiş olmasına rağmen, Jack de en az onun kadar hoşuna gitmiş ve büyük küvette birlikte uzun saatler geçirmişlerdi.

Ticaret merkezinde kalma kararı birden fazla açıdan olumlu sonuç vermişti. Fereg artık dağın yamacında tünemediği için kuşlar ve hayvanlar vadiye geri döndü - ve insanlar da öyle. İlk kez

Küçük bir kervan kar temizlendikten sadece birkaç hafta sonra buradan geçmişti. İçinde güneye gitmeye niyetli üç aile vardı. Karakolda birkaç gün geçirdikten ve Jack'le uzun uzun konuştuktan sonra ailelerden ikisi burada kalmaya ve bir dükkân açmaya karar vermişti. Biri çömlekçi, diğeri de dokumacıydı ve becerileri çok hoş karşılanmıştı.

O zamandan beri onlara başkaları da katılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, ilk şok geçtikten sonra hiçbirinin Jack'le bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Belki bu günlerde daha kolay gülümsediği içindi, belki de Lorna'yı omuzlarında taşımaktan çekinmeyen bir uzaylının gözünü korkutmak zor olduğu içindi. Çocuklara olan sevgisi - ve onların da ona olan sevgisi - yaptığı her şeyde kendini belli ediyordu.

Ona olan sevgisi de öyleydi ama belki de bunu en iyi küçük odalarında yalnız kaldıklarında gösteriyordu. Bir önceki geceyi hatırladığında uyarılmanın tanıdık nabzını hissetti. Adam onun sıradan bir yorumunu meydan okuma olarak algılamış ve ona gerçekten de arka arkaya altı kez orgazm olabileceğini kanıtlamaya devam etmişti. Bir daha asla yürüyemeyeceğinden şüphelenmişti ama yedinin ulaşılabilir olup olmadığını merak edecek kadar iyileşmişti bile.

Sanki onun ne düşündüğünü duymuş gibi ona baktı ve sırıttı. O da gülümseyip ocağın üzerine eğilirken yüzünün kızardığını biliyordu. Yeni açılan pastanede satışa sunulacak tatlılardan oluşan bir koleksiyon üzerinde çalışıyordu. Ön avlunun etrafındaki tezgâhların çoğu artık doluydu; bazıları taşınmadan önce birkaç hafta ya da ay kalacak geçici tüccarlarla, diğerleri ise kalıcı olarak kalmaya karar veren ilk iki aile gibi.

"Kat! Kat!" Merry yüzü bembeyaz bir halde odaya daldı, Johnny de hemen arkasındaydı. Jack'e eşlik etmediği zamanlarda hep Merry'ye göz kulak olurdu. "O burada, o burada."

"Sakin ol. Kim var burada?"

"Baba! Karavanı gördüm."

Merry gözyaşlarına boğuldu ve otomatik olarak kollarını kız kardeşine doladı, Jack'e bakarken yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı. Gülümsemesi kayboldu

ve o bir kez daha sert Tandroki savaşısıydı. Onları koruyabileceğinden hiç şüphesi yoktu ama yine de kaçınılmaz yüzleşmeden korkuyordu.

"Gidip onunla konuşmam gerek. Sen burada Johnny'yle kal." Kız kardeşi ellerini kavradı.

"Hayır, gitme. Seni bizden uzaklaştıracak."

Lorna'nın dudağı titredi ve Ceci ağlamaya başladı. "Gitme anne," diye yalvardı Lorna.

"Kimse beni bir yere götüremez. Babamın buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Asla," diye hırladı Jack ama sert sesi çocukların sakinleşmesine yardımcı oldu. Ellerindeki unu temizledi ve kapıya doğru giderken kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı, Jack de hemen arkasındaydı.

"Kapıyı kapat," diye fısıldadı Johnny onları takip ederken. "Olur da hileli bir şeyler denerse diye."

O başını salladı ve o sıkılmış onunElini. O
Gülümsedi, Hayır daha uzun Kendisi gibi sıradan
sevgilerden rahatsızdı.

"Onları güvende tutacağım."

"Koruyacağını biliyorum."

Buna rağmen ve Jack'in korkutucu varlığına rağmen, ana avluya geri dönerlerken midesi çalkalandı. Kervan onlara doğru yaklaşıyordu ve babasının arabasını tanıdığında midesi altüst oldu, kendi küçük arabası hâlâ onun arkasına bağlıydı. *Asla. Oraya asla geri dönmeyeceğim.*

"Asla," diye onayladı Jack ve kadın yüksek sesle konuşmuş olması gerektiğini fark etti.

Avlunun girişine vardılar ve kadın durdu, babasının bir kez olsun kendisine gelmesini sağlamaya kararlıydı. Ama öndeki arabadan inen babası değildi.

"Stan?" diye sordu onlara doğru yürüyen adamı tanıyınca.

Stan iri yarı, yaşlı bir adamdı, babasının ikinci adamıydı. Onu hiç sevmemişti ama ne babası kadar zalim ne de onun kadar öfkeli biriydi.

Onlara katılırken Jack'e hızlı ve temkinli bir bakış attı.

"Sana haberlerim var."

"Ne oldu?" diye sordu temkinli bir şekilde

"Bunu ballandıra ballandıra anlatmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Baban öldü."

"Öldü mü?" Yer, ayaklarının altında hareket ediyor gibiydi. Ondan ne kadar nefret etse de, o her zaman hayat doluydu. Bu hayatın söndüğünü hayal etmek neredeyse imkânsızdı. "Ne oldu?"

"Sen ve kız sonra," dedi Stan, sesi dikkatle nötrdü. "Baban ve Guyten büyük bir kavgaya tutuştular. Guyten onu sizi saklamakla, baban da Guyten'ı ikinizi de çalmakla suçladı."

Adam ona hızlıca baktı ama kadın hâlâ cevap veremeyecek kadar şoktaydı.

"Aralarındaki sorunları çözmüş gibi görünüyorlardı ve ikisi de seni aramaya gittiler. Ama sonra fırtına çıktı ve sadece Guyten geri döndü. Babanın donarak öldüğünü söyledi ama sanırım Guyten'ın bıçağıydı. O da bizim karavana sahip çıkacaktı ama soğukta çok kalmış. Başaramadı."

"Öldüler mi? İkisi de mi öldü?" diye fısıldadı, hâlâ şaşkındı.

"Evet. Kervan üzerinde hak iddia etmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu, kızın yüzünü inceleyerek.

"Ben mi? Hayır. İlgilenmiyorum."

Her ne kadar kervan reisliği için kendisine meydan okuyacağını ciddi olarak düşünememiş olsa da, yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade belirdi.

"Eşyaların hâlâ küçük vagonda. Onlara dokunmadım. Sanırım en azından sana bırakabilirim."

"Buna minnettar olurum," dedi gerçek bir minnettarlıkla. "Kalabilir ve ticaret yapabilirsiniz."

"Hayır. Bu sefer olmaz. Çok erken. Hayvanları sulayıp yolumuza devam edeceğiz. Ama senin için de uygunsa sonbaharda dönebiliriz."

"Biz burada olacağız."

Başını salladı ve birkaç adamına arabayı çözmeleri için bağırarak uzaklaştı.

"Babamın öldüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı Jack'e.

"Üzgün müsün?"

"Sanırım öyle olmalıyım, ama hayır. Tek hissettiğim rahatlama."

"Güzel. Gözyaşlarını hak etmiyor. Merry'ye söyleyebilmemiz için adamlardan arabanın taşınmasına yardım etmelerini isteyeceğim. Sence üzölür mü?"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Ona alaycı bir sırıtış atacak kadar toparlandı. "Ve eğer öyleyse, eminim Johnny onu rahatlatacaktır."

Evlerine döndüklerinde Merry tahmin ettiği kadar rahatlamıştı. Öğleden sonra işe ara verildi ve Jack onları piknik yapmak için karakolun arkasındaki tarlalara götürdü, ancak Merry bunun aynı zamanda karavanın ayrılmasına zaman tanımak için olduğundan da şüpheleniyordu.

O gece yatağa girdiklerinde "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Gerçekten öyleyim. Onun berbat bir baba olduğunu hep biliyordum, ama senin çocuklarla ne kadar harika ilgilendiğini gördükten sonra bu daha da açık hale geldi." Dudağını ısırđı, sorusuna en iyi nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalışıyordu. "Aslında düşünüyordum da..."

"Cümleye bu kelimelerle başlamak her zaman tehlikelidir," dedi ama gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Pekâlâ o zaman, babalık görevlerinizi genişletmeyi düşünüp düşünemeyeceğinizi merak ediyordum." Derin bir nefes aldı. "Acaba biz

bir bebeğimiz olmalı - tabii mümkünse."

Gözleri mavi ateşle parlıyordu, yüzünün her çizgisinde mutluluk vardı.

"Bundan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum. Ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu geceden başlayarak."

Onu öptü, dili onunla, onu tahrik etmekte asla başarısız olmayacak şekilde dolandı ve sonra çiftleşme işaretine doğru ilerledi, hassas eti hafifçe ısırıp ve kadın gülümsedi. Bir ev, bir koca, bir aile ve umarım bir bebek. Hiç bu kadar mutlu olacağını düşünmemişti.

BİR SONRAKİ YAZ.

"BUNUN İYİ BİR FIKIR OLDUĞUNDAN HIÇ EMİN DEĞİLİM," DEDI JACK, VOLTA ATARAK

sabırsızca odanın bir tarafından diğer tarafına.

"Neredeyse iki yıl oldu," dedi arkadaşı. "Gerçekten hâlâ kızgın olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Zamanın önemi yok. Nicholsarian hiçbir şeyi unutmaz. Ya da affetmez."

"Affedecek ne var?" diye sordu sakince. "Kazanın senin hatan olmadığını biliyorsun. Bu gezegende ya da en azından bu bölgede gemileri etkileyen bir şey var."

"Ama onun gemisinde olmamam gerekiyordu."

"Doğru. Ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Jaelle şu anda bir insanla mutlu bir şekilde çiftleştiğini söylüyor."

Katerina'nın Jaelle ile olan dostluğu sayesinde Büyükelçi Nicholsarian'ın K.R.S. 3'te kaldığını öğrenmişti. Diğer kadına güvende olduğunu bildirmek için mektup yazmış ve ikisi yazışmaya başlamıştı. Jaelle onun iyileştirme becerilerinden bahsetmişti ve Katerina'nın zamanı yaklaştıkça o da

doğum konusunda giderek daha gergin oluyordu. Onun önerisi üzerine Katerina, Jaelle'in yanında olup olamayacağını sormak için mektup yazmıştı.

Jaelle kabul etmişti ama karakola vardığında yanında sadece iki çocuk, bir bebek, bir korkunç kurt ve kuş şeklinde bir dron değil, bir başka Tandroki savaşçısı, efsanevi Komutan Krampasarian da vardı. Diğer erkekle doğrudan bir tanışıklığı yoktu ama komutanın ününü ve Nicholsarian'la Perchten büyükelçiliği için girdiği biliyordu - Krampasarian ortadan kaybolduktan sonra Nicholsarian'ın kazandığı bir rekabetti bu.

Bu şartlar altında, büyükelçi için çalışmış olması de umut verici görünmüyordu. Ve Krampasarian'ın ilk buz gibi bakışı bu şüpheyi daha da arttırdı. Ama sonra diğer savaşçı geliniyle konuşmak için döndü, önceki kibrinin yerini şefkat almıştı ve Jack kendini biraz rahatlamış buldu.

Krampasarian sonunda Jack'in doğumla ilgili korkularını hafifletecek kadar yumuşadı. Arkadaş olduklarını söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama arkadaşları yakınlaştığı için yıllar içinde birbirlerini daha sık göreceкlerinden şüpheleniyordu. Bu ihtimali şaşırtıcı derecede hoş bulmuştu. Ayrılmalarından bir gece önce Nicholsarian'ı sormak aklına geldi ve Krampus'un bir şey duyup duymadığını merak etti.

Diğer erkek sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Sanırım bunu kendi başınıza keşfetmeniz için sizi yalnız bırakacağım."

O sırada bu yorumu önemsememişti ama birkaç hafta sonra büyükelçiden bir mesaj almıştı.

"'Seni görmeye geliyorum'. Bu ne biçim bir mesaj?" diye sordu, ilk kez değildi, volta atmaya devam ederek.

"Jack, dur. Başımı döndürüyorsun."

Katerina konuşurken Varak'ı yavaşça göğsünden çıkardı. Oğullarını. Hâlâ bir oğlu olduğuna inanamıyordu. Tandroki ve insanın mükemmel bir karışımıydı, soluk altın rengi saçları boynuzlarının küçük, koyu yumrularının etrafında kıvrılıyordu.

"İşte, neden Varak'ı almıyorsun? Eğer ileri geri volta atmakta ısrar ediyorsan, onu da yanına alabilirsin."

Oğlunu memnuniyetle kucağına aldı, göğsüne yasladı ama hemen volta atmaya devam etmedi, onun yerine dişisini inceledi.

"Yorgun görünüyorsun, Zeretta."

"Bebek sahibi olmak yorucu bir şey." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ve sanırım Merry'nin yardımını özlüyorum."

Merry bebeğe çok sevinmiş ve Katerina'ya yardım etmek için can atmıştı. O ve diğer çocuklar Johnny'nin gözetimi altında arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. Nicholsarian'ın tatsızlık çıkarması ihtimaline karşı onların toplantıda hazır bulunmasını istemiyordu.

"Bence Merry çoktan büyüyor," dedi hüzünle. "En azından Varak'ın bir yetişkin olması için uzun bir süre geçmesi gerekecek."

"O kadar da uzun değil. Çocukların bu kadar çabuk değişmesi şaşırtıcı."

O haklıydı. Hepsindeki değişiklikleri şimdiden görebiliyordu.

"O halde bebek sahibi olmaya devam etmeliyiz ki küçükken nasıl olduklarını hatırlayalım."

"*Bizim bebeğimiz yok. Süreci siz başlatabilirsiniz ama aslında bebeği ben doğuruyorum*, bu yüzden sizi temin ederim ki bir bebek yapma makinesi olmaya niyetim yok."

"Elbette hayır, Zeretta." Ona gülümsedi. "Yine de bu pratik yapamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Ben alıştırma yapmaktan yanayım ama sadece alıştırma," diye ekledi eli adamın sikinin üzerinde gezinirken alaycı bir ciddiyetle. "Belki bu gece tekrar pratik yapabiliriz. Tabii oğlunuzun en azından birkaç saat uyumaya karar verdiğini varsayarsak."

Şaftı her zaman olduğu gibi onun dokunuşuyla sertleşti ama tam onu öpmek için başını eğdiğinde biri kapıyı sertçe çaldı. Nicholsarian.

"Cevap vereceğim," dedi ve Nicholsarian'ın hemen saldırıya geçmesi ihtimaline karşı bebeği geri verdi.

Büyükelçi ilk bakışta farklı görünmüyordu, her zamanki gibi buz gibi mükemmeldi ama sonra bacağına yanında küçük kıvrıcık bir kafa belirdi.

"Merhaba. Ben Lottie. Kurabiyeniz var mı?"

Nicholsarian'ın boyun eğmiş bir şekilde iç çektiğini gördü ve gülümsemekten kendini alamadı. Belki de her şey yoluna girecekti. Bir saat sonra bundan neredeyse emindi. Nicholsarian'ın da bir insan karısı, bir insan kızı ve yeni bir bebeği vardı. Lottie'yi -ve bir tepsi kurabiyeyi- arkadaşları tanışırken diğer çocuklarla oynaması için götürmüşlerdi. Nicholsarian ayağa kalktığına Jenna ve Katerina bebekleri sallayarak rahatça sohbet ediyorlardı.

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

Daha önceki korkusu geri geldi ama büyükelçiye katılmak için ayağa kalkarken eşine güven verici bir gülümseme verdi. Sıcak akşamın içinde ortaya çıktılar. Sessiz bir uyum içinde ticaret merkezinin arka tarafına doğru döndüler ve ortak alanlardaki hareketlilikten uzaklaştılar. Karakolun arkasındaki tarlalara ulaşana kadar ikisi de konuşmadı.

"Geminizde saklandığım için özür dilerim," dedi sonunda.

"Bu doğru bir Tandroki davranışı değildi." Nicholsarian'ın sesi kesinlikle nötrdü.

"Hayır, öyle değildi. Ama senin de hemen belirttiğin gibi, hiçbir zaman tatmin edici bir Tandroki savaşı olamadım."

"Öyle mi yaptım? Böyle bir açıklama yaptığımı hatırlamıyorum." "Beni sürekli düzeltiyordunuz."

"Gerçekten de, çünkü sende potansiyel olduğuna inanıyordum. Eğer inanmasaydım, zahmet etmezdim."

Aniden durdu ve Nicholsarian onunla yüzleşmek için dönmeden önce bir adım daha attı.

"Potansiyelim olduğunu mu düşündün? Mirasım yüzünden değersiz olduğumu düşünmediniz mi?"

Diğer erkek iç çekti. "Jackasarian, benim soyumu biliyor musun?"

Şimdi düşününce, hiç kimsenin bundan bahsettiğini duymamıştı ve yavaşça başını salladı.

"Ben bir sokak çocuğuydum. Soyu yargılamaya ne hakkım vardı? Sahip olduğum tek şey davranışları yargılama hakkıydı."

Nicholsarian'ın ataşesi olarak görev yaptığı yıl birdenbire yepyeni bir perspektif kazandı.

"Beni kovacağınızı düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Hiç de değil. Benim tek niyetim seni mükemmel bir Tandroki savaşçısına dönüştürmektir." Nicholsarian karakolun ışıklarına baktı ve gülümsedi. "Artık ikimizin de bu tanıma uyduğuna inanmıyorum."

"Pişman mısın?"

"Asla. Bu hayat zorlayıcı ve hatta acı verici olabilir ama bir saniyesini bile kaçırmak istemezdim."

Eşini ve çocuklarını, rahat evlerini ve onu daha iyi hale getirmek için devam eden planlarını ve onları çevreleyen huzurlu, kontrolsüz vadiyi düşündü.

"Benim de pişmanlığım yok."

"O halde her şey en iyi şekilde sonuçlanmış gibi görünüyor. Ailelerimizin yanına dönelim mi?"

"Daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum," dedi içtenlikle ve birlikte yaz akşamının hafif sıcaklığında evine doğru yol aldılar.

YAZARIN NOTU

A Kiss of Frost'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Bu serinin ilk öyküsü olan *Krampus ve Kocakarı*'yı aslında tek başına yazmıŖtım ama işte üçüncü kitaptayız! Sert uzaylı savaŖçılarla ve onların alingan kahramanlarıyla, çocuklarla, evcil hayvanlarla ve tatil temasıyla o kadar çok eğleniyorum ki bu dünyaya geri dönmeyi seviyorum!

Hikayeden hoŖlansanız da hoŖlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma bu maceralarda bana katıldıkları için teŖekkür etmeliyim! Desteğiniz ve teŖvikiniz bu kitapları yazmaya devam etmemi mümkün kılıyor.

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teŖekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sırada! *Yedi Uzaylı KardeŖe Yedi Gelin* serisine **Endark** ile geri dönüyorum!

*Kararlı bir insan gelin, uzaylı bir Ŗekil deđiŖtireni canavarından
kurtarabilecek mi?*

[Endark sipariŖi vermek için buraya tıklayın!](#)

Yine tatlı ve ateşli bir tatil romantizmi havasında mısınız? O zaman ***Sinta***'ya göz atın!

Sinta şehre geliyor - ama bu sefer hediye alan o!

[Sinta'yı sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için **[buraya tıklayarak haber bültenime !](#)**

DİĞER BAŞLIKLAR

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Ayaz Öpücüğü

Bir Uzayhyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiflik Ustası

Bir Uzayhyla Mahsur

Kalmak Bir Bilimkurgu

Tatil Kuyruğu Sinta

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie

ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken

Zambak ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller

Uzaylı İstilası Serisi

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Uzaylı

Mahkum

Damızlık İttifakı

Umudu

Elementlere Maruz Kalma

Çıplak Uzaylı The

Bare Essentials

Çıplak Bir Tavır

Buff Canavarı

Soyunmak

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Folsom Planet Blues *Uzaylı*

En Çok Arananlar: Kafesteki

Canavar Uzaylı En Çok Aranan:

Hapishane Arkadaşı Uzaylı En

Çok Aranan: Mastermind Uzaylı

En Çok Arananlar: Zincirsiz

Çarşafılar Arasındaki Canavar

Extra Virgin Gargoyle

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg

Kanun Kaçağı Cyborg

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı İçin Bir

Oğul**Tarafından Değer**

Verilen

Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı

Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı için

Bir Ev Uzaylı Savaşçı Savaşçı

İçin Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Antolojiler

Uzaydaki Hayvanlar 7

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.